

ကိုရီးယားသံအမတ်ကြီးအိမ် ဖောက်ထွင်းမှု

နှင့်

ဖြစ်ရပ်နှင့် မှုခင်းများ

မောင်မှိုင်းညို (ချောင်းဦး)

1009

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၅ ခန့်နုတ်ရိလ
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး - **2000**
- ပျက်နှာရုံးဒီဇိုင်း - ဥက္ကဏ္ဍကောင်း
- ကွန်ပျူတာ - သျှယ်ဒီပေ (အင်းစိန်)
- ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ် - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ခန့်နုတ်ရိလ
- အတွင်းစလင် - ADORN၊ ၀၉-၄၅၀၀၁၇၃၂
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့် (၀၄၀၀၄) စင်ရတနာစာပေ
- ၂၀၅၊ က/၄ လမ်း၊ မြို့သစ် (က+၁)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်
- ပျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးကျော်မင်းစိုး(မြ-၀၇၃၄၆) စိုးမေတ္တာပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ်(၁၇)၊ ၅၆ လမ်း
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မောင်ပိုင်ညို (ချောင်းဦး) ၃၉၀၂
 ကိုဦးယားသံအပတ်ကြီးအိမ်ဖောက်ထွင်းမှု/မောင်ပိုင်ညို (ချောင်းဦး)၊
 ရန်ကုန်၊
 စင်ရတနာစာစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၅၊
 ၂၄၂-၈၁၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ

“ ကိုရီးယားသံအမတ်ကြီးအိမ်
ဖောက်ထွင်းမှု ”

နှင့်

ဖြစ်ရပ်မှန် မှောင်းများ

မာတိကာ

၁။	ကိုရီးယားသံအမတ်ကြီးအိမ် ဖောက်ထွင်းမှု	၁
၂။	စီ-အိုင်-ဒီ နှင့် အန္တရာယ် ဖောက်ထွင်းသမား	၂၁
၃။	တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းတန် နာရီပျောက်မှု	၆၉
၄။	ကာရာအိုကေည လူသတ်မှု	၈၅
၅။	သေဒဏ်ထိုက်သော အကြံ	၁၀၁
၆။	စွယ်တော်တိုက် ဖောက်ထွင်းမှု	၁၂၉
၇။	မျက်ရည်စနှင့် လူသတ်သမား	၁၄၈
၈။	အိုင်အိုစောသိန်းနှင့် တောင်စခန်းမြို့လူသတ်မှု	၁၆၄
၉။	အဆိပ်သင့် စုန်ရေ	၁၈၇
၁၀။	အဖြည့်ခံ ဦးဘလွမ်း	၂၀၃

ကိုရီးယားသံအမတ်ကြီး
ဖောက်ဖွယ်စွာ

(တစ်)

၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ (၈)ရက်၊

တနင်္ဂနွေနေ့

(၁၇:၀၀)နာရီ

မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ ကိုရီးယားသံအမတ်ကြီး မစ္စတာဟန်ကျင်
ကင် (Mr. Hang Kyung Kin) ၏ ကားလေး ခြံဝရောက်သည်နှင့်
လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးပြီး အရိအသေပြုလိုက်သည်။

သံအမတ်ကြီးနှင့်ဇနီးမှာ ဘာသာတရားကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်း
သူများဖြစ်ကြ၏။ ယနေ့မှာလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သောကြောင့်
နံနက်ကပင် ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားခဲ့ပြီး ယခုပြန်လာကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒရိုက်ဘာက ကားကို အိမ်ရှေ့ပန်းခြံလမ်းအတိုင်း မောင်း
ဝင်ခဲ့ပြီး ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်လိုက်၏။

မစ္စတာဟန်ကျံကင်းက အိမ်သော့ကို ဖွင့်သည်။ အောက်
ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းကို
တောက် လျှောက်တက်လာခဲ့၏။

“အို . . . ဘုရားသခင်”

အိပ်ခန်းတံခါးအဖွင့်၌ တွေ့ရသည့်မြင်ကွင်းက မစ္စတာဟန်
ကျံကင်းနှင့် ဇနီးအား အံ့ဩထိတ်လန့်သွားစေသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ရာပစ္စည်းများ ဖရိုဖရဲ ဘီရိုများမှာ
ပွင့်နေပြီး အဝတ်အစားများနှင့် ပစ္စည်းအချို့ ပြန့်ကျဲနေ၏။ အိပ်ခန်း
တစ်ခုလုံးသည် မွေနှောက်ခံထားရကာ ရှုပ်ပွနေပေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူက ရတနာများထားရာ ဘီရိုကို ပြေး၍ ကြည့်လိုက်
သည်။

နံနက်ကပင် သေချာစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သည့် ရတနာ
များကား မရှိတော့ပေ။

ထိုရတနာများကား မစ္စတာဟန်ကျံကင်း သံအမတ်အဖြစ်
ကမ္ဘာအနှံ့လှည့်လည်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ် ရောက်ရှိနိုင်ငံများမှ
အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသော ဂုဏ်ယူဖွယ်
အနုလက်ရာများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းကာ မြတ်နိုးသူချစ်ဇနီးအား
လက်ဆောင်မွန်အဖြစ် ပေးထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။

တန်ဖိုးအားဖြင့်လည်း အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်သိန်း
ကျော်တန်ပေသည်။

ယခုသော်ကား အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်သူသည် လက်ဆောင်မွန်ရတနာပစ္စည်းအားလုံးကို ယူဆောင်သွားခဲ့ချေပြီ တည်း။

(၅၈)

(၁၇:၃၀ နာရီ)

ဗဟန်းရဲစခန်းမှ ရဲအုပ်(စခန်းမှူး) ဦးစောသိန်းနှင့်အဖွဲ့အား ကိုရီးယားသံရုံး မြန်မာအရာရှိ ဦးစိန်မြင့်နှင့် ဆက်ဆံရေးအရာရှိ ဒေါ်ချောချောတို့က ဦးဆောင်၍ မစ္စတာဟန်ကျံကင်း၏အိမ် ဧည့်ခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။

ဧည့်ခန်း၌ သံအမတ်ကြီး၏ ဇနီးရှိနေသည်။

၎င်း၏ အသားအရည်မှာ ဖြူဖွေးနေ၏။ အရပ်အနည်းငယ် ပုသယောင်ရှိသော်လည်း ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ အရှေ့တိုင်းပညာတတ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟန်ပန်နှင့် ရည်မွန်သော မျက်နှာရှိသည်ဟု ရဲအုပ်စောသိန်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ခဏတွင်းမှာပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ မစ္စတာဟန်ကျံကင်းဝင်လာသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ထ၍ အလေးပြုလိုက်ကာ အိမ်သား စကားဖြင့်ပင် မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဗဟန်းရဲစခန်းက ရဲအုပ် (စခန်းမှူး)စောသိန်း

ဖြစ်ပါတယ်။ သံအမတ်ကြီးရဲ့ နေအိမ်မှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ပျောက်ဆုံးကြောင်း ကိုရိုးယားသံရုံး မြန်မာအရာရှိ ဦးစိန်မြင့်ရဲ့ သတင်းပေးတိုင်တန်းချက်အရ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန် လာရောက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ် ဦးစောသိန်း၊ ကျွန်တော် အနည်းငယ်လောက်ပြောပါရစေ။

ကျွန်တော့်အိမ်ဝင်းဟာ ကိုရိုးယားနိုင်ငံရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဆိုတာတော့ အထူးပြောစရာမလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ယခု ပစ္စည်းပျောက်တာဟာ သာမန်အားဖြင့်ကြည့်ရင်တော့ ကျွန်တော့် အိမ်ထဲဝင်၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းခိုးတယ် ထင်ရပေမယ့် ကိုရိုးယားနိုင်ငံထဲဝင် ကိုရိုးယားပိုင်ပစ္စည်း ခိုးယူတာနှင့် အတူတူပါဘဲ”

မစ္စတာဟန်ကျံကင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ကျွမ်းကျင်လှသည်။ လုံးဝအရှေ့တိုင်းသားဟန်မဝဲ၊ တကယ့်အထက်တန်းစား အင်္ဂလိပ်ပညာတတ် တစ်ဦးနှင့်မခြား ကောင်းမွန်လှသဖြင့် ရဲအုပ်စောသိန်းက ကျိတ်၍ ခိုးကျွမ်းမိသည်။

သံအမတ်ကြီးအရပ်မှာ ၆ ပေကျော်ရှိကာ သန်မာကြံ့ခိုင်သည့် လူချောတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသားအရေဖြူစင်ပြီး ဓေ့ဓေ့ကြည့်လေ ဂျဝန်မင်းသား ဆန်နီခိုးဘားနှင့် တူလေဟုပင် ရဲအုပ်စောသိန်း ထင်မိသည်။

“ယခုဖြစ်ရပ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံအိပ်တဲ့ အပေါ်ဆံ့ အိပ်ခန်းဘီရိုထဲမှ ခိုးယူခံရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မသမာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ပစ္စည်းကို မယူဘဲ ချိန်ကိုက်ဗုံးတွေ ဘာတွေ ထောင်ထားလျှင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရဲ့ အသက်လုံခြုံမှုကို ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လုံခြုံရေးကို ဒီထက်ပိုမို ကောင်းမွန်အောင် ဘယ်လိုတာဝန်ယူပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို တင်ပြပြီးတော့ ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းခံရပါလိမ့်မယ်။

စကားလုံးများက ပြင်းထန်လှသည်။ ရဲအရာရှိငယ်တစ်ဦးစား ဝန်ကြီးနှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲအုပ်စောသိန်းက မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်း၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သံအမတ်ကြီးက စိတ်ဆိုဒေါသ ထွက်နေဟန် အလျဉ်းမရှိ၊ ခြိမ်းခြောက်နေသည်ဟူသော မာန်မာနလည်း မတွေ့၊ ပကတိတည်ကြည်စွာပင် တွေ့ရသဖြင့် “ပြောတတ်တဲ့အလေ့အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောသည်” ဟုသာ ရဲအုပ်စောသိန်း စိတ်ထဲက မှတ်ယူလိုက်သည်။

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာလာပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြတဲ့ သံအမတ်ကြီးတို့ အပါအဝင် နိုင်ငံခြားသား အားလုံးရဲ့ လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ နယ်မြေအတွင်းရှိ ဂျပန်သံရုံးနှင့် သံအမတ်ကြီးရဲ့ အိမ်တည်ရှိရာ ကန်တော်ကြီးတိုက်ကို အထူးအလေးပေးပြီး လှည့်

ကင်း၊ ဝပ်ကင်းချကာ နေ့ညမဟူ အကာအကွယ်ပေးနေပါတယ်။

အထက်အရာရှိကြီးများကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်ကာ ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ယခု ကျွန်တော်မလာခင်မှာလဲ ဒီဖြစ်ရပ်ကို ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရဲမှူးကြီး သိန်းလင်း၊ အမှတ် (၂) ဒု တိုင်းပြည်သူ့ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒုတိယရဲမှူးကြီး ခင်မောင်နှင့် မြို့နယ်ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဗိုလ်ကြီး ဆန်းတင့်တို့ကို တင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။”

မစ္စတာဟန်ကျံကင်းက ရဲအုပ်စောသိန်း၏ စကားကို နား ထောင်ပြီး-

“ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေဟာ တန်ဖိုးအားဖြင့် အမေရိကန် ဒေါ်လာတစ်သိန်းကျော်တန်ပြီး အနုပညာလက်ရာမြောက်မှုမှာလည်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ဂုဏ်ယူဖွယ် ရတနာများဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီပစ္စည်းတွေကို အလေးအနတ်မထားပါဘူး၊ ကျွန် တော်တို့ရဲ့ လုံခြုံရေးအတွက်သာ အရေးကြီးတာမို့ ပေါ်ပေါက်အောင် ဖော်ထုတ် ပေးစေချင်ပါတယ် ဦးစောသိန်း။”

“စိတ်ချပါ၊ ဒီအမှုကို ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက် ပါမယ်လို့ ကျွန်တော်ကတိပြုပါတယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား။”

(သုံး)

မစ္စတာဟန်ကျံကင်းက ရဲအုပ်စောသိန်းနှင့်အဖွဲ့အား အခင်း ဖြစ်ပွားရာ အိပ်ခန်းကို လိုက်ပြသည်။

အခန်းမှာ ပြန့်ကျဲရွှပ်ပွနေမြဲအတိုင်းပင်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက အခန်းအနှံ့သေချာစွာကြည့်ရှုသည်။

အတူပါလာသူ တာဝန်မှူး ဒုရဲအုပ် မိုးအောင်နှင့် နယ်ထိန်း အရာရှိ ဒုရဲအုပ် စန်းလှိုင်တို့အား အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို သတိဖြင့်သာထိ ကိုင်လေ့လာရန် ညွှန်ကြားထားသည်။

“ခြင်ကောင်ငယ်လေးတောင် ဝင်ဖို့မစွမ်းသာတဲ့ ဒီအိပ်ခန်းထဲကို ဘယ်လိုဝင်ပြီး ပစ္စည်းယူတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရဘူး ဦးစောသိန်း”

မစ္စတာဟန်ကျံကင်း၏ စတားကြောင့် ရဲအုပ်စောသိန်းပြုံးမိသည်။ လူဝင်ခိုးခြင်းဖြစ်လျှင် ခိုးသူဝင်ရောက်ရာလမ်းပေါက်ရှိကို ရှိရမည်ဟု အတွေ့အကြုံက သင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ပြတင်းတံခါးများမှာမူ မပျက်ပါ။ အခန်းနံရံများ၌လည်း ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့၊ အပေါ်ကို မော့ကြည့်လေ့လာသည်။

မျက်နှာကျက်၌ စတုရန်းပုံ အလှဆင်ကျောက်ပြားများ ကပ်ထားသည်။ ကျောက်ပြားတို့က ပင်ကိုယ်သဘာဝအတိုင်း စံပယ်ရောင်ဖြူဖွေးနေသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ စေ့စပ်သေချာသော မျက်လုံးများက မျက်နှာကျက်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ တစ်နေရာတွင် မန်ကျည်းစေ့ခန့်သာရှိသော အပဲစက်ငယ်တစ်ခု ခပ်မွန်မွန်စွန်းထင်းနေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

သေးငယ်သော အရာပေမယ့် လစ်လျူရှုမထားပါ။

အပဲစက်စွန်းထင်းရာ ကျောက်ပြားအား ခုံဆင့်၍တက်ကာ စူးစမ်းကြည့်၏။ ကျောက်ပြားရွေ့ကာ လူဝင်သာရုံ အပေါက်တစ်ခု

ဖြစ်သွားသည်။ ဒုရဲအုပ် စန်းလှိုင်ကို ထိုအပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ခေါင် မိုးပေါ်တက်စေ၏။

ခိုးသူဝင်ရောက်လမ်းကြောင်းကို တွေ့ရလေပြီ။

ခိုးသူကား အိမ်ခေါင်မိုး အလင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် မျက်နှာ ကြက်တွင်း ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုမှ အလှဆင်ကျောက်ပြားကို ခွာကာ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်ရောက်၍ ရတနာများကို ရှာဖွေခိုးယူ၏။ ထိုအပေါက် မှပင် ပြန်ထွက်သွားပုံကို မှန်းဆသိမြင်နိုင်သည်။

“သံအမတ်ကြီးရဲ့ ခြံဝင်းအတွင်း သူစိမ်းဝင်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား ခင်ဗျား”

“မလွယ်ပါဘူး ဦးစောသိန်း၊ ခြံထဲမှာ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းအပြင် အခြားအလုပ်သမား များစွာလည်းရှိလို့ အပြင်လူဝင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး”

“အပြင်လူမဝင်နိုင်တဲ့ ခြံဝင်းထဲ နေ့အချိန်ခိုးမှုဖြစ်ပွားရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရပါလိမ့်မယ်”

ခိုးသူဟာ အလုပ်သမားတန်းလျားရှိရာ နောက်ဖေးဘက်က နေ ခေါင်မိုးပေါ်တက်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းအတွင်းကို တိုက်ရိုက်ဝင်ရောက် ခြင်းဖြစ်လို့ အိမ်ရဲ့ဝန်ထမ်း၊ အလုပ်သမားတွေရဲ့ အခြေအနေ၊ အိပ်ခန်းအနေအထား ကောင်းစွာ သိကျွမ်းသူသာ ဖြစ်ပါမယ်။

“ကျွန်တော့် ခြံဝင်းထဲရှိ ဝန်ထမ်း၊ အလုပ်သမားများထဲက တစ်စုံ တစ်ယောက် ခိုးယူကြောင်း ဦးစောသိန်းဆိုလိုတာလား”

“မှန်ပါတယ် သံအမတ်ကြီး၊ တွေ့ရှိမှုနှင့် တွေးဆချက် အရပ်ရပ်က သည်လမ်းကြောင်းကိုသာ ညွှန်ပြလျက်ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဝန်ထမ်းနှင့် အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို တစ်ယောက်မကျန် ခေါ်ယူစစ်ဆေးဖို့ လိုအပ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလောက်ထိ မလိုအပ်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးနှင့် အပေါ်ထပ်ကို ရောက်ဖူးတဲ့ အလုပ်သမားရှိရင် သိချင်ပါတယ်”

“လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း အပါအဝင် အလုပ်သမားအားလုံး မည်သူမျှ အပေါ်ထပ် မတက်ကြရပါဘူး။

အဲ၊ ကားဒရိုက်တာ ‘မုသီလာ’နှင့် မာလီ ‘မောင်အယ်ထူး’တို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ အပေါ်ထပ် သန့်ရှင်းရေးခိုင်းဖူးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မုသီလာက ကျွန်တော်တို့ကို ဘုရားကျောင်းလိုက်ပို့နေပါတယ်။ မောင်အယ်ထူးကတော့ နေ့လည် ၁၀ နာရီမှာ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရတာပါ ဦးစောသိန်း”

မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်းနှင့် ရဲအုပ်စောသိန်း ပြောဆို မေးမြန်းနေစဉ်မှာပင် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ လက်ဗွေကျွမ်းကျင်သူ အမျိုးသမီး ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့်အတူ မှုခင်းဆိုင်ရာ အရာရှိများ၊ မှုခင်းဓာတ်ပုံဆရာများ ရောက်ရှိလာသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက တွေ့ရှိထားချက်များကို လိုက်လံပြသကာ ထိုအဖွဲ့ကို ကူညီသည်။

မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပြန်သွားမှ မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်းအား-

“ခိုးသူကို တွက်ဆလို့ရပါပြီ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ သူကတော့ မာလီ အယ်ထူးပဲဖြစ်ပါတယ်”

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးစောသိန်း၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး-မောင် အယ်ထူးဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိသူ၊ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ လူ ငယ်တစ်ဦးပါ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးဟာလည်း ဖခင်နှင့် သားငယ်ဆက်ဆံရေးအတိုင်း မေတ္တာတရား ယှက်နွယ်လျက်ရှိပါတယ်။

မောင်အယ်ထူးက နံနက် ၇ နာရီ အလုပ်ဝင်ပြီး ၁၁ နာရီမှာ ပြန်ရပါတယ်။ သူ့သွားလာမှု အဆင်ပြေဖို့ ခေတ်အမီဆုံး ပြိုင်ဘီးတစ် စီးဝယ်ပေးခဲ့ ပါတယ်။ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး အဝတ်အထည်တွေလဲ ဆင် ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးတွေကို အခြားဘယ်ဝန်ထမ်းမှ မရဖူးပါ ဘူး။

မေတ္တာတရားနှင့် သားငယ်ဟာ ဖခင် အကျိုးပျက်စီးအောင် မလုပ်တာမို့ မောင်အယ်ထူးအပေါ် လုံးဝသံသယမရှိပါဘူး ဦးစော သိန်း”

“မောင်အယ်ထူးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းရပါ လိမ့်မယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

“ဦးစောသိန်းတို့ တာဝန်ရှိသလို ဆောင်ရွက်ပါ။ ဒါပေမယ့် မောင်အယ်ထူးကို စစ်ဆေးတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် ဦးစောသိန်း”

“စိတ်ချပါ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

နာရီလက်တံများနှင့်အပြိုင် လိုက်ပါလှုပ်ရှားရန် ရဲအုပ်စော သိန်းနှင့်အဖွဲ့ မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်း၏ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သူတို့ ရှေ့ရှုရာကား မောင်အယ်ထူး နေထိုင်ရာ အင်းစိန်၊ ဆယ်ပိုင်ကုန်းသို့ပင်တည်း။

(လေး)

(၁၈:၀၅)

အင်းစိန် ဆယ်ပိုင်ကုန်းရှိ အယ်ထူး၏ အိမ်ရှေ့သို့ ကားလေး ဆိုက်ရောက်ချိန်၌ မောင်ရီပျိုးလေပြီ။

ရဲအုပ်စောသိန်းနှင့်အတူ ဒုရဲအုပ် မိုးအောင်၊ ဒုရဲအုပ် စန်းလှိုင်တို့ သာမက ဦးစိန်မြင့်နှင့် ဒေါ်ချောချောတို့ပါ လိုက်ပါလာကြသည်။

အယ်ထူး၏ အိမ်မှာ အတန်ငယ် သပ်ရပ်သော လုံးချင်းအိမ်လေးဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂလည်း အသင့်အတင့်ရှိသည်။

အယ်ထူးမှာ နေအိမ်သို့ပြန်မရောက်သေး။ သူ၏ ဇနီးနှင့် လေးနှစ်အရွယ် ကလေးငယ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ရပ်ကွက်လူကြီးများအား ခေါ်ယူ ရှင်းပြကာ အိမ်ကို ရှာသည်။

ရွှေထည်ပစ္စည်းအချို့တွေ့သည်။ သို့သော် ပျောက်ဆုံးပစ္စည်းများ မဟုတ်။ သူတို့ ကိုယ်ပိုင် ရွှေထည်များသာ-

ရဲအုပ်စောသိန်းက "အယ်ထူး ဘယ်သွားတတ်သေးလဲ" ဟု မေးရာ သူ့ဖခင်အိမ်သွားတတ်ကြောင်း ပြော၍ လိပ်စာမေးကာ အချိန်မီ အုပ်မိနိုင်ရန် ဒုရဲအုပ်စန်းလှိုင်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့သည်။

အယ်ထူး၏အိမ်၌ ဒုရဲအုပ် မိုးအောင်၊ ဦးစိန်မြင့်နှင့် ဒေါ်
ချောချောတို့ကို ထားခဲ့သည်။ လုပ်ကိုင်ရန် အစီအစဉ်ကိုလည်း ညွှန်
ကြားခဲ့သည်။

အေးဒီလမ်းရှိ အယ်ထူး၏ ဖခင်နှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းရာ အယ်
ထူးလုံးဝမလာကြောင်း သိရသဖြင့် စခန်းပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

စခန်းရောက်တော့ ၁၈:၅၀ နာရီပင် ရှိပေပြီ။

ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် မနားအား။

အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားပုံ၊ စုံစမ်းတွေ့ရှိပုံ၊ မသင်္ကာ
သူ၏ နောက်သို့ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပုံတို့ကို မြို့နယ်တပ်ဖွဲ့မှူး၊ အမှတ်
၂ ဒုတိုင်း တပ်ဖွဲ့မှူးနှင့် တိုင်းမှူးရုံးများသို့ တင်ပြအစီရင်ခံသည်။

အထက်အဆင့်ဆင့်၏ ညွှန်ကြားချက်ကို နာယူပြီးမှ ဖုန်းချ
လိုက်သည်။

“ဆရာမ ထမင်းချိုင့်လာပို့ထားတယ် ဝိုလ်ကြီး”

“ဟိုက်၊ သွားရောဟေ့”

ကင်းရဲဘော် ထမင်းချိုင့်လာပေးမှ သတိရပြီး ရဲအုပ်စော
သိန်း တစ်ယောက် ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

မိမိ၏ ဇနီးသည်မှာ ဗဟန်း အလက ၁ မှ ပီတိစားသူဆရာမ
တစ်ဦး၊

တစ်ဦးတည်းသော သမီးငယ်မှာလည်း ဆေးတက္ကသိုလ် ၁
တွင် ပညာသင်ကြားနေသူ၊

အလုပ်ဝတ္တရားနှင့် ကိုယ်စီတာဝန်များကြောင့် မိသားစု
ပျော်ပျော်ပါးပါး မဆုံဆည်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေ ညနေ ၅ နာရီခွဲတွင်ကား မိသားစု အေး
အေးချမ်းချမ်း ဘုရားတက်မည်၊ စားတော်ဆက် တစ်ခုဝင် ညနေစာ
စားမည်ဟု စီစဉ်ထားကြသည်။

မိမိအလုပ်တာဝန်အပေါ် စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်တတ်သူ
ရဲအုပ် စောသိန်းက ထိုအစီအစဉ်ကို လုံးဝမေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

ယခုသော်ကား မတတ်နိုင်တော့ပြီ။

မိမိအပေါ် သိတတ်နားလည်မှုရှိသော ဇနီးသည်အား စိတ်
ထဲမှ ကြိတ်၍ တောင်းပန်ရင်း ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်သည်။

စားမည်ဟု လက်ဆေးစဉ်မှာပင် ဖုန်းသံကြောင့် ကောက်ယူ
နားထောင်ရပြန်သည်။

တစ်ဖက်က ပြောသူမှာ ဒုရဲအုပ် မိုးအောင်၊

(၁၉:၃၀)နာရီတွင် အယ်ထူးအိမ်သို့ ပြန်လာကြောင်း၊ သူ့ကို
ရှာဖွေရာ မည်သည့်ပစ္စည်းမျှမတွေ့ကြောင်း၊ မေးမြန်းရာ ငြင်းကွယ်
ထွက်ဆိုကြောင်း၊

ယခု သံအမတ်ကြီးအိမ် ရောက်ရှိနေပြီ။ သံအမတ်ကြီး
ကိုယ်တိုင် ချော့မော့မေးမြန်းလျက်ရှိကြောင်း၊ ဝန်ခံခြင်းမရှိသေး
ကြောင်းတို့ကို တင်ပြသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ထူးခြားမှုရှိက ဖုန်းဆက်ရန်နှင့် သံ
အမတ်ကြီး မေးမြန်းမရက အယ်ထူးအား ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာရန်
မှာကြားလိုက်သည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ သတင်းစာ ကောက်တိုင်ကာ ဖတ်ရင်း
အနားယူသည်။

အချိန်က တစ်စတစ်စ ကုန်ဆုံး၍ နေသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်း နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ည(၂၃:၀၀)
နာရီပင် ရှိချေပြီ။

ရဲစခန်းရှေ့ ကားရပ်သံနှင့်အတူ ဒုရဲအုပ် မိုးအောင် ရဲစခန်း
ထဲ ဝင်လာသည်။

သူ့နောက်တွင် မစ္စတာဟန်ကျံကင်း၊ ဦးစိန်မြင့်၊ ဒေါ်ချော
ချောနှင့် လူငယ်တစ်ဦးပါ ပါလာသည်။

ထိုလူငယ်မှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိပြီး၊ အရပ် ၅'၃"ခန့်၊
အသားဖြူသည်။ သွက်လက်ချက်ချာပုံရ၍ အားငယ်နေသော မျက်
ဝန်းအစုံဖြင့် တွေ့၍ အယ်ထူးဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။

မစ္စတာဟန်ကျံကင်းက မိမိသုံးနာရီခန့်ကြာအောင် မေးမြန်း
ခဲ့သော်လည်း ဝန်ခံခြင်းမရှိကြောင်း ပြောသည်။

သူ့အသွင်မှာ သူခင်တွယ်သော မောင်အယ်ထူးအား ရိုက်
နှက်စစ်ဆေးမည်ကို စိုးရိမ်နေဟန်ရှိသည်ဟု တွက်ဆ၍ ရဲအုပ်စော
သိန်းက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စစ်ဆေးပါမည်ဟု ပြောရသည်။

ခဏအကြာ မစ္စတာဟန်ကျံကင်းပြန်သွားခဲ့၏။

ရဲအုပ်စောသိန်းက အယ်ထူးအား အကဲခတ်ရင်း ခင်ခင်မင်
မင်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ညီလေးရာ၊ မင်းတစ်နေ့လုံး ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ အစ်ကိုတို့
မှာ မေးစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ အော့ဒီလမ်းထဲက
မင်းအဖေအိမ်ကိုလဲ ရောက်ခဲ့သေးတယ်ကွာ သိလား”

“ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်နေတာပါ ဆရာ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ညီလေးကတော့ ဇိန့်ကျလို့ပေါ့၊ ဒါနှင့် ဘယ်ရုံမှာ ကြည့်တာလဲကွ ညီလေး”

“သွင်ရုံမှာ ကြည့်တာပါ”

“ဘာကားလဲကွ ညီလေး၊ ကောင်းရောကောင်းရဲ့လား”

“..... ဇာတ်ကားပါ၊ သိပ်မဆိုးပါဘူး”

“ကဲ ညီလေး အယ်ထူး၊ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာ ဝှက်ထားတာလဲ ပြောစမ်းကွာ”

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ မေးမြန်းပုံနှင့် လေသံပါ ပြောင်းသွား၍ အယ်ထူးက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တကယ်မခိုးတာပါ သစ္စာဆိုရဲပါတယ်”

“ဒါဆို တစ်နေ့လုံး မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် သွင်ရုံမှာ ရှုပ်ရှင်သွားကြည့်နေတာလို့ ပြောပြီး ပါပြီ ဆရာ”

“ဇာတ်ကားနာမည်က ဘာရယ်”

“..... ဇာတ်ကားပါ”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ၊ မလိမ်ပါနှင့်လို့ သွင်ရုံမှာပြနေတာ မင်းပြောတဲ့ကား မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟောဒီကား ဟောဒီကား”

ရဲအုပ်စောသိန်းက သတင်းစာမှ ရှုပ်ရှင်ကြော်ငြာတစ်ပုဒ်ကို ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ညီလေး လိမ်ဖို့ မကြိုးစားပါနှင့်တော့ကွ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းဟာ လူတော်လူကောင်းလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေထိုင်ပြီး အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့တာ အစ်ကိုသိပါတယ်”

ဒါကြောင့်လဲ သံအမတ်ကြီးက မင်းကို ဖခင်တစ်ဦးပမာ ချစ်ခင် စောင့်ရှောက်အရေးပေးခဲ့တာပေါ့။

မင်းအနေနှင့် ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာထားတဲ့ သံအမတ်ကြီးကို စော်ကားသလိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိဖို့ကောင်းတယ် ညီလေး”

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ စကားလုံးတွေက အယ်ထူး၏ နုနယ်သော နှလုံးသားကို ထိထိမိမိ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်း၏ မေတ္တာတရားနှင့် သူ့အပေါ်ဂရုစိုက်ခဲ့သည်များအား ပြန်လည်သတိရမိစေသည်။

နောင်တတရားက သိမ်မွေ့သော သူ့အသိစိတ်၌ ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် မှားမိပါတယ် ဆရာ၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဇနီး ဧည့်ခံပွဲတွေသွားတိုင်း ဒီလက်ဝတ်ရတနာတွေနှင့် အလွန်လိုက်ဖက် ကျက်သရေရှိလှပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဇနီးကိုလည်း အဲဒီလို ကျက်သရေရှိပြီး တင့်တယ်စေချင်လွန်းလို့ ရတနာတွေ ခိုးယူမိတာပါ။

ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမနှင့် သားလေးရှိပါတယ်”

အယ်ထူး၏ မျက်ရည်တို့က သူ့ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်အား ဆေးကြောနိုင်စွမ်းမရှိပါပေ။

အယ်ထူး၏ ဝန်ခံချက်အရ ခိုးရာပါပစ္စည်းများအား ငါးထပ်ကြီး ဘုရားအနီးရှိ အပ်နှံထားရာ နေရာမှ ညတွင်းချင်းပင် လိုက်လံ သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက အောင်မြင်မှုသတင်းကို အထက်အဆင့် ဆင့်သို့ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားတင်ပြသည်။

ညွှန်ကြားချက်အရ ပစ္စည်းများအား လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် အညီ သံအမတ်ကြီး မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်းထံ ပြန်လည်အပ်နှံလိုက်သည်။

ထိုအချိန်ကား (၂၃:၅၀) ရှိနေပေပြီ။

စတင်စစ်ဆေးစုံစမ်းချိန်မှဆိုလျှင် ၆ နာရီကျော်လေးသာ ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ၃ နာရီခန့်ကြာထိ အမျိုးမျိုး၊ ချောမော့လှည့်ပတ် စစ်ဆေးပေမယ့် မောင်အယ်ထူးဟာ ကွယ်ဝှက်နေခဲ့တယ်၊ ဝန်မခံခဲ့ဘူး၊

အခု ရဲစခန်းမှာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ပေါ်အောင် ဘယ်လို စစ်ဆေးလိုက်သလဲ၊ သိပ်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ် ဦးစောသိန်း”

မစ္စတာဟန်ကျွဲကင်း၏ စကားကြောင့် ရဲအုပ်စောသိန်းပြုံး လိုက်၏။

“ဒါတွေဟာ အလွန်မှ လွယ်ကူတဲ့ ကိစ္စရပ်လေးတစ်ခုပါ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲအရာရှိတွေမှာ ထက်မြက်တဲ့ အတွေး အခေါ်နှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည် စွမ်းပကားရှိပါတယ်။

ရဲအရာရှိ သင်တန်းကျောင်းတွေမှာလဲ ခေတ်မီစက်ကိရိယာ ကို အားမကိုးဘဲ စိတ်ကူးစိတ်သန်းနှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်သုံးဖို့ တွေးခေါ် ယူဆချက် မှန်ကန်အောင် ကြံဆောင်တတ်ဖို့ အထူးလေ့ကျင့်ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။

အဲဒီ လေ့ကျင့်သင်တန်းတွေရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် အမှု တွေကို ဖော်ထုတ်ရာမှာ ကြီးစွာ အထောက်အကူပြုပြီး လွယ်လင့်တကူ

အမှုပေါ် ပေါက်စေပါတယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား”

“ခေတ်မီ စက်ကိရိယာတွေရဲ့ အကူအညီ မယူဘဲ စိတ်ကူ စိတ်သန်း ထိုးထွင်းဉာဏ်နှင့်တင် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အမှုကို ဖော် ထုတ်နိုင်တာ ကမ္ဘာမှာ မြန်မာရဲအရာရှိတွေသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဦးစောသိန်းခင်ဗျား”

(ငါး)

၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၁၃ ရက်

ရဲအုပ်စောသိန်းထံ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။

စာမှာ ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံသံရုံး၊ သံအမတ်ကြီး မစ္စတာ ဟန်ကျံကင်း၏ စာဖြစ်ပြီး အစမှအဆုံးတိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ရေး သားထားသည်။ စာကို ရဲချုပ်ထံ လိပ်မူပြီး ရန်ကုန်တိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ထံ မိတ္တူပေးပို့ထားသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

စာကို ဖတ်ရင် ရဲအုပ်စောသိန်းတစ်ယောက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ပီတိ ရွန်းစိုလျက်ရှိပါသည်။

သံအမတ်ကြီးအိမ် ဖောက်ထွင်းမှုကို အောင်မြင်စွာ ဖော် ထုတ်စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူမိလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအောင်မြင်မှုနှင့် ဂုဏ်ယူခြင်းမှာ သူ့အတွက်မဟုတ်။

မြန်မာရဲအရာရှိများ၏ အောင်မြင်မှု၊

မြန်မာရဲအရာရှိများ၏ ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်ခြင်းဟုသာခံယူပါသည်။

စာတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသော အကြောင်းအရာမှာ

အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ကိုရီးယားသမ္မတနိုင်ငံ သံရုံး

ရန်ကုန်မြို့။

၁၃၊ စက်တင်ဘာ၊ ၁၉၉၁

လူကြီးမင်းခင်ဗျား

ကျွန်တော် လူကြီးမင်းကို သတင်းစကားပါးပါရစေ၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့က သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့အိမ်တွင်းကို ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝဟန်းရဲစခန်းကို ဆက်သွယ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဦးစောသိန်းခေါင်းဆောင်တဲ့ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ကြပါတယ်။ ဒီလို စုံစမ်းစစ်ဆေးချက် တွေကြောင့်လဲ နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းအားလုံးကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ခိုးမှုဖြစ်ပွားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရပေမယ့် အမှန်တကယ် ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ကျွန်တော်ပစ္စည်း အားလုံးကို နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့က စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့အတွက် အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။

ဝဟန်းရဲစခန်းမှ ဗိုလ်ကြီးဆန်းတင့်နှင့် ဦးစောသိန်းတို့ခေါင်းဆောင်တဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များဟာ တနင်္ဂနွေနေ့မှာတောင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ အနားမယူဘဲ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ပြီး အလေးဂုဏ်ဆုံးအရေးယူဆောင်ရွက်ပေးတာကို တွေ့ရှိရတဲ့အတွက် အကြီးမြင့်ဆုံး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမိပါတယ်။

အလေးအနက်ထပ်ပြီး ဆိုပါရစေ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကြီး

အပေါ်မှာ ကျွန်တော့် အသည်းနှလုံးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဂုဏ်ယူမိတဲ့
အကြောင်း လေးလေးနက်နက် ထပ်မံပြောကြားလိုပါတယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့် ဂုဏ်ပြုမှုကို လက်ခံစေလိုပါတယ်။
ကျွန်တော့် ပင်ကိုယ်စိတ်နှလုံးသားမှ ပေါက်ဖွားလာသော ကြီးမြတ်
ထူးခြားတဲ့ ဂုဏ်ပြုမှုကို ဤစာသင်တန်းဖြင့် လေးလေးနက်နက် ဖော်ပြ
အပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

(ပုံ)

ဟန်ကျွဲကင်း

သံအမတ်ကြီး

ရဲချုပ်စံသိန်း

ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်

ရန်ကုန်မြို့

မိတ္ထီ

ရဲမှူးကြီးသိန်းလင်း

ရန်ကုန်တိုင်း ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး

ရန်ကုန်မြို့။

စိ-အိုင်-ဒီ နှင့် အန္တရာယ် ဖောက်ထွင်းသမား

(တစ်)

ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုတွေက မြန်မာပြည်အနှံ့ဆိုသလို ဖြစ်ပွား
နေ၏။ (၁၉၉၂)ခုနှစ်၊ ပဲခူးတိုင်း၊ အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ ညောင်ခြေထောက်ဆေး
ရုံမှ အစပြု၍ (၁၉၉၆)ခုနှစ်တိုင်အောင် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားလက်ရှိသည်။

ဖောက်ထွင်းမှု အကြိမ်ပေါင်း (၁၅)ကြိမ်ထက် မနည်းတိုင်းကြီး
(၆)တိုင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့၏။

ပဲခူးတိုင်း (၇)ကြိမ်၊ မန္တလေးတိုင်း (၃)ကြိမ် စစ်ကိုင်းတိုင်း (၂)
ကြိမ်နှင့် ရန်ကင်းတိုင်း၊ မကွေး၊ ဧရာဝတီတိုင်းတို့တွင် တစ်ကြိမ်စီဖောက်ထွင်း
ခဲ့ခဲ့ရသည်။

အံ့ဩစရာကား မည်သည့်ဆေးရုံ ဖောက်ထွင်းမှုကိုမှ ပေါ်ပေါက်
အောင် မဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းပင်...။

ဒေသခံ ရဲအရာရှိတို့ စွမ်းအားကျန် ကြီးပမ်းကြသော်လည်း အရာ
မထင်ခဲ့။

မိမိနယ်မြေအလိုက် ဖောက်ထွင်းတတ်သူများစွာအား မသင်္ကာဖမ်း
ဆီးစစ်ဆေးခြင်း ပြုလုပ်ကြသော်လည်း ရိုမန်စေ့က ပြန်လွတ်လိုက်ရခြင်း
သာ အဖတ်တင်လေသည်။

(အချို့ ရဲစခန်းတို့၌ အမှုစစ်၏ အယူအဆလွဲမှားမှုကြောင့်
လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ထင်ကြေးပေးမှု၊
ဝိအားပေးမှုတို့ကြောင့် လည်းကောင်း အပြစ်ကင်းပဲ့သော ကံဆိုးသူ
များကို ဝမ်းဆီးစစ်ဆေးခံရမှုများ ဝမ်းနည်းစွယ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသည်။)

မည်သို့ပင် ကြီးပမ်းကြစေကာမူ နောက်ဆုံး၌ “စုံထောက်မရပူ
ပြင် ပိတ်သိမ်းခွင့်ပြုပါရန်” ဟူသော စာကိုသာ အထက်အဆင့်ဆင့်ထိ တင်ပြ
ကြရလေတော့သည်။

“အမှုပပေါ်ပေါက်ခြင်းမှာ စစ်ဆေးသူအရာရှိ၏ ချွတ်ယွင်း
ညံ့ဖျင်းမှု မတင်း” ဟူသော အဆိုကို မကန့်ကွက်လိုသော်လည်း များပြားလှ
သည့် အထွေထွေ အလုပ်ကိစ္စများနှင့် နှုတ်ခမ်းလုံးနေကြရရှာသော နယ်ရဲတို့၏
အားနည်းချွတ်သာမက။

ဖောက်ထွင်းသမား၏ ကြိုတင်လေ့လာ ပြင်ဆင်ကာ စနစ်တကျ
ကျူးလွန်နိုင်မှုသည်လည်း အဓိကအချက် ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်ရဲအမှုထမ်းက
မှ သတင်းမရနိုင်အောင် ဒုစရိုက်သမားက ပိရိသေသပ်စွာလှုပ်ရှားခဲ့သည်။

အထက်လူကြီးများက ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုများ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြစ်ပွားနေခြင်းကို သတိပြုမိလာ၏။

အမြန်ဖော်ထုတ်နိုင်ရန်လည်း ထုချေလွှာတောင်းခြင်း၊ ပြစ်တင်ရုံချခြင်းတို့ဖြင့် ဝက်အူတင်းတင်းကြပ်နေ၍ တာဝန်ရှိသူ အဆင့်ဆင့်မှာ အကြီးအကျယ်ခေါင်းခဲခြင်း၊ ဦးနှောက်စားခြင်းတို့ဖြင့် အလွန်အမင်းစိတ်ဆင်းရဲ နေကြရရှာလေသည်။

ထိုသို့သော အချိန်မှာပင် ဖောက်ထွင်းသမားနှစ်ယောက်သည် ဆေးရုံတစ်ရုံအား ထပ်မံ ဖောက်ထွင်းရန်အတွက် ဖောက်ထွင်းကိရိယာများကို လျှို့ဝှက်သယ်ဆောင်ကာ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်ပါလျက် ရှိနေပါတော့သည်....။

(နှစ်)

၁၉၉၅ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ (၁၅)ရက်

မြန်မာ့ပုံတိုက် ပိန်းဇလုပ်မြို့လေးကို အေးမြစွာ လွှမ်းခြုံ လျက်ရှိ၏။ လဆုတ်ည၏ အလင်းရောင်သည် နတ်တော်မိုးတိမ်တို့ကြောင့် မှန်ရိပ်တစ်ခုသာ.....။

လျှပ်စစ်မီးလုံးတို့သည်ပင် ထူထပ်သော နှင်းတို့ကို ဖောက်၍ ရဲရဲခုံခုံ မလင်းနိုင်ရှာကြ.....။

တိုက်နယ်ဆေးရုံသည် မြို့တောင်ဘက်စွန်း၌ အထီးကျန်လှစွာ

တစ်သီးတစ်ကြား တည်နေ၏။

လူနာအချို့၏ တိုးတိတ်ညည်းညူသံ၊ ချောင်းဆိုးသံတို့ ရံဖန်ရံခါ ထွက်ပေါ်လာသည်မှအပ.....

ဆေးရုံဝန်းကျင်ကား၊ ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှ၏။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း ရင်ခွဲရုံနောက်ဖက် ခြံကြီးအတွင်း၌ ဖောက်ထွင်းသမားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေခြင်းကို မည်သူမျှ သတိမပြု မိခဲ့ကြပါချေ။

ညနေမှောင်ရိပ်သန်းစ အချိန်၌ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားက ပိန်းစ လုပ်မြို့သို့ ဆိုက်၏။

သူတို့က ဆေးရုံနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ ဆင်းခဲ့သည်။

ပြီးမှ ကားလမ်းကိုဖွဲ့ဆင်းလာကာ ရင်ခွဲရုံနောက် ခြံကြီးထဲ၌ မို အောင်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သန်းခေါင်ယံတိုင်လေပြီ။

အမှောင်က ပို၍ ပို၍ သိပ်သည်းလာ၏။

ခြံကြီးထဲမှ အရိပ်မည်းနှစ်ခု စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။

အရိပ်မည်းတစ်ခုက သူ့ညာလက်ဖဝါးပေါ်သို့ ပိတုန်းရုပ်တုလေး နှစ်ကောင်ကို တင်လိုက်၏။

ပိတောက်သား လှည်းပုံတောင်းကို ထုထားပြီ။ အတွင်း၌ ပြဒါး ထည့်ကာ ဖခိုင်းသားဖြင့် ပိတ်ထားသော ပိတုန်းရုပ်လေးနှစ်ကောင်.....။

အန္တရာယ်ကင်းနှင့် လာဘ်လာဘပေါများရန် ဆောင်လေ့ရှိသော အဆောင်လက်ဖွဲ့တစ်မျိုး.....။

သည်ပိတုန်းလေးများအပေါ်ရှိ သူ၏ယုံကြည်မှုက လွန်ကဲသည်ဟု ဆိုလေမလား။

ကြာသပတေးနေ့တိုင်း နှင်းဆီပန်း၊ စနေနေ့တိုင်း စံပယ်ပန်းကျွေး သည်။

ပြစ်မှုမကျူးလွန်မီ ပိတုန်းရုပ်ကိုကိုင်ကာ ပိတုန်းမှီးဂါထာကိုရွတ် ခ်၏။

တိုက်ဆိုင်မှုလားတော့မသိ.....။

သူ့ကျူးလွန်တိုင်း အနှောင့်အယှက် လုံးဝမရှိ.....။

ကျူးလွန်ပြီးတော့လည်း လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါချေ။

ယခုလည်း သူက ပိတုန်းမှီးဂါထာကို ခုနစ်ခေါက်ရွတ်၏။ ပြီးသည် နှင့် တပည့်ဖြစ်သူ၏ လက်ကို ပုတ်လိုက်သည်။

“လုပ်ငန်းစကြရဲ့”

စကားအဆုံးမှာပင် ရင်ခွဲရုံနံရံကို ကပ်လိုက်၏။ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး တိုက်အိမ်သာဆီကို ပြေးသွားကြ၊ တစ်ယောက်က အသင့်ကိုင် ထားသော ကိရိယာဖြင့် အိမ်သာမီးကြီးကို ဖြတ်သည်။

ဆက်တိုက်ပင် လူနာဆောင် အနောက်ဘက်မှ မီးကြီးကိုလည်း ဖြတ်လိုက်ပြန်သည်။

ဆေးရုံနောက်ဘက်ဘေးကား မှောင်ကြီး ကျသွားလေပြီ.....။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကျင့်သားရနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့်
အမှောင်ထဲမှာပင် ဆက်လက်လှုပ်ရှားနေကြ၏။

ခဏအတွင်းမှာပင် ဆေးသိုလှောင်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်အနီး
ရောက်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်ကား အခိုင်အခန့်.....။

ပျဉ်ကာတံခါးချုပ်အတွင်း၌ သံဇကာ၊ ပြီးတော့ သံပန်းတစ်ချပ်၊
သုံးထပ်ကာရံထားသည်။

သို့သော်လည်း ထိုမျှအတားအဆီးကား သူတို့အတွက် စာမပွဲ
လောက်ပါပဲ။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ပြတင်းပေါက်ပွင့်သွား၏။

ခေါင်းဆောင်က အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်သည်။

သုံးပေခန့်ရှည်သော သံဖြတ်ကိရိယာကြီး။

ထိုကိရိယာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တိုင်တွယ်ကာ သံပန်း သံ
ချောင်းတွေကို ညှပ်ဖြတ်၏။

သုံးပူးလုံးသံချောင်းတွေက အနည်းငယ်မျှသော အသံဖြင့်
တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ဖြတ်သွားကြ.....။

သူတို့အသွင်က အစီအစဉ်တကျ လှုပ်ရှားနေသော စက်ရုပ်များ
ပမာ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပိုအလိုမရှိ ကွက်တီ လုပ်ဆောင်နေကြ၏။ အောက်
ဘက်နှင့် ဘေးဘက်ကို ဖြတ်၍ အသာဆွဲဖြတ်သည်.....။ သံဇကာကိုတော့
ပြတင်းတစ်ဝက်ခန့် ဖြတ်ချလိုက်၏။ ခေါင်းဆောင်က ဆေးသိုလှောင်ခန်းထဲ

သို့ လှုပ်ခနဲ ဝင်သည်။ ဆေးသိရှိတွေကို သံချွန်ဖြင့် ဖွင့်ပြီး ဓာတ်မီးတစ်လက်
ဖြင့် ဆေးများကို ရွှေ့ချယ်၏။

ရှားပါး၍ တန်ဖိုးကြီးသော ဆေးပစ္စည်းတွေကို အိတ်ထဲထည့်
သည်။ သူ့အသွင်က အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ပကတိ အေးအေး
ဆေးဆေး.....။

မိမိနေအိမ်၌ ပုံမှန်အလုပ်တစ်ခုလုပ်နေသူပမာ လှုပ်ရှားနေ၏။
ဖောက်ထွင်းသမားတစ်ယောက်၏ ပူပင်ကြောင့်ကျမှုပျိုး လုံးဝမရှိ.....။

အရုဏ်မတက်မီ နံနက် (၃)နာရီခန့်တွင်ကား အိတ်ကြီးနှစ်လုံး၌
အပြည့်ထည့်ထားသော ဆေးပစ္စည်းများနှင့်အတူ မူလ ခိုအောင်းရာမြို့ကြီး
ထဲသို့ ပြန်ရောက်နေကြပေပြီ။

ဖောက်ထွင်းထားကြောင်း အလွယ်တကူ မသိနိုင်ရန် အတွက်
ခြတင်းပေါက်ကို ပုံမပျက် ပြန်ပိတ်ထားခဲ့၏။

ဖြတ်တောက်ထားသည့် သံပန်း၊ သံဇကာနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ထိုကုလားထိုင်မှာ မီးကြိုးတက်ဖြတ်ရာတွင် သုံးရန် ဆေးရုံးရှေ့ဖြတ်ခင်း
ဖြင့်ရှိ အခမ်းအနားပြင်ဆင်ထားရာမှ သွားယူခဲ့၏ကို ရင်ခွဲရုံထဲသို့ ထည့်ထား
ခဲ့သည်။

(ထိုအချက်ကပင် ဒေသခံတို့၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် အမှတ်၏ တွေးခေါ်
ထုထွက်တို့ကို လမ်းကြောင်းလွဲသွားစေခဲ့သည်။ ညအချိန်ရင်ခွဲရုံထဲ ဝင်
ထွက်ရုံသာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းများသာ ဖြစ်မည်တူ စွဲထင်ခဲ့ကြသည်)

ကြိုတင်လေ့လာပြီးဖြစ်၍ မကြာမီ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကား

တစ်စီး ရောက်လာတော့မည်ကို သူတို့သိထား၏။

အတန်ကြာနားနေပြီးမှ ပစ္စည်းများကို သယ်ကာ ကားလမ်းပေါ်
ဖြတ်တက်ခဲ့သည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် အကြာမှာပင် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ရှေ့ရှု
သွားနေသော ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စင်းက သူတို့နှစ်ယောက်အား တင်ဆောင်
သွားလေတော့သည်။

(ထိုး)

(၁၉၉၅)ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ(၁၆)ရက်

ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်မည့်နေ့ ညနေက ဆေးရုံရှေ့ မြက်ခင်းပြင်၌
သွေးလျှာရှင် ဂုဏ်ပြပွဲအတွက် စင်မြင့်နှင့် ထိုင်ရုံများပြင်ဆင်ထားသည်။

အခမ်းအနားကို ထိုနေ့နံနက် (၇)နာရီမှ နေ့ (၁၁)နာရီထိ ကျင်းပ
ပြုလုပ်ခဲ့၏။

ဂုဏ်ပြပွဲ ပြီးဆုံးချိန်ထိ ဆေးသိုလှောင်ခန်းဖောက်ထွင်းခံရကြောင်း
မသိရှိကြသေး။

ဌားရမ်းထားသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်များ ပြန်ပို့ကြသည်။

“အထွက်တိုးစခန်းက ဌားထားတဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပျောက်
နေတယ် ဦးလေး”

လုပ်အားပေး လူငယ်တစ်ယောက်က ဆေးရုံကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့

သို့ သတင်းပို့၏။

ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်လူကြီးက ခေတ္တမျှစဉ်စားရင်း.....။

“တခြားအိမ်တွေများ မှားပါသွားသလား”

“မမှားဘူးဦးလေး ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာစစ်ပြီးမှ ပြန်ပို့ကြတာပါ”

“လူနာဆောင်တွေထဲမှာရော”

“ကျွန်တော်တို့ သွားရှာပြီးပြီး မရှိဘူးဦးလေး”

“ဒါဆိုလည်း အထွက်တိုးစခန်းကို အကြောင်းကြားထားလိုက်ကွာ”

“ရှာမတွေ့ရင်လည်း အစားလျော်ပေးပါမယ်လို့”

ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထူးဆန်းစွာ ပျောက်နေခြင်းမှာ လွယ်လွယ်ကူကူပင် မေ့ပျောက်ခံလိုက်ရသည်။

ဆေးသိုလှောင်ခန်းမှာ သိတင်းပတ်အတန်ကြာမှ တစ်ကြိမ်ခန့် သာ ဇွင့်ရတတ်ပြီး ရင်ခွဲရုံမှာလည်း တစ်နှစ်လျှင် လူသေတစ်လောင်း နှစ်လောင်းထက် ပိုမထားရတတ်ပေ။

ထိုနှစ်နေရာသို့ မသွားရောက်ပါက ဆေးရုံ ဖောက်ထွင်းခံနေရကြောင်း မည်သူမျှ မသိရှိနိုင်ကြ။

သို့သော်လည်း ကံအားလျော်စွာပင် ဖြစ်၏။

ညနေပိုင်းတွင် ကလေးလူနာတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကလေးမှာ လဲကျပြီး လက်ကျိုးသွားခဲ့၏။

ကျောက်ပတ်တီးကိုင်ရန် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ဆရာမကြီးက သွားယူသည်။

ထိုအခါကျမှ ဖျက်ဆီးခံထားရသော ပြတင်းပေါက်နှင့် သော့ဖျက်ခံထားရသော ဘိရိများကို တွေ့မြင်လေတော့၏။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ညွှန်က ဆေးရုံကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ကို ချက်ချင်း ခေါ်ယူကာ ဝစ်ဆေး၏။

ရှားပါး၍ တန်ဖိုးကြီးသော စားဆေး၊ ထိုးဆေးမျိုးစုံ ကာလပေါက်ဈေး တစ်သိန်းခွဲဖိုးခန့် ဖောက်ထွင်းခိုးယူခံရကြောင်း တွေ့ရှိကြသည်။

မကြာမီ အချိန်အတွင်းမှာပင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့က သဲလွန်စတစ်စုံတစ်ခု ရလိုငြား ဆေးရုံဝန်းကျင်အနှံ့ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေခဲ့သည်။

ရင်ခွဲရုံအတွင်းမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံး သံပန်းနှင့် သံကောတို့ကို တွေ့ရှိရ၏။

တရားခံကို ညွှန်ပြနိုင်သော အခြား အထောက်အထားဟူ၍ကား ဘာမျှမတွေ့.....။

ပိန်းလုပ်မြို့ လူထုကားလများစွာကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင် မနေ့တစ်နေ့က အပြစ်လိုပင် ခံစားနေကြရသည်။

ရိုးသားသူများပီပီ(အစိုးရပိုင်ဖြစ်သော်လည်း) မိမိပစ္စည်းကဲ့သို့ပင် နှပျောနေကြ၏။

မိမိတို့ အားကိုးသမျှပြုရာ ဆေးဝါးများကို ဆုံးရှုံးရပြီဟူသော အသိ

ကြောင့်လည်း အားငယ်ထိတ်လန့်နေကြရရှာသည်။

သူတို့၏ အဆုံးစွန်သော ခံယူချက်က.....။

ဆေးဝါးများကို ပြန်လည်ရယူလိုကြသည်။

ဖောက်ဖျက်သွားသူကို သိချင်ကြသည်။

ထိုကြောင့်လည်း ဒေသခံရဲတပ်ဖွဲ့၏ လက်လျော့သည့် အရိပ်
အရောင်အပေါ် သူတို့အားမရ။

(၂၇၊ ၄၊ ၉၆) နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာတွင် လူထုအော်သံထည့်
၍ ဖိအားပေး၏။ လအတန်ကြာ စောင့်ကြည့်သည်။ ထူးခြားမှုကား မရှိ။

ထိုအခါ၌ သူတို့တတွေ ချစ်ခင်အားကိုးရာ ပိန်းလုပ်မြို့သား ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးထံ ချည်းကပ်ကာ အကူအညီတောင်းကြပြန်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ ငယ်စဉ်က ၎င်းနေခဲ့သည့် မူလတန်းကျောင်းလေး
အား ငွေအမြောက်အမြား အကုန်အကျခံကာ ပြုပြင်ပေးခြင်း။ ဆေးရုံသို့
ဆေးဝါးများ လှူဒါန်းခြင်းနှင့် ပိန်းလုပ်နယ်မြေ၌ အထက်တန်းကျောင်း
ရအောင် ဦးဆောင်မှုပေးကာ မွေးရပ်မြေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအကြိမ်တွင်လည်း ခေါင်းလွှဲမနေခဲ့ပါ။ ပိန်းလုပ်မြို့သားမြို့သား
တို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း နိုင်ငံတော်ရဲချုပ်ထံ မေတ္တာရပ်ခံပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ထိုကိစ္စသည် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(အင်းစိန် C.I.D)
၏ ပခုံးပေါ် ကျရောက်လာတော့၏။

၁၉၉၆ ၏ အောက်တိုဘာလဆန်းပိုင်း၌ကား ပိန်းလုပ်မြို့လေးသို့
ဧည့်သည်သုံးယောက်ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် ဆေးရုံဝင်းမြောက်ဖက်ကပ်လျက်ရှိ ကျန်းမာရေးဌာန
ပိုင် ဧည့်ဂေဟာတွင် တည်းခိုကြလေသည်။

ထိုဧည့်သည်များကား ပိန်းလုပ်မြို့သူမြို့သားအားလုံး၏ ဆန္ဒနှင့်
အလိုချင် အတောင့်တဆုံးသော ချစ်ခြင်းကို ပြည့်စွမ်းပေးမည့်သူများပင်
ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့ကား...

သိပ္ပံ စစ်ဆေးရေးဌာနမှ ပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး စီအိုင်ဒီ၌ ဆယ်စု
နှစ်တစ်စုခန့်ထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ငါ့ရင့်မှခင်းသိပ္ပံပညာရှင်ရဲအုပ်
ဖေမောင်ထွန်း၊ ပိန်းလုပ်နယ်သားဖြစ်ပြီး အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေသည့်
အမှုမျိုးကို ဖော်ထုတ်ရာ၌ ပြည့်ဝသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့်စစ်ဆေးတတ်သော
ရဲအုပ်စောသိန်းနှင့်...

တောင်ပေါ်ပြေပြန် အနှံ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ပူးကာ စခန်းဖျူးလုပ်ငန်း
အမှုစစ်လုပ်ငန်းတို့၌ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော ရဲအုပ်အောင်ခင်တည်း
ဟူသော စီအိုင်ဒီ၏ အမှုလိုက် အရာရှိရဲသုံးဖော်တို့ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရှုပ်ထွေးခက်ခဲနက်နဲသော အမှုတိစ္ဆများဖြစ်သောအခါ ကျွမ်းကျင်
ပိုင်နိုင်သော အမှုစစ်များကို အလိုရှိရာ၏ဟု ခံယူသုံးသပ်ခဲ့သော မှခင်းတပ်
ဗွဲ့မျှော်ကြီးကား အမှုနှင့် သင့်လျော်မည့် ရဲသုံးဖော်ကို စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်
စေလွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

(လေး)

“တန်ခိုးရှင် တစ်ဦးကသာ အလိုချင်ဆုံး အရာတစ်ခုကို တောင်း
ပါလို့ ခွင့်ပေးခဲ့ရင်...”

အစ်ကို တောင်းမယ့်အရာက စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ရာထူးဌာနနှစ်ရံတွေ
မဟုတ်ဘူး...

ဒီအမှုကြီးကို အမြန်ဆုံး ဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရပါလိမ့် ဆိုတဲ့
အရာပဲ။

အစ်ကို ရင်ထဲက အကြီးမားဆုံး ဆန္ဒဟာလည်း ဒီအမှုကြီး
အမြန်ပေါ်ပေါက်ရေးပဲ ညီလေး။

အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဖော်ထုတ်ပါမယ်လို့လည်း ဟောဒီ ဘုရား
မှာ အစ်ကို သစ္စာပြုပါတယ်”

ရဲအုပ်စောသိန်းက ဘေးမှ တစ်ကြပ်ကြည်ဝင်း (ဖောက်ထွင်းမှု
ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် စိအိုင်ဒီအဖွဲ့နှင့် တွဲဖက်ဆောင်ရွက်ရသူ)ကို ပြော
လိုက်၏။

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ စကားက နှလုံးသားထဲက စကား။

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလှသည်။

ပိန်းလေ့ လာတိချက်ကြွ ပိန်းလေ့ ရေချိုသောက်ကာ ပိန်း
လေ့မှာပင် ပညာသင်ယူခဲ့ရသော ပိန်းလေ့သား တစ်ယောက်ဖြစ်သော
သူသည်...

မွန်မြတ်သော ရဲအရာရှိငယ်ဘဝဖြင့် တာဝန်ကျရာ မြို့ရွာတို့၏
အကျိုးကို ဆောင်ခဲ့၏။

လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အမှုပေါင်းများစွာကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့၏။
သို့သော်လည်း...

မွေးရပ်ဇာတိ ပိန်းလှုပ်မြို့လေး၏ အကျိုးကိုကား အုတ်တစ်ချပ်
သဲတစ်ပွင့် ပမာမျှပင် ဆောင်ရွက်ခွင့် မရခဲ့...။

ထိုအချက်သည် သူ၏ ရင်တွင်းတစ်နေရာ၌ ကွက်လပ်ငယ်လေး
တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

ယခုသော်ကား...

သူအတမ်းတဆုံးသော မျှော်လင့်ချက်...

အလိုချင်ဆုံးသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်က သူထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာချေပြီ။

အမျှော်အမြင် ကြီးလှသည် မှုခင်းတစ်ပွဲမျှကြီး၏ တာဝန်ပေး
ချက်အရ ဇာတိမြေသို့ ခြေချရလေပြီ။

မွေးဌာနေအား အလုပ်အကျွေးပြုခွင့် ကြံရလေပြီတည်း။

(ငါး)

၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ပထမပတ်။

ရက်လများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးသော...

အခြားရဲအရာရှိများ လက်လျှော့ပြီးသော အမှုတစ်မှုကို ကိုင်တွယ်
စစ်ဆေးရသည်မှာ ကောက်ရိုးပုံထဲ၌ ပျောက်သွားသည့် အပ်တစ်ချောင်းကို
ရှာရသည်နယ်တည်း...။

မလွယ်ရေးချ မလွယ်ကူလှပါ။

“ကျွန်တော့် လုပ်သက် တစ်လျှောက်မှာ ဒီလို ပိပိရိရိ သေသေ
သပ်သပ် ကျူးလွန်တဲ့ ဖောက်ထွင်းမှုမျိုး မတွေ့ဖူးသေးဘူး။”

ရဲအုပ်စောသိန်းက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်ဖေမောင်ထွန်းကို ပြော
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာစော၊ ကျူးလွန်သူဟာ သာမန်ဖောက်ထွင်း
သမားတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

လုပ်ဆောင်ချက်တွေက သိပ်သပ်ရပ်လွန်းတယ်။

သံပန်းသံတိုင်တွေကို တညီတည်း ဖြတ်ပြသွားတာမျိုး ပေတံနှင့်
မျှင်ဆွဲပြီး ဖြတ်ရင်တောင် ဒီလောက် ညီညီညာညာ ကျန်နိုင်မယ်မထင်ဘူး။”

“ဟုတ်တယ် ဆရာဖေ၊ ဆေးစတိုထဲဝင်ဖို့အတွက် မီးကြိုးတွေ
ဖြတ်ရ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး သံတိုင်သံဇကာတွေ ဖြတ်ရတာကိုတော့ အချိန်
တော်တော်ယူရမယ်။

ဒီကြားထဲ ဆေးတွေကိုလည်း အဖိုးတန်တာမှ ရွေးယူသွားတယ်။

ကျူးလွန်သူဟာ ဖောက်ထွင်းပညာတင်မကဘူး။ ဒါတွေရဲ့
အကြောင်းကိုပါ ကောင်းကောင်းနားလည်နေတဲ့သူပဲ”

“ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆေးတွေရွေးယူတာရယ်၊ ညအချိန်

ရင်ခွဲရုံထဲ ဝင်ရဲထွက်ရဲတာရယ်တာ ဖောက်ထွင်းသမားအဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိတယ်။ သွေးအေးတယ်၊ ဘေးတွေ့ရှင်လည်း မကြောက်တမ်း ခုခံ ကာကွယ်နိုင်တဲ့ သူဆိုတာ ပြနေတယ်”

“အားလုံးကို ခြံကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ သူဟာ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ ဖောက်ထွင်းသမားပဲ”

“အန္တရာယ်ဖောက်ထွက်သမား”

ရက်သတ္တပတ်ခန့် ကြာသည်ထိ ယခင်အမှုစစ်များ၏ လမ်းဟောင်း ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြသည်။

ပသင်္ကာ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်းခံခဲ့ရသူ(၄)ဦး ဆေးရုံအမှုထမ်းများ နှင့် အခြားသက်သေ အပြောအပြားကို ထပ်မံမေးမြန်းကြည့်၏။ တွေ့ရှိ ချက်များက သူတို့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားသည်နှင့် မလွဲ...။

လမ်းဟောင်းကား မှားယွင်းမှု ရှိခဲ့လေပြီ။

မှားယွင်းမှု၏ သားကောင်များအနက် မညွှန်ခင်ဆိုသူ ဆေးရုံ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းက မျက်ရည်လည်းရွှဲဖြင့် ဖွင့်ဟရှာ၏။

“အပြစ်ရှိသူ တစ်ရာလွတ်ပါစေ။

“အပြစ်မဲ့သူ တစ်ယောက်ကို မဖမ်းရဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိပေမယ့် ကျွန်မတို့ကတော့ အပြစ်မဲ့သူ လေးယောက်တောင် အဖမ်းခံခဲ့ရတာ ဖြစ် ရပ်မှန်ပါ...”

ဒီအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်မိပါဘူး။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ရှေးကံအကြောင်းကြောင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝင့်ကြွေး

ကြောင့်လို့ပဲ ပုတ်ယူပြေသိခွဲပါတယ်။

အပေမယ့် ဆရာတို့ရယ်...

ကျွန်မ အချုပ်ခံနေရတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကာလမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သမီးတွေ လာငိုနေကြတယ်။

လာပြီး တွေ့ဆုံအားပေးတဲ့ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေလည်း ငိုကြတယ်။

ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည်ဆိုရင် အဲဒီကတည်းက စိတ်ဝေဒနာ စွဲကပ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပါပဲ။

အချိန်နှင့်အမျှ ကျွန်မငိုခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ခုတည်းသော အားကိုးရာဖြစ်တဲ့ မြတ်ဘုရားကို အာရုံပြုလို့ ပုတီးစိပ်နေတဲ့ အချိန်မှာတောင် မျက်ရည်တွေ အလိုလိုကျနေခဲ့ပါတယ်။

အချုပ်ခံနေရတဲ့ (၂၀)ရက် ကာလဟာ အရှင်လတ်လတ် ရှေ့ခံနေရတဲ့ကာလ။

ကျွန်မ အသည်းနှလုံးတွေ တစ်စစိ ကြေကွဲခဲ့ရတဲ့ ကာလကြီးပါပဲရှင်။

အချုပ်က လွတ်လာတော့လည်း လူတွေရဲ့ အကြည့်ကို မခံဝံ့လောက်အောင် သိပ်ငယ်ခဲ့တာပါ။

ဒီအမှုကြီး မပေါ်မချင်း ကျွန်မတို့ရဲ့ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးနှင့် အခြားဒုက္ခအဝဝတွေ ဆက်ပြီးဆုံးရှုံးနေရဦးမှာပါ။

ဒီအမှုကြီးကို ပေါ်အောင်ဖော်ထုတ်ပေးကြပါရှင်”

ရှေ့နေတစ်ယောက်၏အမှားကြောင့် အပြစ်ကင်းသူတစ်ဦးကြီးစင်
တက်သင့်ပါသလော။

ဖြူစင်သူတစ်ဦး၏ ဘဝကို အမည်းစက်စွန်းထင်အောင်၊ အပြစ်မဲ့
သူ၏ နှလုံးသားကို တစ်စိကြော့ကွဲသွားအောင် အမှုစစ်တစ်ယောက်၏ မှား
ယွင်းမှုကလည်း...

လူနာတစ်ယောက်၏အသက်ကို စတေးလိုက်ရသော ဆေးဆရာ
၏ မှားယွင်းမှုနှင့် မည်သို့မျှ မခြားနားပါချေ။

ရဲသုံးဖော်တို့ တစ်ဦးမျှော်နှာတစ်ဦး ကြည့်မိကြသည်။
ကံဆိုးသူများ၏ ရင်နှင့်ပွယ်အဖြစ်ကို သူတို့ ကိုယ်ချင်းစာမိကြ၏။

“အမှုပေါ်ရမည်” ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်တို့က ကိုယ်စီကိုယ်၎် ပေါ်
လာကြလေတော့သည်။

(ခြောက်)

“ဗိုက်ပေါက်မြင့်ဦး”

ရဲအချုပ်နှင့် အကျဉ်းထောင်ကို နေအိမ်ပမာ မှတ်ယူခဲ့သူ...
လက်ယဉ်သည်ဆိုသော သတင်းကလည်း ဒုစရိုက်သားတိုင်းအသိ။

ရဲသုံးဖော်တို့က ပဲခူးတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၏ အကူအညီဖြင့် ဒုစရိုက်
သမားများစွာ၏ အမည်စာရင်းကို ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသူများကို ရဲအချုပ်များ အကန့်အထောင်များ ရဲဘက်စခန်းများ၌ လည်းကောင်း၊ အချို့ကိုမူ လမ်းပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ လိုက်လံရှာဖွေပေး ပြန်းခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်းတို့ ပြုလုပ်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံးတွင်မှ ဗိုက်ပေါက်မြင့်ဦး၏ အမည်ကို ရရှိလိုက်ကြ သည်။

ဗိုက်ပေါက်၏ စားကျက်ကလည်း ဖြူး၊ ဝေယျဝတီနှင့် ညောင်လေး ပင်ကြား နယ်မြေ--

မကြာသေးမီကလည်း ဗိုက်ပေါက်၏ ညီတစ်ယောက်ကို ပိန်းဇ လုပ်ဆေးရုံ ဆရာမကြီးအိမ် ဝင်ခိုးစဉ် လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိခဲ့၏။

ထိုအချက်များက ဗိုက်ပေါက်ကို ဦးစားပေး စာရင်း၌ ပါဝင်စေ သည်။

ဗိုက်ပေါက်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။

ဒါပေမယ့် ဗိုက်ပေါက်က လျှင်၏။

မြေလျှိုးဖိုးပျံ့ မတတ်ပေမယ့် ကိုယ်မဖျောက်တတ်ပေမယ့် ရဲကို တော့ ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

သူ့စားကျက်အတွင်းမှာပင် သွားချည်လာလှည့် ကျက်စားနေ သော်လည်း ဖမ်းမမိနိုင်ခဲ့။

(ပိန်းဇလုပ် ရဲတပ်ဖွဲ့ဆိုလျှင် အမှုစတင်ဖြစ်ပွားချိန်ကပင် ဗိုက် ပေါက်ကို ရှာဖွေခဲ့သည်ဟု ဆို၏)

ဝိအိုင်ဒီ၏ တင်ပြမှုဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့မှာအချုပ်က ညွှန်ကြားချက် တစ်

စောင် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

“ဗိုက်ပေါက် မြင့်ဦးအား အပြန်ဖမ်းဆီးရမိရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းများမှ ပူးပေါင်းပါဝင်ကူညီပေးကြရန်”

ရဲအုပ် စောသိန်းက ကွင်းဆင်းရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး တာဝန်ယူလိုက်သည်။

သူက ဗြူးမြို့နယ်အတွင်းတွင် စခန်းများအဖြစ် တစ်နှစ်ခန့်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည့်အပြင်...

ပဲခူးခရိုင် နယ်ထိန်းသင်တန်း၌လည်း ပို့ချခဲ့ဖူးသဖြင့် တပည့်များ၏ အကူအညီကိုလည်း ရနိုင်သည်မဟုတ်ပါလော။

ဤအတောအတွင်းမှာပင် ရဲအုပ်အောင်ခင်မှာ အလုပ်တာဝန်များကြောင့် စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်သွားရပြန်၏။

ရဲအုပ်ဖေမောင်ထွန်းက ပီနီ၊ ဇလုပ်မှာပင် အခြေပြုကာ လှုပ်ရှားမည် ဖြစ်သည်။

“ကြီးစားသော ရဲအရာရှိအတွက် အောင်မြင်မှုတ လက်တစ်ကမ်းအကွာ”

ပထမနေ့မှာပင် ဗိုက်ပေါက်သတင်းကို ရ၏။ ဗိုက်ပေါက်မိန်းမ ညောင်လေးပင်ဆေးရုံမှာ မီးဖွားပြီး လွန်ခဲ့သော

တစ်ပတ်က ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားသည်။ ဗိုက်ပေါက်နှင့်အတူ ပြောက်ဘက်သို့ ကားစီးသွားသည်တဲ့။ ရဲအုပ်

စောသိန်းက ချက်ချင်းလှုပ်ရှား၏။

ညောင်လေးပင်မှ ဗိုက်ပေါက်၏ အပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်ကို
စည်းရုံးသည်။ ပြီးမှ လေယူဝတီရှိ ဗိုက်ပေါက်၏ ဆွေမျိုးတွေထံ လွှတ်လိုက်၏။

သတင်းယူပြီး ဘူတာက စောင့်နေရန်နှင့် နေ့ (၁၂) နာရီတွင်
မိမိနှင့် ဆုံမည်ဖြစ်ကြောင်း အချိန်အချက်ပြု၏။

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ တင်ကြိုခန့်မှန်းမှုမလွဲ...

လေယူဝတီသို့ ဗိုက်ပေါက်ရောက်လာခဲ့သည်...

မိန်းမနှင့် ကလေးငယ်လေးပါသည်။

လွန်ခဲ့သော (၃)ရက်က ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည် ဟူသော
သတင်းကိုရ၏။

“ဘယ်သွားသည်ကိုတော့ မသိ” ဟု သတင်းပေးက ဆိုသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက လေးဖင့်မနေ။

ချက်ချင်းပင် လုပ်ငန်းစစ်။

လေယူဝတီစခန်းမှူး ဦးဝင်းစိန် အကူအညီဖြင့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့
ဝင်များ စေလွှတ်ကာ ဗိုက်ပေါက်၏ ဆွေမျိုးများကို ခေါ်ခိုင်းသည်။

“ဗိုက်ပေါက်လာသေးလား” ဟု မေးသည်။

“မလာပါ” ဟူသော အဖြေကို တညီတည်းပေးကြ၏။

နံနက်ပိုင်းက သူတို့ထံ အလည်ရောက်လာသော ဗိုက်ပေါက်၏
အပေါင်းအသင်းမှာ ရဲအုပ်စောသိန်း၏ သတင်းပေးဖြစ်ကြောင်း သိဟန်
မတူသေး။

သူက ဥပဒေ ပါမောက္ခဟန်နှင့် တရားခံပြေးကို လက်ခံကူညီ
ရင် ပုဒ်မဘယ်၍၊ အပြစ်ဒဏ်က ဘယ်မျှစသည်ဖြင့် ပို့ချ၏။

ဒုစရိုက်သမား၏ဘဝ ရင်တမမ စိုးတထိတ်ထိတ် နေရပုံ၊ ဆွေ
မျိုးသားချင်းတို့ပါ ဒုက္ခရောက်တတ်ပုံတို့ကို ကြာနီကန်ပမာ တရားဟောရ၏။

လူကြမ်းထတ်ဆောင်စတိုင်နှင့်လည်း စိတ်ဆိုး၊ မာန်ဆိုးလုပ်ပြုရ
သေးသည်။

အမျိုးမျိုးချော့မော့ အနည်းနည်း ခြိမ်းခြောက်ကာ အစန်တလဲလဲ
ပညာပေးခြင်း၊ စည်းရုံးခြင်းပြုမှ နေဝင်ချိန်၌ “ဗိုက်ပေါက် ဘယ်မှာခိုနေ
တယ်” ဟူသော သတင်းကို ရတော့သည်။

ထိုညက ရဲအုပ်စောသိန်းတစ်ယောက် စခန်းရှေ့ဦးဝင်းစိန်၏ စိစဉ်
ပေးမှုဖြင့် အလွန်အဆင့်မြင့်ကာ သပ်ရပ်လှပသော ဇေယျဝတီမြို့အားမာန်
တည်းခိုရိပ်သာကြီးတွင် အနားယူနေရသော်လည်း အိပ်၍မပျော်...

ဗိုက်ပေါက်အား ချက်ချင်း သွားဝမ်းချင်စိတ်က ကြီးမားနေ၏။
တစ်ညလုံး စောင့်ဆိုင်းနေရမည်ကို သူစိတ်မရှည်၊ သို့သော်လည်း ဗိုက်ပေါက်
ပုန်းခိုရာနေရာက လွယ်လွယ်နှင့် သွား၍မရ။

သူက တည်းခိုခန်းပုန်းကို အသုံးပြု၍ ပြုံးရဲစခန်း ဒုရဲအုပ်ဝင်းတင့်
(နယ်ထိန်းအရာရှိ)နှင့် ဆက်သွယ်သည်။

နောက်နေ့အတွက် အစီအစဉ်များကို ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၏။

အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘေးရှိ ပီအုပ်ဆောင်မှ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်
၍ ပီပိတ်ချိန်၌ ညသန်းကောင်းကျော်ပေပြီ။

သူစိတ်လက် အေးချမ်းစွာ အနားယူချင်နေ၏။

သို့သော် အိပ်တဝက် နိုးတဝက်နှင့်သာ..။

တစ်ရေးမျှ နှစ်ခြိုက်စွာ မအိပ်ရသေးခင်မှာပင် အိပ်ရာက ထလိုက်ရသည်။

သူ ခရီးဆက်ရပေဦးမည်။

အိပ်ရေးမဝခြင်းနှင့် ကောင်းစွာ အနားမယူခဲ့ခြင်းက အနှောင့်အယှက်ပြုနေသော်လည်း ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်တစ်ရပ်အတွက် သူဦးနှောက်တို့က ကြည်ကြည်လင်လင်...

သူ့ဟန်က တက်တက်ကြွကြွ၊ သူ့မျက်နှာက လန်းလန်းဆန်းဆန်း တည်း...။

(ခုနစ်)

ပြုံးမြဲနယ်အတွင်း အောက်ကြားအင်းကျေးရွာ၌ ဗိုက်ပေါက်ကို ဖမ်းမိခဲ့သည်။

ရက်လများစွာ မည်သူမျှ မဖမ်းနိုင်ခဲ့သော၊ ပြေလျှိုးပိုးပျံသလို အရှောင်အတိမ်း ကောင်းလှသော ဗိုက်ပေါက်ကို အုပ်ဆောင်းထဲက ကြက်တစ်ကောင်ပမာ လွယ်လင့်တကူ ဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ ဝန်တကျ စီစဉ်နိုင်မှုကြောင့် ဗိုက်ပေါက်တစ်ယောက် ခုခံချိန်၊ ထွက်ပြေးချိန်ပင် မရလိုက်...

ညာလက်ကို လိပ်ချို၊ခံလိုက်ရကာ အေးစက်သည့် ခြောက်လုံး
ပြူး သေဆုတ်ပြောင်းလေး လည်ရုတ်သားကို ထိလာမှ ရဲတွေကို သူတွေ
ရခြင်းဖြစ်၏။

တုတ်လောက်၊ ဓားလောက်မမှုပေမယ့် သေဆုတ်ကျည်ဆန်ကို
တော့ သူဖြူသည်။

အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်ရ၏။

မိုက်ပေါက်ကို လက်ထိတ်ခတ်ပြီးမှ 'ဟင်း'ချနိုင်တော့သည်။ ဖမ်း
ရတော့သာ ခဏတာ လာလိုက်ရတာက တစ်လကြာဆိုရမည်။

ယနေ့ နံနက်(၄)နာရီထိုး အိပ်ရာထပြီး ဦးဝင်းစိန် စိစဉ်ပေးသော
စက်ဘီးဖြင့် တပ်ကြပ်ကြည်ဝင်းနှင့်အတူ ပြူးသို့ ခရီးနှင်ခဲ့ရသည်။

ဇေယျဝတီ ပြူး(၅)မိုင်ခရီးပြီးတော့ ပြူးနယ်ထိန်းအဖွဲ့ပါ ပူးပေါင်း
ပြီး ပြူး၊ အုတ်မြတ်၊ ကျောက်ကြမ်းလမ်း(၉)မိုင်ခရီး။

စစ်တောင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းနုပူရီ အုတ်မြတ်ကို ရောက်
တော့ နေပင်အတန်ငယ်ပြည့်နေပြီ။

စက်ဘီးတွေကို အုတ်မြတ်ရဲကင်းထဲထားကာ ရဲကင်းဖူး စိစဉ်ပေး
သော ပဲ့ချိတ်စက်လှေဖြင့် စစ်တောင်းမြစ်အတိုင်း မုန်လာရပြန်၏။

တစ်နာရီသာသာမောင်းပြီးမှ မိုက်ပေါက်နေရာ အောက်ကြားအင်း
ရွာကို ရောက်သည်။

ရေတွင်း၌ ရေငင်နေသော မိုက်ပေါက်ကို ဖမ်းလိုက်ချိန်၌ မိုက်
ပေါက် ဇနီးက အံ့အားတသင့် ထရပ်သည်။

ဘာစကားမှတော့မဆို...

သူ့မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တို့သာ စီးဆင်းလိမ့်ကျလာ၏။

ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်၏ ဇနီးအဖို့ ဒီလိုအပြစ်မျိုး တစ်နေ့
မဟုတ် တစ်နေ့ကြုံရမည်ကို အိပ်မက်ဆိုးပမာ မက်နေပေလိမ့်မည်။

စိုးထိတ်ကြီးစွာ စောင့်စားနေရသည့် အိပ်မက်ဆိုးကား အမှန်
တကယ် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီတည်း။

ဗိုက်ပေါက်ကို ဖမ်းပြီးသည်နှင့် သူ့အိမ်ကို ရှာဖွေသည်။ မသင်္ကာ
ဇွယ် လက်နက်တစ်စုံတစ်ခု၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ့လိုတွေ့ငြား...

သို့သော် ဘာမှမတွေ့...။

ရဲအုပ်စောသိန်းက အဖွဲ့ကို ပြန်ဆုတ်စေ၏။

စက်လှေပေါ်ရောက်တော့ ဗိုက်ပေါက်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ရ
သည်။

မိမိတို့၏ သေနတ်များကိုလည်း အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်အောင်
စီစဉ်၍ လှေတွင် ကြီးချည်စေ၏။

သည်လိုပလုပ်၍ မဖြစ်။

ဗိုက်ပေါက်ဆိုသည်မှာ ဗိုက်ရှူးရဲ့ တဇွတ်ထိုး၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
သာရှိပါက လှေမှောက်ပစ်နိုင်၏။ သေချင်သေ၊ လွတ်ချင်လွတ်၊ ရေထဲ
ချန်ချမည်သူ...။

ရေစီးသန်လှသော စစ်တောင်မြစ်ထဲ၌ မိမိတို့၏ အသက်နှင့် လက်
နက်များ မဆုံးရှုံးရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ပေါ့ဆမှုတစ်ခုကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရသည့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များစွာ
ထံမှ သင်ခန်းစာတို့ကို သူလေ့ကျက်ထား၏။

ဗိုက်ပေါက်အား ပိန်းလုပ်အခြေပြုစခန်းသို့တိုင် ခေါ်ယူကာ
စစ်ဆေးခဲ့၏။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ်ပေမောင်ထွန်းနှင့်အတူ ဗိုက်ပေါက်ကို
ချော့၍၊ ခြောက်၍၊ ပညာပေး၍ စစ်ဆေးခဲ့ရသည်။

(၉၅)ခုနှစ် ဇွန်လက ဇေယျဝတီမြို့ ရှေးပိုင်းမှ အမျိုးသမီး တရားရုံး
ချုပ်ရှေ့နေ ဒေါ်ခင်စန်းတင့်၏ အိမ်မှ ရွှေငွေပစ္စည်း ခြောက်သောင်းကိုးထောင်
ဖိုးခန့် ခိုးယူမှု။

(၉၆)ခုနှစ်က ကျောက်တံခါးမြို့ မူခရမ်းတန်တပ်ရာဆန်စက် စက်
ရုံမှ ဦးသန်းအောင်အိမ်မှ တိုက်ခိုကာအောက်စက်တစ်လုံး ခိုးယူမှုနှင့် ပိန်း
လုပ်မြို့ ဦးမြသိန်း၏ ကမ္ဘာသစ် စားသောက်ဆိုင်မှ တစ်သောင်းကျော်ဖိုး
ခိုးယူမှုတို့ကို ဝန်ခံသည်။

ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုများကိုတော့ လုံးဝကျူးလွန်ကြောင်း တွင်
တွင် ငြင်းလေတော့၏။

ဗိုက်ပေါက်အားမိပါက ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုများ ပေါ်ပြီဟု မှတ်
ယူမိခဲ့သမျှ ရေစုန်ဖျောရလေပြီ။

ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုများတွင် ဗိုက်ပေါက်မပတ်သက်ကြောင်းတွေ့
ရှိရ၍ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

သက်ဆိုင်ရာ ရဲစခန်းများသို့ အကြောင်းကြားကာ ဗိုက်ပေါက်ကို
လွှဲအပ်ပေးလိုက်၏။

ဆေးရုံတောက်ထွင်းမှုများကား ငှပ်လျှိုးပုန်းကွယ် နေဆဲပါတည်း။

(၅၆)

“စမ်းချောင်းမြို့နယ် အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း အမှတ်(၁)၏
ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲ အခမ်းအနား”

“.....”
“.....”

“ယခုအစီအစဉ်ကတော့ စမ်းချောင်းတစ်မြို့နယ်လုံးမှာ စတုတ္ထ
တန်းအဆင့် အမှတ်အများဆုံးနှင့် ပညာရည်အထူးချွန်ဆုံးဆုရတဲ့ ကျောင်းသူ
လေးကို ဆုချီးမြှင့်မယ့် အစီအစဉ်ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီဆုကို ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျောင်းက ရရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”
လက်ခုပ်သံများက ကျောင်းခန်းမကြီး ပွင့်ထွက်မတက် ဟိန်းထွက်သွား
သည်။

အခမ်းအနားမှူး ဆရာမလေးက ဆက်လက်ကြေညာ၏။

“အဲဒီကျောင်းသူကတော့ ပဉ္စမတန်း(အေ)မှ မကြည်ပြာဖြစ်ပါ
တယ်။

မကြည်ပြာ ဆုယူရန်ကြပါ”

ဒီဆုကို မြို့နယ်ပညာရေးမှူးမှ ချီးမြှင့်ပေးပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါ
တယ်ရှင်”

အခမ်းအနားများဆရာမက ဆုယူရန် ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ကိုမြင့်သန်း
က သမီးငယ်ကို ကြည့်လိုက်၏။

သမီးငယ်၏ ဖျော်ရွှင်သောအပြုံးဖြင့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို လှပနေ
မှုကို သူမြင်၏။

ဇနီးဖြစ်သူက သမီး၏ ကျောင်းဝတ်စုံလေးကို ပြုပြင်ပေး
လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာလည်း ကြည်နူးခြင်းများနှင့်...

ကိုမြင့်သန်း၏ နှလုံးသား၌ ပီတိလှိုင်းတံပိုးတို့ ရိုက်ခတ်သွားရ
သည်။

သမီးငယ်မှာ အတန်းစဉ်တိုင်း ပထမဆုကိုသာ ရခဲ့၏။

ဤအတိုင်းသာ ဆက်လက်လျှောက်လှမ်းသွားပါက သမီး၏
အနာဂတ်ကား လှပတင့်တယ်မှု၊ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်မှုတို့ဖြင့်သာ အတိပြီး
ပေလိမ့်မည်။

“သမီးငယ်ရဲ့ အနာဂတ်သာယာလှပစေရ။ သမီးလေးရဲ့ အပြုံးများ
ထားစေဉ် တည်တန့်ရေးကိုအတွက် ငါကြိုးစားရမယ်”

စိတ်တက်ကြွလွန်းသဖြင့် သူသည် လက်သီးဆုပ်တို့ကိုပင် ယောင်
ယမ်း၍ ဆုပ်လိုက်မိတော့၏။

ရုတ်ခြည်းမှာပင် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိကာ သူ့လက်သီးဆုပ်တို့

က ပြေလျော့သွား...

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူပန်ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ဖြင့် သူ့မျက်နှာ၌
ဇောရွေးပြန်လာ၏။

သမီးငယ်၏ နုနယ်သော နှလုံးသားကို ချေပွမည်သူ။ သမီး၏
အပြုံးပန်းတို့အား နင်းချေမည်သူ...

သမီး၏ အနာဂတ်အား အကျည်းတန်အောင် ဖျက်ဆီးမည် သူ၏
မျက်နှာကို မြင်ယောင်လိုက်သည်။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်ကား သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်တည်း။

သူတို့ မိသားစုသည် စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ပန်းလှိုင်ရပ်ကွက်၌
တင့်တောင်းတင့်တယ် နေထိုင်လျက် ရှိ၏။ ရိုးသားစွာ အရောင်းအဝယ်
လုပ်နေသူအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်က သိ၏။

သို့သော် ထိုလုပ်ငန်းကား သူ၏ ဗန်းပြလုပ်ငန်း... တစ်နည်းဆိုသော်
ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် မင်းသားခေါင်းစွပ်ထားခြင်းပါပေ။

သူ၏အဓိက လုပ်ငန်းက ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းပင်တည်း။

သူသည်မျိုးမင်း၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဆေးရုံပေါင်းများစွာကို ဖောက်
ထွင်း၍ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ရိုးယူရာ၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ယခုသော်ကား ညအမှောင်တွင် စိုးထိတ်ကြောက်လန့်စွာ လှုပ်
ရှားနေရသော အလုပ်ကို စက်ဆုပ်နေလေပြီ။

သူ့ဘဝကိုသာမက အပြစ်မဲ့သော ဇနီးသည်နှင့် သမီးလေး၏
ဘဝများကိုပါ ပျက်စီးမည် ဒုစရိုက်သမားဘဝကို သူမခံယူလိုတော့ပြီ။

သို့သော် မျိုးမင်းကို သူလန်၏။ မဆန့်ကျင်ရဲ၊ မလှန်ရဲ၊
သွေးအေးသော၊ ရက်စက်တတ်သော မျိုးမင်း၏ အကြည့်မရှိပင်
သူရင်မဆိုင်ရပါချေ။

ထို့ကြောင့်ပင် သူဒုစရိုက်နွဲ့ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့...

“ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်”

ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများစွာက သရဲသဘက်တွေလို သူ့နောက်
တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ သူ့အဖမ်းခံရတော့မည်၊ မင်းသားမျက်
နှာဝုံးအောက်က ဒုစရိုက်သမား၏ မျက်နှာကို လူတွေ မြင်ကြတော့မည်။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ နှိပ်ချိပ်ခံကာသော အကြည့်ရှိုင်းတွေအောက်မှာ
သမီးငယ် ဝမ်းပမ်းတနည်း ရှိနေရှာရှေ့မည်။

တဒင်္ဂအတွေးများဖြင့် သူ့စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရ။

ထိုစဉ်မှာပင် “ပြောင်း၊ ပြောင်း၊ ပြောင်း၊ ပြောင်း”

အခမ်းအနားပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာသံနှင့်အတူ လက်ခုပ်တီးသံ
များ ထိတ်လန့်ရွယ်ပေါ်ထွက်လာ၊ သူက အလန့်တကြားဖြင့် ထရပ်လိုက်
သည်။

ဇနီးဖြစ်သူက သူ့အား နားမလည်စွာ မော့ကြည့်၏။ အိမ်ပြန်လမ်း
၌ကာ၊ ပျော်ရွှင်နေသော သမီးလေးနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ အနာဂတ်အရေးကို
မျှော်တွေးရင်း သူ့စိတ်တွေက လေးလံနှေးကွေးလွန်းစွာ ...။

(တိုး)

“ငါ့အတွက် မကောင်းဆိုးဝါးနှစ် ဘုမ္မိကြီးကျတဲ့နှစ်တဲ့လား”
မျိုးမင်းက နှုတ်မှရေရွတ်ရင်း နာရီကိုကြည့်၏။ ည(၇)နာရီထိုးပေ

ပြီ။

“ဆိုင်တံခါးတွေ ပိတ်လိုက်တော့တော့”

စတိုးဆိုင်ထဲမှ ဇနီးဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ရတနာ” အမည်ရှိ သူ၏စတိုးဆိုင်ကား နေ့စဉ်ည(၈)နာရီထိ
ဖွင့်လှစ်ရောင်းချပြီ။

ယနေ့တွင်ကား ခပ်စောစောပင် ဆိုင်သိမ်းချင်နေမိ၏။

ဗေဒင်ဆရာထံမှ ပြန်လာကတည်းက သူ့မိတ်တွေ နောက်ကျ ညစ်
ညူးခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပြစ်ပူသော စိုးရိမ်မှု၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
မှုတွေက သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပြုနေကြ၏။

နေ့ခင်းက အင်းမိန်တော့ကန်ရှိ နက္ခတ္တဗေဒလက္ခဏာပညာရှင်
တစ်ဦးထံ သွားရောက်ခဲ့သည်။

သူကား ဗေဒင်လက္ခဏာနှင့် အဆောင်လက်စွဲများအပေါ် အလေး
အနက် ယုံကြည်စွဲလမ်းတတ်သူဖြစ်၏။

ဇုန်ရိုက်မှု မကျူးလွန်မီ သူ့ကံလာတာ အနိမ့်အမြင့်နှင့် အချိန်ကောင်း
အခါကောင်း ရွေးချယ်ခြင်း၊ ကျူးလွန်ချိန်၌ ပိတ်နားရပ်အပ်အရင်ကို ဆောင်ကာ

ဝါထာမန္တာန်ရွတ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

“တရားတဘောင်နှင့် မလွတ်ကင်းဘဲ ငြိစွန်းနိုင်ပြီး ရုံးပြင်ကန္တား ရင်ဆိုင်ရကိန်းရှိသတဲ့။

ဒုစရိုက်လောကမှာ ငါ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ အသပ်ရပ်ဆုံး ဟာကွက်မရှိဆုံး။

တချို့အမှုတွေဆို (၄/၅)နှစ်တောင် ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီလောက်ကြာတဲ့ အမှုတွေကို ဘယ်ရဲက စိတ်ဝင်စားမှာလဲ၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကျား လွန်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ၊ ငါ့မှန်းသိရင်တောင်မှ ငါ့ကို ဘယ်သူ ဖမ်းနိုင်မှာလဲ”

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှုများဖြင့် အားတင်းလိုက်၏။ သို့သော် လည်း ချက်ချင်းပင် ဗေဒင်ဆရာ၏ ဟောစာတမ်းကို ပြန်လည်ပြင်ယောင် ပီပြန်၏။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အဆိုးဆုံးနှစ် ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှုတ်သုံးပါးစလုံး အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲဖြစ်မည်။

ပစ္စည်းဥစ္စာအစိုးတန်အားလုံး ကုန်ဆုံးခြင်း...

အုပ်စုအတူနေများနှင့် ကွဲကုန်ကြခြင်း...

ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းခြင်း၊ ကျန်းမာရေး မကောင်းခြင်းဖြစ်မည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဘုမ္မိကြီးကျင့် လူသေလျှင်သေ၊ မသေလျှင် ဘဝသေခြင်း၊ တစ်သက်မှာ အပြင်းထန်ဆုံး၊ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အသက်အပိုင်း အခြားဖြစ်မည်။

သူက သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို လေးပင်စွာ ချလိုက်၏။

“ငဲ့အသက် (၃၃)နှစ်ကျော်မှ ဆက်လှုပ်ရှားမယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ သတိထားရမယ် သတိ...သတိ”

သတိကြီးသော မျိုးမင်းက သူ့လုံခြုံရေးအတွက် အစီအမံတွေ လုပ်၏။

အိမ်ရှေ့ဘက် နံရံ၌ ချောင်းကြည့်ပေါက်တစ်ခု တောက်သည်။ တံခါးမကြီး ဖွင့်မပေးမီ ချောင်းကြည့်မည်။

အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါက အသင့်ပြုလုပ်ထားသော နောက်ဖေးပေါက်မှ ရှောင်ထွက်မည်။

တိမ်းရှောင်နေစဉ် သုံးစွဲနိုင်ရန်လည်း အိတ်ကပ်ထဲ၌ ငွေတစ် သောင်းကျော် အမြဲထည့်ထား၏။

လုံခြုံရေး အစီအမံက သည်တင်မရပ်...

မတော်တဆ ဖမ်းမိသွားပါက သူ့အား ထောင်ချပစ်နိုင်သော သက်သေခံပစ္စည်းများ သူ့ထံမရှိစေရန် ရှာဖွေဖျောက်ဖျက်ပစ်သည်။

စာရွက်စာတမ်းတွေကို မီးရှို့၏။

တောက်ထွင်းကိရိယာများနှင့် တပ်မတော်ဆေးတပ် တပ်ကြပ်ကြီး ဝတ်စုံ (ဆေးပစ္စည်းများ ရောင်းရာ၌ ထိုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်၍ ရောင်းချ လေ့ရှိ၏)တို့ကိုတော့ မြင့်သန်းအိမ်သို့ သွားပို့သည်။

အပြင်သို့လည်း သိပ်မထွက်တော့...

စတိုးဆိုင်လုပ်ငန်းကို ဇနီးဖြစ်သူနှင့် လွှဲထားပြီး သူကတော့

အိမ်ထဲမှာပင် ခွဲဒီယိုအပေါက်၊ အောက်စက်နှင့် ရိုမုကွန်ထရိုးနှင့် အနား ယူလိုက်သည်။

စိတ်တွေကတော့ ယခင်ကလောက် တည်ငြိမ်မှုကိုမရ။ သူက လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်သည်။

အကြောမြောင်းမြောင်းထအောင် လက်ဖျံ့ကိုထောင်၍ ကြိမ်းဝါး လိုက်၏။

“လာရဲတဲ့ကောင် လာစမ်း။ ငါ့ကို ဖမ်းမယ့်ကောင်တွေလာစမ်း”

“သေရဲတဲ့ကောင်တွေ လာကြစမ်း...”

(တစ်ဆယ်)

ဆေးရုံဖောက်တွင်းပူများကား ငုပ်လျှိုးနေဆဲ...

ကိုယ်ယောင်ပျောက်၍ ပုန်းကွယ်နေဆဲ...

ဝက်ဘာလမ်းစ ပျောက်နေဆဲပါတည်း။

သည်လိုအပူပျိုးကား တော်ရုံအားမလျှော့တတ်သော အပူစစ်ကို ပင် အားငယ်စိတ်ပျက်သွားစေနိုင်သည်။

“လူပြည်က တက်လာတဲ့ အပ်တစ်စင်းနှင့် နတ်ပြည်က ကျလာတဲ့ အပ်တစ်စင်း လမ်းခုလပ်မှာဆုံမှ ဒီအပူပေါ်မယ်...” ဟုလည်း လက်မြှောက် အရုံးပေးရမည့် အပူပျိုးဖြစ်၏။

ရဲအုပ်ဖေမောင်ထွန်းနှင့် ရဲအုပ်စောသိန်းတို့ကား...

အမှုလိုက်ရာ၌ စိတ်ရှည်ခံသန်ကာ ဆုံးခန်းမတိုင်မချင်းဖော်ထုတ်
တတ်သော.....

ဒုစရိုက်သမားများအား လက်မြောက်အရှုံးပေးလေ့မရှိသော ရဲ
အရာရှိများစွာထဲမှ ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

ဗိုက်ပေါက်၏ စားကျက်နယ်မြေထဲ၌ ပြစ်မှုတစ်မှု ဖြစ်ပွားခြင်းအ
ပေါ် ဗိုက်ပေါက်မသိဘဲ နေမည်မဟုတ်...။

ချက်ချင်းမသိတောင် မကြာခင်မှာ သိရမည်...။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပြီးသား။

ဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာ သိပြီးသား ဖြစ်နိုင်၏။

ဗိုက်ပေါက်ကတော့ တွင်တွင်သာခြင်း၏။

မနဲကြီးချောချော စည်းရုံးနိုင်မှသာ အမည်နှစ်ခုကို ထုတ်ပြောသည်။

စိုးတင့်နှင့် ပြောင်သေမြင့်သန်း ဆိုသော အမည်...။

“ဒီကံစွဲမျိုးဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်တော့ သိနိုင်တယ်ဆရာ”

“အိပေမယ့် ဒီကောင်တွေကို မတွေ့တာ (၃/၄)နှစ်လောက်ရှိပြီ
စိုးတင့်က မိုးကုတ်ဘက်ရောက်နေတယ်ဆိုလား”

“ပြောင်သေမြင့်သန်းကတော့ မန္တလေးမှာလိုလို ရန်ကုန်ဘက်မှာ
လိုလို...”

“အရင်က သူတို့နေတာတော့ ဇေယျဝတီမြောက်ဘက်က ပြောင်
သေဆိုတဲ့ ရွာလေးမှာပဲ”

“အဲဒီမှာ သူတို့အမျိုးတွေရှိတယ်”

မသေချာ၊ မရေရာသော စကား။

မျှော်လင့်ချက် နည်းပါးလွန်းလှသည်။

ရမိသော သဲလွန်စ တစ်စကို အဆုံးတိုင် စစ်ဆေးရန်ဆုံးဖြတ်၍
လေယူဝတီသို့ ကားရထားနှင့် လိုက်ခဲ့၏။

ရဲအုပ်ဇေမောင်ထွန်းက ဗိုက်ပေါက်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ကျောက်
တံခါးမှာ ဆင်းနေခဲ့သည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းနှင့် ဒုရဲအုပ် သိန်းမြင့်(ပိန်းလလုပ် ရဲစခန်း)တို့က
လေယူဝတီ ရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ် အုံးရွှေကိုခေါ်၍ ပြောင်သေ
ရွာဘက်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

အရပ်ဝတ်နှင့် သူတို့သုံးယောက် ပြောင်သေရွာအနီးရှိ ရထားလမ်း
ပေါ် ရောက်သွားကြ၏။

ရထားလမ်းအရှေ့ဘက်၌ မျက်စိတဆုံး ကျယ်ပြန့်သော ကြံစိုက်
ခင်းများ...

အချို့ ကြံစိုက်ခင်း၌ ကြံခုတ်သမားတို့ဖြင့် စည်ကားနေ၏။

သူတို့က ကြံတဲတစ်တဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက တွေ့ရသော ကြံတောင်သူနှစ်ဦးအား ခင်မင်
ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံရန် အလ္လာဟ၊ သလ္လာဟ စကားဆို၏။

သူတို့စကားတွေက ကြံလုပ်ငန်းမှသည် ဒေသစီးပွားရေးလုပ်ငန်း
သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရပ်ရွာအေးချမ်း၊ သာယာရေးနှင့် ပြည်သူ
လူထု ပူးပေါင်းကူညီရေးအထိ ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ စကားအရာလိမ္မာ

သောသူသည် ခဏအတွင်းမှာပင် ကြံတောင်သူနှစ်ဦးနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ထိုအခါကျမှ ရဲအုပ်စောသိန်းက ကြံတောင်သူ နှစ်ဦးထံ ဆေးရုံ ဖောက်ထွင်းမှုအကြောင်း တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်သည်။

“စောစောက မေးရောပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဆေးရုံဖောက်တာဆိုရင် တော့ ပြောင်သေမြင့်သန်းတို့ပဲ ဖြစ်မယ်။

မြင့်သန်းမှာ ဆရာရှိသေးတယ်။ နာမည်တော့ မသိဘူး။ သူ့ဆရာ ကမှ တကယ့်ဖောက်ထွင်းမိတာတဲ့ဆရာ။

ဘယ်လို အဆောက်အအုံမျိုးကိုမဆို ဖောက်ထွင်းနိုင်ပြီး ဆေး ခန်းထဲကို ကိုယ်တိုင်ပင် အဖိုးတန်ပေ့ဆိုတဲ့ ဆေးတွေကိုမှ မိတ်ကြိုက်ရွေး ယူတာပဲ။ သူ့မျက်နှာက ပရိုမီနပ်တွေဘာတွေလိမ်းပြီး အခြောက်ပုံပေါက် နေပေမယ့် သွားတော့မစမ်းလိုက်နဲ့ဆရာ၊ ယောက်ျား ၄/၅ ယောက်ကိုတော့ အသာလေး လှဲသိပ်နိုင်တယ်တဲ့။

ဆေးပစ္စည်းတွေကို ရောင်းရင်ဆေးတပ်ယူနီဖောင်း ဝတ်ပြီး ရောင်းတာတဲ့ဆရာ”

ကြံတောင်သူနှစ်ဦးမှာ ရိုးသားသော်လည်း မျက်စိနားဖွင့်သော တက်ကြွသော ရွာသားများပါပေ။

ရဲအုပ်စောသိန်းတစ်ယောက် ဘုရားတလိုက်မိပါ၏။
ရဲတပ်ဖွဲ့က ရက်လများစွာ ကြိုးစားပမ်းစား ဖော်ထုတ်နေရသော အမှုများ။

ရဲက မဖော်ထုတ်နိုင်သော်လည်း ပြည်သူကြားမှာပေါ်ပေါက်၍ နေပါရော့လား။

အဖိုးတန်လှသော သည်လိုသတင်းများ တာဝန်ရှိ ရဲထံရောက်ရှိ မလာခြင်းမှာ တာကြောင့်ပါလိမ့်။

ရဲတပ်ဖွဲ့သည် ပြည်သူနှင့်ကင်းကွာကာနေ၍မရခြင်းဟူသောပြယုဂ် တစ်ခုပေလော့။

“အခုဆိုရင် မြင့်သန်းရော သူ့ဆရာရော ရန်ကုန်မှာတော်တော် ချမ်းသာနေကြပြီလို့ ကြားတယ်။

မြင့်သန်းရဲ့ ဆရာဆို စတိုးဆိုင်ကြီး တည်ထားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တိဗ္ဗိတွေ အောက်စက်တွေနဲ့တဲ့ ဆရာ”

“သူတို့ လိပ်စာသိလား”

“မသိဘူး ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် စိုးတင့်တော့ သိနိုင်တယ်။

မနေ့မနက်က ကျွန်တော်တို့တဲကို ရထားပေါ်က စာတစ်စောင် ပေးလွှားတယ်။ ပြောင်သေရွာထဲက အိမ်တစ်အိမ်ကို သွားပေးခိုင်းတဲ့စာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း သိချင်စိတ်ကြောင့် ဖောက်ကြည့်တော့ စိုးတင့်ရေးတဲ့စာ ဖြစ်နေတယ်။

စိုးတင့်က ရန်ကုန်ကို ရထားနဲ့ပါသွားတာ။

သူ့စာအခုဆိုရင် ဒီနေ့(၇)ရက်နေ့ည ယခင် သူရောက်သော အချိန်မှာ ရောက်လာမယ်လို့ပါတယ်”

ရဲအုပ်စေ့သိန်းက နာရီကို ကြည့်၏။

တုတ်သည်၊ ယနေ့သည် နိဝင်ဘာလ(၇)ရက်နေ့။

စိုးတင့်၏ မိခင်ထံက ရထားပေါ်မှ ချပေးသောစာကို တောင်းယူ
လိုက်ပြီး ရောက်တတ်သော အချိန်ကို စစ်ပေး၏။

ထို့နောက် ဒုရဲအုပ် သိန်းမြင့်၊ ဒုရဲအုပ် အုံးရွှေ၏ နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့်
အတူ လျှို့ဝှက်စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြသည်။

စိုးတင့်ကား ယခင် သူရောက်နေကျအချိန် လင်းအားကြီး နံနက်
၄ နာရီမှာပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။ စိုးတင့်ကို ဖမ်းဆီးပြီး ခရီးဆောင်
အိတ်အား ရှာဖွေသည်။ အသုံးအဆောင်အချို့နှင့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ဝယ်။
တစ်အုပ်၊ ရဲအုပ်စောသိန်းက မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးကို လျှောက်လှန်ကြည့်
၏။

ကိုမြင့်သန်း၊ မကြည်ကြည်ဝင်း

(-/-)လမ်း၊ ပန်းလှိုင်ဗြို့နယ်၊ ပန်းလှိုင်ရပ်ကွက်၊ စမ်းချောင်း။

လိပ်စာကို အတွေ့တွင် ရင်ထဲဝမ်းသာမှုများ ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်။

ထိုနေ့ နံနက်၌ စိုးတင့်ကို ဖော်ကာ မိန်းဇလုပ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ရဲအုပ် ဖေဖောင်ထွန်းနှင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ ပြောင်သေ
မြင့်သန်းကို ဖမ်းဆီးရန် ရန်ကုန်သို့ ဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ဉ္စ၊ ၁၁၊ ၉၆ နေ့ ည(၇)နာရီကျော်အချိန်တွင်ကား စီအိုင်ဒီရဲသုံး
ဖော်နှင့် စမ်းချောင်းရဲတပ်စွဲဝင်များ၊ ပန်းလှိုင်ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းစိုးနှင့်
အဖွဲ့ဝင်များ ပါဝင်သည့်ပူးပေါင်းအဖွဲ့က မြင့်သန်း(ခေါ်)ပြောင်သေမြင့်သန်း
ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

မြင့်သန်း၏ အိမ်အား ရှာဖွေရာသံပြတ်ကိရိယာကြီး (၂)ခု အပါအဝင် အခြားဖောက်ထွင်းကိရိယာများ။ ဆေးဝါးအချို့နှင့် တပ်မတော် ဆေးတပ်၊ တပ်ကြပ်ကြီးဝတ်စုံတို့ကို သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့၏။

“ဒီနေ့(သို့မဟုတ်) မနက်ပြန်မှာ ကြုံရတော့မယ်လို့ စိုးထိတ်နေရတဲ့ ဒီအဖြစ်ကို ချောက်ချားစရာ အိမ်မက်ဆိုးအရည်ကြီးမက်ပြီး စောင့်စားနေရတာပါ ဆရာ။

ကျွန်တော့် နှလုံးသားမှာ ပေကျံနေတဲ့ ဒုစရိုက်အညစ်အကြေးတွေ ကင်းစင်ဖို့ ဘယ်လို အပြစ်ဒဏ်ကိုမဆို ခံယူရဲပါတယ်။

ကျွန်တော်ဗိုးရိပ်တာက ကျွန်တော့် သမီးလေး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဇနီး လောကကြီးထဲမှာ မျက်နှာငယ်စွာ ကျန်ရစ်မှာကို”

မြင့်သန်းအသံက တိမ်ဝင်ဆို့နစ်။

ဒုစရိုက်သမားကြီး၏ မျက်ရည်များ သူ့ပါးပြင်သို့ စီးကျလာနေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူမှာလည်း သောကအပူလုံးကြီးကို ရင်နှင့်မဆန့်အောင် ဆို့ဆို့နှစ်နှစ် မျိုထားရလေပြီ။

စာတော်သော သမီးငယ် မကြည်ပြာမှာ မိခင်လက်ကိုကိုင်ရင်း... လက်ထိပ်ခတ်ခံထားရသော သူမ၏ ဖခင်ကို စူးစူးရဲရဲရိုက်ကြည့်နေ၏။

အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်း၊ နားမလည်ခြင်းတို့ဖြင့် သူကလေး၏ မျက်လုံးတို့က ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေရှာသည်။

ဒုစရိုက်သမား၏ ဘဝကား ပုလောင်လွန်းပေစွ...

ဒုစရိုက်သမား၏ အဆွေခင်ပွန်းတို့ဘဝကား ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှု

ကင်းမဲ့ပေစွတကား...

(တစ်ဆယ့်တစ်)

(၁၉၉၆) ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁၀)ရက်

မျိုးမင်း၏စိတ်တို့က တိုင်းထိုင်းပိုင်းပိုင်း။ အိမ်တွင်းပုန်းနေရသဖြင့် ငြီးငွေ့မှုက သူ့ကို နှိပ်စက်နေ၏။ ဇနီးသည် အိမ်ရှာဝင်သွားသည့် တိုင် သူမအိပ်နိုင်သေး။ ယောက်ယက်ခတ်နေသော စိတ်ဖြင့် ဧည့်ခန်းမှာ ပင် ထိုင်နေမိသည်။

တောင်စဉ်ရေမရ အတွေးများထဲတွင် မိခင်အိုကြီးကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေ၏။

“အမေ...အမေ...အမေရယ်”

အသည်းမာသော၊ သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်သော ဒုစရိုက် သမား ရင့်မာကြီးလည်း အမေ့ရပ်လွှာကို မြင်ယောင်တိုင်း မျက်ရည်စဲရ အသည်းကြွေရပါသည်။

အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည့် မိခင်အိုအား ဆေးရုံတင်သည့် နေ့ကို သူဘယ်တော့မှ မမေ့...

ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိ။ သူ့လက်ထဲတွင် ဆရာဝန်ပေးလိုက်

သည့် စာရွက်ငယ်လေးက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသဖွယ် ရောက်ရှိနေ၏။ ဆေးရုံတက်
လျှင် အခမဲ့ဆေးကုပေးမည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ ယခုလို ဆေးဝယ်ခိုင်းလိမ့်
မည်ဟု သူမသိခဲ့။

“ဆေးရုံက ဆေးတွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါတို့လို ဆင်းရဲသားတွေ
အတွက် မဟုတ်ဘူးလား”

တင်းကုန်တန်းရွာ၏ အနှစ်ပါးဆုံးစာရင်းဝင်တစ်ယောက်အဖို့
စာရွက်လေးပေါ်မှ ဆေးများကိုပဝယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

အားကိုးရာမဲ့၏ အတွေးတို့က မိခင်အိုကြီး ကွယ်လွန်သွားသော
အခါ ဒေါသအပြူးအတေးများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကြ၏။

“ဆင်းရဲသားတွေအတွက် အသုံးမဝင်တဲ့ ဆေးတွေကို ငါရအောင်
ယူမယ်”

စိတ္တဇဆန်သော အသိတို့က သူ့အား ဖောက်ထွင်းသမားတစ်
ယောက်အဖြစ် တွန်းပို့ခဲ့ခြင်းပါပေ။

မျိုးမင်းက ခေါင်းကို ယမ်းခါပစ်လိုက်သည်။

အတွေးတွေက ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေဆဲ၊ သူ့က ရီမုကွန်ထရိုးကို
ကိုင်ကာ တီဗွီကို ဝှင်ကြည့်၏။

ညှိုးညှိုးသတင်းတွေ ကြေညာနေ၍ အောက်စက်ထဲသို့ အမေရိကန်
အက်ရှင်ကားတစ်စွေ ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မောင်မျိုး...မောင်မျိုး...ထပ်ဦး...ဦးလေးပါ...”

မိမိအိမ်နှင့်ကပ်လျက်ခြံမှ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသန်းဝေ၏ အသံကို
ကျက်မိလိုက်၏။

“ဘာများ ဝယ်ချင်လို့လဲမသိဘူး”

သူက လေးပင့်စွာထသွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

မထင်မှတ်သော အပြစ်က ရုတ်ခြည်းပြစ်ပျက်ကာ....

တံခါးကျက်များ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တံခါးရွက်များကို

နှိုး၍ လူနှစ်ယောက်က လျှင်မြန်စွာ တိုးဝင်လာ....

ရဲအုပ်စောသိန်းက သူ၏ ရင်ဝအား သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ဝိကပ်၊

အုပ် အောင်ခင်က လက်ကို လိမ်ကာ ဓားပြောင်ဖြင့် လည်ကိုထောက်...။

သူတို့နောက်မှ ယူနိုဖောင်းဝတ်အချို့

သူတို့နှင့်အတူ ပြောင်သေပြင့်သိန်း...။

မျိုးမင်းက သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲလိုက်၏။

ယခင်ကဆိုလျှင် ချောင်းကြည်ပေါက်က ကြည့်ပြီးမှသာ တံခါးကို

ဖွင့်...

ယခုသော်ကား ထိုင်းခိုင်းလေးလံသော စိတ်တို့ကြောင့် သတိတစ်

စိတ်ခွဲလေပြီ။

ခုစရိုက်သမားတစ်ယောက်အဖို့ ကြိုတင်ကာတွယ်မှုဆိုသည်မှာ

အားနိုး...

သူ၏ အားထားယုံကြည်ရာ ပိတုန်းရုပ်ကလေးများကလည်း

ပျက်စီး...

ဘဝသေကိန်းကြုံရလိမ့်မည် ဟူသော နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်၏
ဟောပြောချက်ကသာ တိတိကျကျ မှန်ကန်ခဲ့ချေပြီ။

ရဲအုပ်စောသိန်းက မျိုးမင်းကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်၏။

ရဲအုပ်ဖေမောင်ထွန်းနှင့် ရဲအုပ်အောင်ခင်တို့က မျိုးမင်း၏ နေအိမ်
အား စနစ်တကျ ရှာဖွေခဲ့သည်။

အမြဲဆောင်ထားသည့် ငွေတစ်သောင်းကျော်နှင့် ပိတုန်းရှပ်တူလေး
နှစ်ကောင်၊ အိမ်ဌာနစာချုပ်များ၊ မြေဝယ်စာချုပ်နှင့် ဆိုင်ကယ်ရောင်းဝယ်
ကိတ်စာချုပ်များအပြင် ဆေးရောင်းရငွေ ပြေစာဖြတ်ပိုင်း (၂)ရွက်ကိုပါ ရှာ
ဖွေသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့၏။

ဒုစရိုက်သမားများက မထင်မှတ်သော အသေးအဖွဲ စာရွက်လေး
များမှာ အဓိကကျသော သက်သေခံ ပစ္စည်းများဖြစ်သွားခဲ့သည်။ (မိုးရာ
ဆေးများအား ဤသို့ရောင်းချခဲ့ကြောင်းပြေစာလေးများက ခိုင်မာစွာပြော
ဆိုနေပြီတည်း)

“ဖောက်ထွင်းလို့ရလာတဲ့ ဆေးတွေကို ပထမပြည့်သန်းအိမ်
ထားပါတယ်။

နောက်နေ့ကျ ကားနှင့်သယ်ပြီး ဈေးကို သွားပါတယ်။

ဆေးတပ်ကြပ်ကြီး ယူဖို့ဖောင်တပ်ပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင် မိသားစု သာ
နာရေးနှင့် ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ရအောင် ပိုလျှံတဲ့ဆေးတွေလာ ရော
တာလို့ ပြောပြီး ရောင်းခဲ့ပါတယ်။

အခြားမြို့တွေက ဖောက်ထွင်းရတဲ့ ဆေးတွေကိုလည်း မိုးရာ

ကြီးတွေမှာ ခုလိုပဲ ရောင်းခဲ့ပါတယ်။

ဒီနည်းက ဈေးပိုရတဲ့အပြင် မသင်္ကာလည်း မဖြစ်ပါဘူး။”

မျိုးမင်း၏ဝန်ခံထုတ်ဖော်ချက်ဖြင့် မင်္ဂလာဈေးရုံအမှတ် (၁၀) ဆိုင် အမှတ် (-)မှ ဆေးဝါးပစ္စည်းကာလတန်ဖိုး တစ်သိန်းငါးသောင်းခန့်ပြန်လည် သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။

မှောင်တပ်ဖွဲ့မှူးကြီး၏ စီစဉ်လမ်းညွှန်ချက်အရ ဆက်လက်စစ်ကြောခဲ့ရာ ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှုများစွာကိုလည်း ထပ်မံဖောက်ထုတ်နိုင်ခဲ့ သည်။

ပိန်းလေ့ပဲဆေးရုံမှ သံပန်းသံချောင်းများအား ပြင့်သန်းအိမ်မှ တွေ့သော သံဖြတ်ကိရိယာဖြင့် ဖြတ်တောက်ခြင်း တုတ်၊ မတုတ် စစ်ဆေး ဆု တုတ်မှန်ကြောင်းတွေ့ရှိခဲ့၏။

မျိုးမင်းအိမ်မှ တွေ့ရှိသော ဆေးရောင်းရငွေ ပြေစာဖြတ်ပိုင်း ပေါ်ရှိ ဆက်ရေးကို ဆေးများ ပြန်လည်သိမ်းဆည်းရာဆိုင်ရင်၏ လက်ရေး မူနာများကို ရယူ၍ လက်ရေးပါရဂူနှင့် စစ်ဆေးရာတစ်ဦးတည်း၏ လက် မြစ်ကြောင်း အပြေရရှိခဲ့သည်။

ရက်လများစွာ ငှပ်လျှို့နေသော ကိုယ်ရောင်ဖောက်ကာ ပုန်းကွယ် သော ရေကြည်ကိုနှောက် ခြေရာဖောက်ထားသော ဆေးရုံဖောက်ထွင်း မှုအား အင်းပိန်မှောင်တပ်ဖွဲ့၏ ထက်မြက်သော စွမ်းရည်ကြောင့် ထင် မြင်ပေါ်ပေါက်လာရချေပြီ။

ရဲသုံးဖော်တို့က မှောင်တပ်ဖွဲ့မှူးကြီး၏ လမ်းညွှန်မှုကို အတိအကျ

ခံယူကာ တရားခံနှစ်ဦးအား ခိုင်မာသော အထောက်အထားများဖြင့် ပဲခူးတိုင်း
တရားရုံး(ပဲခူးခရိုင်)သို့ တရားစွဲတင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ပိန်းဇလုပ်မြို့ လူထုကား မှုခင်းတပ်စွဲကြီးအပေါ် ကျေးဇူးတင်
မဆုံးကြ။

ဆေးရုံဖောက်ထွင်းမှု ပေါ်ပေါက်သောနေ့သာ တစ်မြို့လုံး၏ အပျော်
ဆုံးနေ့ ဖြစ်ပါသည်ဟု အံ့ဩချီးမွမ်းဆိုကြသည်။

အံ့မှနှင့် ပတ်သက်၍ တရားခံဖမ်းရ၊ ပစ္စည်းများ သိမ်းရနှင့်
ရန်ကုန်၌ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည်။

ကျန်သေးသည့် ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စ အနည်းငယ်ကြောင့် ရဲသုံး
ဖော်တို့က ပိန်းဇလုပ်သို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

မိမိတို့ ခေတ္တတည်းခိုရာ ဧည့်ဂေဟာ၌ အနားယူဦးမည် ကြံရွယ်
ခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး အုယားဖားယား ပြေးဝင်လာသည်။

သူမကား ပညွန့်ခင်(သို့မဟုတ်)ကံဆိုးသူ လေးဦးအနက်မှ တစ်ဦး
သူမက မောနေလျက်ကပင်...

“ဆရာ...ဆရာ... အမှုပေါ်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပညွန့်ခင်ရဲ့ တရားခံတွေအားလုံးလည်း မိမြီးပြီ
ဆေးပစ္စည်းတွေလည်း သိမ်းပြီးပြီကွဲ့”

“တကယ်နော် ဆရာ”

ရောခက်ပြီ။ ရဲအုပ်ဖေမောင်ထွန်းကိုယ်တိုင် ပြောသည့်ကြားကပင်
ရဲအုပ်ဖေသိန်းဘက်လှည့်ကာ ထပ်မံအတည်ပြုချက်ယူနေပြန်၏။

“တကယ်ပါ ဝှံ့ညီမရယ်။ ညီမတို့ ဆေးရုံးဖောက်ခံရတဲ့ အမှုကြီး ပေါ်သွားပါပြီ။

ဒီနေ့ကစပြီး စိတ်ချမ်းသာကြပါတော့။

မြူစင်သူတစ်ဦးပီပီ ခေါင်းမော့ရင်ကော့လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ နေနိုင်ကြပါပြီ။

ညီမတို့အပေါ် အရိပ်မိုးနေတဲ့ သံသယအရိပ်အမှောင်ကိုလည်း အစ်ကိုတို့ ဖယ်ရှားလိုက်ပါပြီ။”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။

ကျေး...ကျေး...ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ”

ကျေးဇူးတင်ကြောင်း တဖွဖွပြောနေရင်းက မျက်လုံးအိမ်၌မျက် ရည်တို့ ပြည့်လျှံလာ၏။

ထိုမှ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာကြသည်။

ခန္ဓာကိုယ်က တသိမ့်သိမ့် တုန်ယင်ကာ ရှိုက်သံစွက်လာ၏။ ခဏ အကြာတွင်ကား ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

နှလုံးသားမှ ကြေကွဲဒဏ်ရာကို ရက်လများစွာ ခံစားနေရရှာသည့် မညွန့်ခင်...။

ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြင့် ကြည်နူးမျက်ရည်တို့ကို သွန်းပြီးနေရှာသည်။

အတိုင်းအဆမရှိသော ဖျော်ရွှင်ခြင်း အနန္တကို စိအိုင်ဒီ၏ ကျေးဇူး ဖြင့် သူမခံစားရလေပြီ ဖြစ်သည်။

စိအိုင်ဒီကား မညွန့်ခင်ကိုမျှသာမဟုတ် လိုအပ်သော သူတို့အား သူ့အကူအညီဖြင့် နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်စေပြီး...

နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ဒုစရိုက်သမားတို့အား
သုတ်သင်ဖယ်ရှားကာ...

ပြစ်မှုမှန်သမျှ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိစေရ ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို
ထက်မြက်သော စွမ်းရည်ဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်လျက် ရှိနေပြီးမည်သာ
ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

(၇၊ ၁၂၊ ၂၉၆)နေ့က ပိန်းဇလုပ်မြို့၌ ကျင်းပခဲ့သော ဆေးရုံတော်ထွင်းမှု
ဖော်ထုတ်ခဲ့သူများအား မြို့လူထုမှ ကျေးဇူးတင်ဂုဏ်ပြုပွဲသို့ အမှတ်
တရ--

တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းတန် နာရီပျောက်မှု

(တစ်)

စိစစ်သည့် အိုးစည်ခုံမောင်းသံတို့က စခန်းပျားစောသိန်းအား
အိပ်ရာမှ မနိုး စိုးအောင် စိုးတော့သည်။

အချိန်ကား နံနက်လင်း(၅)နာရီခန့်သာ ရှိသေး၏။

ဝဿန်ကာလပို့ မိုးပုလဲငွေဇာမှုန်တွေက မပွဲတံ့ပွဲတံ့ ကျဆင်းနေ
သည်။

ဦးစောသိန်းက မျက်နှာသုတ်ပင်ကို ပုခုံးတစ်ဖက်တင်ရင်း ရဲစခန်း
ရှေ့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မြင်ရသူတိုင်း စိတ်နှလုံးအား မရယ်မပြုံးဘဲ မနေနိုင်အောင်
တဒယကို ညှို့ဆောင်နေသည့်မြင်ကွင်း။

မေးသိန်းကြီးတပ် ခမောက်ကိုယ်စီဆောင်း၊ ရောင်စုံ ပလတ်စတစ်
များ လွှမ်းခြုံထားသော

အကျိလက်ရှည်တို့၏ အဖျားတွင် ကြီးပျားဝမ်းနှောင်ထားပြီး
နှူးဆစ်ထိ ထာဘီတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ကောက်စိုက်သမပျား
တပျော်တပါးကြီး လယ်ကွက်ဆီ သွားနေကြသည်။

မိုးဝသန်တွင်သာ တွေ့ရသော ဤအပျော်ပွဲမြင်ကွင်းကြောင့်
ဦးစောသိန်းပင်လျှင် ချမ်းမြေ့ကြည်နူးမိလေသည်။

ရဲစခန်းရှေ့မှပင် ကျော်လွန်သွားသော်လည်း သူမတို့လက်သံအိုး
စည်သံ 'တထုံထုံ'ကတော့ ချိုလွင်စွာ ပြန်နံ့လာနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

ထိုခဏမှာပင် ကောက်စိုက်သမပျားရှိရာသို့ အားကုန်နင်းပြေးလွှား
နေသော စက်ဘီးတစ်စီးက သူ့မြင်ကွင်းထဲဝင်လာပြန်သည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တစ်ဦး။

အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တော် ခရီးသွား။

ငွေရောင်လှိုင်းတွန့် ဆံပင်၊ ရဲရဲနီမြန်းသော အသားအရည် မြင့်မား
ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်ဟန်အနေအထားကြောင့် အနောက်တိုင်းသားတစ်ဦး
ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်း နိုင်ငံတစ်ခုမှ ရန်ကုန်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့်
ရောက်လာပြီး ရန်ကုန်၊ မန္တလေး(၄၃၀)မိုင် ခရီးကို စက်ဘီးဖြင့် သွားကာ
ဒေသန္တရ၊ ဘာသန္တရ ဗဟုသုတရှာမှီးမည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်မည်။

ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ကျော်လွန်သွားပြီး ခဏ၌ အိုးစည်ဗုံမောင်း
သံတို့ကို ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရ၏။

အပျော်ကဲတတ်သူ ကောက်စိုက်သမပျားနှင့် ခရီးသည်ကြီးတို့

တွေ့ကြပြီမှန်း သိလိုက်၍ ကားလမ်းမထွက်ကာ မျှော်ကြည့်သည်။

သဘာဝသက်သက်ဖြင့် ရိုးသားဖြူစင်သည့် မြန်မာ့လယ်သူမတို့၏ အလှကို မှတ်တမ်းတင်လိုဟန်တူ၏။

ခရီးသည်ကြီးက ကင်မရာကိုင်ရင်း လက်တန်ခြေတန်နှင့် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခွင့်တောင်းသည်။

ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးတော့ အပြေးလေထဲ လက်တန်ပြုနှင့် ခရီးဆက်သည်။
ကောက်စိုက်သမအဖွဲ့ အိုးစည်စုံမောင်း ဆူဆူညံအောင် အားရ ပါးရတီး၍ နှုတ်ဆက်ကြပြန်၏။

ဦးစောသိန်းက အရပ်ဝတ်ဖြင့် အသင့်ရှိ နယ်ထိန်းရဲဘော်ဝင်း မောင်ကို ခရီးသည်ကြီး၏ မလှမ်းမကမ်းမှ စက်ဘီးဖြင့် လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ရန် စေလွှတ်လိုက်တော့သည်။

မှန်ပေ၏။ မြန်မာခရီးသွားနှစ် (၁၉၉၆)သည် မကြာသောကာလ အတွင်း မျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ရောက်လာပါတော့မည်။

အကြိုနှစ်ဖြစ်သော ယခုနှစ် (၁၉၉၅)ကတည်းကပင် ကမ္ဘာလှည့် တွေ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲပင်။

သူတာဝန်ကျရာ ကညွတ်ကွင်းရဲစခန်းရှေ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် ကားများ၊ စက်ဘီးများဖြင့် သွားလာနေသည့် ကမ္ဘာလှည့်တွေကို အမြဲလိုလို တွေ့နေရသည်။

မြို့ပြောက်ဘက်အထွက် ကျွန်းတောကျောင်း မှန်အနီးတွင် ကမ္ဘာ လှည့်ကားများ ရပ်နားတတ်ကြောင်း သူသိ၏။

ထိုနေရာမှ အနောက်ဘက်(၄)မိုင်ခန့် အကွာရှိ သဘာဝအလှစစ်
ပဲခူးရိုးမ ပန်းချီကားကြီးကို သူတို့ မက်မက်မောမောကြည့်ကြသည်။

ညနေရီချမ်းအချိန်၌ 'ပြီးပြန်ရောင်စုံ နတ်နန်းဘုံသို့ လှိုက်တုန်
ခမန်း၊ အံ့ဘနန်းတည့်' ဟုပင် ဖွဲ့ဆိုတင်စားလောက်သော တိမ်ပန်းချီ
ဆည်းဆာအလှကိုလည်း သူတို့ရှုမဆုံးနိုင်ကြ။

မိုးအုံ့လျှင်ကား၊ စိမ်းမှောင်သော ရိုးမအပေါ်ကို ဖြတ်ကျော်၍
တလိမ့်လိမ့် တက်လာသည့် မိုးသားတိမ်တိုက် လှိုင်းလုံးကြီးတွေကိုလည်း
အံ့ဩမကုန်။

မျက်စိတဆုံး စိမ်းပြလယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာ
သော 'လေသန့်' ကိုလည်း အားရပါးရ ရှုရှိုက်ကြ၏။

သူတို့ တိုင်းပြည်များတွင် ရှာမတွေ့နိုင်သော သဘာဝအလှတရား
ကို တအံ့တဩ ကြည့်မောခံစားကြသူများ။

မြန်ဟုရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးတမ်းကို ကြည့်ရှုလေ့လာ
ဗဟုသုတ ရှာမှီးရန်လာရောက်ကြသူများရှိသလို

စီးပွားရေးနယ်သစ်အဖြစ် အခြေချကာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလို၍ ရောက်
လာသော သူများလည်းရှိ၏။

မည်သို့သော အကြောင်းတရားနှင့် လာသည်ဖြစ်စေ၊ ဧည့်သည်
အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရမည်မှာ မိမိတို့တာဝန်။

နိုင်ငံတော်က ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်ရာ
ပုန်သပြေ အထူးပင် ဝရုတစိုက် လေ့လာပြည့်စွမ်းနေချိန်။

မိမိတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနှင့်လည်း မျက်ခြေပြတ် ကျန်ရစ်မနေဖို့လို
မည်ကို သူ့သတိပြုမိ၏။

ညောင်သည်များ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ သွားလာနိုင်ရေး၊ အသက်နှင့်
ပစ္စည်းတို့ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ရေးအတွက် အထွေထွေလုံခြုံရေးတွေ ကြို
တင်ကာကွယ်မှုတွေကို ဆောင်ရွက်ကြရပေမည်ဖြစ်သည်။

ပြန်ဟောခရီးသွားနှစ်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ဝတ္တရားများကို ဆက်စပ်ဆင်
ခြင်နေရင်း ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း သူ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်က

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် နိုင်ငံခြားသား ညောင်သည်တစ်ဦး၏ ၁၈ သိန်း
တန်နာရီပျောက်မှုအား ပြန်လည်တွေးတောနေမိပါတော့သည်။

(၅၆)

“ဘာကွ၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်သိန်းတန်တဲ့ နာရီဟုတ်လား...”

ဗဟန်းစခန်းမှူး ရဲအုပ်စောသိန်းက တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း
သတင်းပို့သူ ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်ဦးအား ကြည့်လိုက်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ်
ဆရာ၊ နာရီခိုင်ခွတ်က ကဏန်းအက္ခရာတွေ နေရာမှာ အာဖရိကထွက်
တန်ဖိုးမြင့် စိန်တွေ စိခြယ်ထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“နာရီပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီကြီးက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် ဗစ္စတာ
နော်တပ်ဖြစ်ပါတယ်။ သတင်းပို့တာက သူ့ရဲ့ ယာဉ်မောင်း ပြန်ဟောဆိုတာပေါ့”

ရဲအုပ်စောသိန်းက ယာဉ်မောင်းကို ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်ယူပေးပြန်
သည်။

“ယနေ့နံနက် မိမိအလုပ်ဆင်းရန်လာစဉ် မစ္စတာ နော်တင်မှာ
ညက သူ့အိပ်ရာဘေးတွင် ထားသော ၁၈ သိန်းတန်နာရီ ပျောက်ဆုံးသွား
၍ ရဲစခန်းအကြောင်းကြားပေးရန် စေလွှတ်သဖြင့် လာရောက်ရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း” ကိုသာ ပြောနိုင်လေသည်။

နိုင်ငံခြားသား အများမှာ တိုးတက်သော ဝတ္တရံသော နိုင်ငံကလာသူ
များဖြစ်၍ ဆင်းရဲသော နိုင်ငံကလေးများကို အထင်မကြီးစိတ်က ကိန်း
အောင်းနေတတ်၏။

ရဲကပ်ခွဲဆိုလျှင်လည်း သူတို့ဆီကနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့
၏။

သည်မှာကား လိမ်လည်ပြောဆိုသည်ကို မုသားဖော်ရန်စက်မရှိ။
ကိုယ်ပိုင် ထိုးထွင်းဥာဏ်ဖြင့်သာ ဖော်ရသည်။

အရက်သောက်မသောက်၊ မူးမမူး ချက်ခြင်းသိနိုင်သော ခေတ်မီ
ကိရိယာတွေ သူတို့နိုင်ငံတွင် ရှိသော်လည်း သည်မှာက အစာအိမ်ထဲ သွေး
ထဲ၌ အယ်လ်ကိုဟော ပါဝင်မှုနှုန်းကို ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီး
မှ အဖြေရနိုင်သည်။

အရေးပေါ် ချက်ချင်းသိလိုပါသလား။

သောက်မသောက် ပါးစပ်နမ်းကြည့်။

မူးမမူးကိုတော့ ပြေပြေဖြင့် များပြောင်ရှည်ရှည်တစ်ကြောင်းဆွဲပြီး

လမ်းလျှောက်ခိုင်း။

တိကျသော အဖြေရ၏။

ဒီလို ခြေရှင်းရခြင်းကြောင့် သူတို့အထင်သေးသော်လည်း သိပ္ပံနည်း
ပညာ ခေတ်သစ်ပစ္စည်းကိရိယာ မပါဘဲ ဖော်ထုတ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရတော့
ချီးကျူး။ ဂုဏ်ပြု ထောမနာမူတွေ ကဲကြပြန်၏။

ယခုလည်း အဖြေမရှိသေးသည့် ပဟေဠိပွဲကတော့ စပြန်ချေပြီ။

ညွှန်သည်နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး၏ ၁၈ သိန်းတန် နာရီပျောက်မှုက
သူ့အား စိန်ခေါ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

(သုံး)

“သူတို့က ရွှေတောင်ကြားမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံးကို
နှစ်ပြတ်စာချုပ်နှင့် ငှားနေကြပါတယ်။

အပေါ်ထပ်မှာ ‘မစ္စတာ အိုလီဗီး’ဆိုသူနေပြီ။ နာရီပိုင်ရှင် မစ္စတာ
နော်တင်ကတော့ အောက်ထပ်မှာနေပါတယ်။

နာရီကို ညအိပ်ရာဝင်တော့ စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး မနက်လင်း
တော့မှ ပျောက်ဆုံးကြောင်းသိရတယ်လို့ ပြောပါတယ်ဆရာ။

မစ္စတာနော်တင်တို့နှစ်ဦးစလုံး သဘက်ခါမှာ မိခင်နိုင်ငံပြန်ရမှာလို့
လည်း သိရပါတယ်။

တိုက်ရဲ့ နောက်ဖေးဘက်မှာ အလုပ်သမားအချို့နေတဲ့တန်းလွှား

ရှိပါတယ်။

မစ္စတာနော်တင်ကတော့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကိုပဲ စွပ်စွဲနေပါတယ်။ သူမကိုလည်း စစ်ဆေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်ဦးက သူ့တင်ပြချက်ကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ဒဲအုပ် စောသိန်းမှာ နိုင်ငံခြားသားအချို့ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ သိုငှက်ယူဆောင်လာပြီး လက်သိပ်ထိုး ရောင်းချတတ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း။

အချို့ကတော့ မိမိပိုင်ပစ္စည်းများဟု အကောက်ခွန် ကြေညာချက်ပုံစံ (DECLARATION FORM) တွင် ပြည့်သွင်းယူဆောင်လာပါ၏။

သို့သော်လည်း တိတ်တဆိတ် ရောင်းချလိုက်ပြီးမှ ခိုးယူခံရပြီး ပျောက်ဆုံးကြောင်း မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံဇာတ်ခင်းတတ်ကြောင်းကိုလည်း သိထားပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိမိအနေနှင့်ကတော့ အမှန်တရားပေါ်ပေါက်သည်ထိ ဂနသေချာအောင် ဖော်ထုတ်ရမည်ကိုကား သတိမမေ့ပါချေ။

သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီးကို ခေါ်ယူလိုက်၏။

သူမမှာ အသက်(၂၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီး သင့်တင့်သော ရုပ်ရည်ဂုဏ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း သူ့ခိုးယိုးစွပ်ခံခြင်းအတွက် မကျေမနပ်တန်ဖြင့် သူ့နှုတ်နေသည်။

ဒဲအုပ်စောသိန်း၏ ဖော်ရွေပျာသော အမူအရာ၊ စူးညံ့ယဉ်ကျေး

သော အသံကြားမှ သူမမျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုများက ပျောက်ကွယ်သွား
တော့၏။

“ညီမရဲ့ အလုပ်ရှင်ကတော့ သူ့နာရီကို ညီမယူတယ်လို့စွပ်စွဲ
နေပါလားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မနက်က ကျွန်မကိုပေးပါသေးတယ်။

လူသာ ဆင်းရဲပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားက
တော့ မဆင်းရဲဘူးရှင်....

အခုချက်ချင်း သူငွေဖြစ်ရင်တောင် သူတစ်ပါးပစ္စည်းယူဖို့မစဉ်း
စားရဲပါဘူး။

ကျွန်မကတော့ သူတို့ရဲ့ မိန်းမတွေပဲ ယူမယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“သူတို့မှာ မိန်းမတွေကော ပါလာတာလား ညီမ”

“နားနဲ့မနာ ပဝါးနဲ့နာပါရှင်၊ သူတို့နေတဲ့ ကာလအတွင်းတင် ပေါင်း
ကြရတဲ့ မိန်းမပါ။ ခေတ်ပညာတတ် မြန်မာအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ပါ”

“ဟေ့၊ မြန်မာအမျိုးသမီး ဟုတ်လား....”

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ ရင်၌ ကြီးစွာသော ယူကြားမရခြင်းက ခိုင်လံ
၏။

မြန်မာ့သမီး ချိုတို့၏ ယဉ်ကျေးလှပပုံ၊ ရိုးရာလေ့ မြတ်နိုးတတ်ပုံ
ကို ကမ္ဘာနှံ့အောင် ပြန်သင်းနေသော်လည်း

အမျိုးသမီးငယ်အချို့၏ လူမျိုးမျက်နှာမကြည့် နေီလာဖြင့် မိမိ
တိုယ်ကိုယ် ရောင်းနေကြသည် အသည်းနာငွယ် သတင်းတွေကလည်း

နားနှင့်မဆန့်!

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိန်းမယူထားကြပါတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေက ညနေပိုင်းမှာ ရောက်လာပြီး မနက်တောတောပြန်လေ့ ရှိပါတယ်”

“သူတို့ကိုရော ညီမသိလား”

“သိပါတယ်ရှင်၊ တာမွေဘက်ကပါ။ သူတို့နာမည်တွေက ရှိစိနဲ့ လက်စမ်းပါ”

မြန်မာလိုဆိုလျှင်တော့ မနှင်းဆီနှင့် မစံပယ်ဟုဆိုရပါမည်။

အလွန်လှပသော ပန်းလေးနှစ်ပွင့်။

သို့သော် ပြန်လွင့်လာသည့် ရနံ့က ပန်း၏ ဂုဏ်နှင့်မလိုက်၊ စူးစူး ငါးငါး ခါးခါးသည်းသည်း ရှိလှပေသည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ရင်တွင်းဝေဒနာကို မြှသိပ်ထားပြီး သန့်ရှင်းရေး သမလေး၏ ပြောဆိုပုံနှင့် အမူအရာ အကဲခတ်ကြည့်၏။

ရဲစခန်းတွင် မုသားဖော်စက်မရှိသော်လည်း သဘာဝကွန်ပျူတာ ဦးနှောက်တွင် ထည့်သွင်းထားသော အတွေ့အကြုံ မှတ်စုများက သူမ အမှန်ကို ပြောဆိုနေကြောင်း၊ ခိုးယူထားသူ မဟုတ်ကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြ လျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမအား အပြင်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေစေ ကာ သူမတော့ အမှန်တရားဖော်ဆောင်ရန် လုံးပန်းရကော့၏။

ပြစ်နိုင်ဖွယ် အချက်အလက်များ ထုတ်နုတ်၊ အချိန်အတန်ကြာ

ဆင်ခြင်ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် ဂဏန်းကွက်တွေ လှည့်သည်။
တစ်ဘက်သို့ စကားပြော၍ ဖုန်းချလိုက်၏။

နာရီဝက်ခန့်ကြာတော့ တစ်ဘက်က ဖုန်းပြန်ခေါ်၏။

နားထောင်ရင်းပြောရင်း သူ့မျက်နှာက ရွှင်ယုလာ၏။

အတန်ကြာ စကားပြောပြီးတော့ ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်ဦးကို ခေါ်သည်။

မာဇီရျစ်ကားပြားလေးနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ရှေ့ရှုရာကား ရွှေတောင်ကြား မစွတာနော်တင်ရိုရာ သို့ပင်

သည်။

(လေး)

ညွှန်တော်တို့သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် နိုင်ငံခြားပြင် ပရိဘောဂအသုံး
ဆောင်တွေကို တခမ်းတနားမြင်ရသည်။

“ကျွန်တော် ဗဟန်းရဲစခန်းမှာ ရဲအုပ်စောသိန်းပါ”

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောရင်း လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

မစွတာ နော်တင်ကလည်း လက်တို့ ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်၍ မိတ်ဆက်၏။

“ဘယ်လို အရက်မျိုးသုံးဆောင်ပါမလဲ...”

ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ရင်း မစွတာနော်တင်မေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မသောက်ကြပါဘူး”

မစွတာနော်တင် အံ့အားသင့်သွား၏။

သူတို့ဆီမှာ လူကြီးလူငယ် ကျားမရွေးသောက်ကြသည်။ ယခု

မူကား ရဲအရာရှိ ရင့်မာကြီးတွေက မသောက်ဟုဆိုသဖြင့် အံ့ဩသွားပုံရသည်။

ထို့နောက် သူ့အိပ်ခန်းတွင်းမှ နာဂီတင်ခဲ့သော နေရာကို ပြသည်။

“နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြန်ကာနီးမှ ဒီအပြစ်ကြုံရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး။

နာဂီပြန်မရေရင်လည်း ဦးစောသိန်းအနေနှင့် နာဂီခိုးယူခံရပြီး ပျောက်ဆုံးတာ မှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံချက်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ကျွန်တော်အနေနှင့် ကြိုးစားပြီးလည်း ဖော်ထုတ်ပါ့မယ်။

ဒါနှင့် မစွတာရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဘယ်သူတွေဝင်ရောက်ဖူးပါလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းထဲကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့သူမှအပ အခြားဘယ်သူမှ မဝင်ပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း သူမကိုသာ စွပ်စွဲရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ရဲအုပ်စောသိန်းက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ရိုဖီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးရော အလည်လာဖူးပါသလား”

“အို ဘယ်က ရိုဖီလဲ ဦးစောသိန်း။ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း မလာကြပါဘူး”

မစွတာနော်တင်က အထိတ်တလန့် ငြင်းဆန်၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ နော်တင်၊ ဖုံးကွယ်နေရင် ဒီရဲအရာရှိတွေက မင်းကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ။

ငါနှင့် ဂျက်စမင်း မင်းနှင့် ရိုစီတို့ အတူနေကြတဲ့အကြောင်း ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြပါ။

ဒါမှလည်း သူတို့ တာဝန်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရာမှာ လွယ်ကူမယ်”
အသံလာရာသို့ မော့ကြည့်မိသည်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသူ
နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦးအား လှေကားတစ်ဝက်ခန့်တွင် တွေ့ရ၏။

မစ္စတာ နော်တင်ကတော့ ခေါင်းငိုက်ဆိုင်ကချလျက်၊ တုံ့ဆိုတာဝေ။

“ရိုစီတို့နှစ်ယောက်ကို ရဲစခန်းမှာ ခေါ်ယူစစ်ဆေးဖို့လိုပါမယ်။

မစ္စတာ နော်တင်....”

“ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးစောသိန်း။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊

ရိုစီတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ပါလိမ့်မယ်”

“အမှုနှင့်ပတ်သက်တဲ့အတွက် စစ်ဆေးဖို့တော့လိုအပ်တာ အမှန်ပါ

မစ္စတာ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဦးစောသိန်း။

ကျွန်တော်ရဲ့ တိုင်ကြားချက်ကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းပါရစေ။

စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုကိုလည်း မလုပ်တော့ဖို့ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါ

တယ်။

ကျွန်တော့် အပေါ်မှာခုလို အရေးတယူ ဆောင်ရွက်သမျှဖြုတ်

အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါတယ် ဦးစောသိန်း။

အဲ၊ တကယ်လို့များ ဒီနာရီကို တစ်နေရာက ပြန်ရရင် ကျွန်တော့်

အနေနှင့် ဝတ်ဆင်အသုံးပြုလို့ ဖြစ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

ရဲအုပ်စောသိန်းက ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်သဘောကျစွာ ရယ်သွင်း
သွေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ် မစ္စတာနော်တင်။ ဘာမှ ပူပင်သောက
ဖြစ်မနေပါနှင့်၊ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့သာ ဝတ်ဆင်ပါခင်ဗျာ...”

(ငါး)

“မစ္စတာနော်တင် နောက်ဆုံးမေးခွန်းက ဘယ်လိုကြီးလဲ ဆရာ”

“ဒီလိုညီလေးရဲ့ ဒီလူတွေ ပြန်ကြတော့မှ မဟုတ်လား။ မနေ့ညက
ရိုစီနှင့် အလွမ်းသယ်ကြတယ်နှင့်တူပါတယ်”

ရိုစီက အမှတ်တရအဖြစ် ဒီနာဂိုကို တောင်းတယ်။

မစ္စတာ နော်တင်ကလည်း “မောင်ကြူး။ မောင်ကြူး” ဆိုတော့

“ယူစေသတည်း” ပေါ့လေ၊ ဒါနှင့် နာဂိုက ရိုစီဆီပါသွားတော့။

မနက်လင်းလို့ အိပ်ရာနိုးတော့ အမူးပြေပြီး လန့်သွားတယ်။

သူ့နိုင်ငံက မယားကြီးကို ရှင်းပြရမှာလည်း တစ်ခက်၊

နောက်တစ်ခက်က တို့နိုင်ငံဝင်လာတုန်းက အကောက်ခွန်ပြေ

ညာပုံစံမှာ ခြည့်စွက်စာရင်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ရင် အစစ်ဆေးခံရမယ်။

မလာရင် ရှင်းချက်ထုတ်ရ၊ အရေးယူတာတွေ လုပ်ရဖြစ်လာမယ်။

ဒါကြောင့်၊ အခိုးခံရပြီး ပျောက်တယ်လို့ ရဲစခန်းထောက်ခံချက်

အောင် ဆင်တဲ့ လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းကွ။

အစ်ကိုလည်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး တာမွေက အစ်ကို
ပိတ်ဆွေ ရဲအရာရှိဆီ ဖုန်းဆက်၊ ရိုစိတို့ကို စစ်ခိုင်းလိုက်လို့ တိတိကျကျ
သိရတာပဲ”

“အဲဆိုရင် အမှုပွင့်၊ ရိုစိကိုဖမ်း တရားစွဲတင်လိုက်ရင်ရော....”

“ဆန္ဒမစေပါနှင့် ညီလေးရော၊ သူတို့က ပြန်ကြတော့မှာလေ၊ ပြီး
တော့ ဒီအမှုက ခိုးမှုမဟုတ်ဘူးလေကွာ။

သူကိုယ်တိုင် မူးပြီးပေးလိုက်တဲ့ပစ္စည်း၊ အမှုပွင့်ပြီးမှ မှားယွင်းမှုနဲ့
ပြန်ပိတ်ခိုသေချာတဲ့အမှုမဟုတ်လား ညီလေးရော”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ မစ္စတာနော်တင်ရဲ့ အကြံပအောင်
မြင် ဖြစ်သွားရတာပေါ့”

“အဲပေါ့ကွာ၊ တို့တတွေကို လှည့်ပတ်ဖို့ ကြိုးစားတာကွ။

အခုတော့ အထင်သေးလို့ မရမှန်း လှည့်ပတ်မရမှန်း သူနောင်တ
ရသွားပါပြီ။

ရိုစိကို ဒေါ်လာတွေ ပုံပေးပြီး နာရီပြန်ရွေးသွားမှာပါကွာ၊
တာ...တာ...”

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ အရယ်အပြုံးတွေက တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်
ရပ်သွား၏။ စခန်းအပေါက်ဝမှ စက်ဘီးဖြင့် ပြန်ဝင်လာသူ ရဲဘော်ဝင်းမောင်
အား မြင်လိုက်၍ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာပါပြီ၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားကို

ညောင်ပင်သာနယ်မြေထဲအထိ စောင့်ရှောက်လိုက်ပို့ခဲ့ပါတယ်။

“အဲဒီမှာ ဘာတွေတွေ့ပြီး သဘောကျနေတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောပါဦး”

ရဲဘော်ဝင်းမောင်က တောင်းဆို၍ နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး၏ လှည့် ကွက်အား ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းခဲ့ရပုံကို ပြန်ပြောပြသည်။

“အဲဒီလိုရင် မြန်မာ့ခရီးသွားနှစ်ခြစ်တဲ့ (၁၉၉၆)ခုနှစ်မှာ...”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဝင်းမောင်၊ (၁၉၉၆)မှာ တို့နိုင်ငံထဲကို ဧည့်သည်တွေ အမြောက်အမြား ရောက်လာမယ်”

သူတို့တတွေ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း စိတ်ချမ်းမြေ့မြေ့နှင့် လှည့်လည်သွားလာနိုင်ဖို့အတွက် အထွေထွေ လုံခြုံရေးတွေနှင့် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ကြရမယ်။

အဲဒီလို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရာမှာ ပိုမိုအောင်မြင်ဖို့အတွက် လည်း ခုချိန်ကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ၊ ကာကွယ်မှုတွေကို ဆောင် ရွက်ကြရမယ် မောင်ဝင်းမောင်”

“မစ္စတာနော်တစ်တို့လို ဧည့်သည်တွေပါလာရင်ကော ခိုလှုံကြီး...”

“အဲဒီလို၊ မစ္စတာကလိမ်တွေ ပါလာရင်တော့ သတိနှင့် ဆင်ခြင် တုံ့တရား လက်ကိုင်ထားပြီး ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အမှုအခင်းကို ဖြေရှင်းကြရမယ်။

အမှန်တရားရအောင် ဖော်ထုတ်ပြီး တို့တပ်ဖွဲ့ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်ကြ ရမှာပေါ့ မောင်ဝင်းမောင်။

မြှင့်တင်ကြမှာပေါ့ကွာ...”

ကာရာအိုကေည လူသတ်မှု

(တစ်)

၁၉၉၃ ခုနှစ်

ဆောင်းနိုဒါန်း၏ နေ့တစ်နေ့ . . .

နေမင်းကြီးက သူပိုင်အလင်းရောင်တွေကို တစ်စတစ်စရှုပ်သိမ်းပြီး နောက်ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ခွာနေဆဲ . . .

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လောကကြီးကို ညအမှောင်က လောဘတကြီးသိမ်းပိုက်လို့ . . .

လင်းလင်းထိန်ထိန် လျှပ်စစ်ရောင်တွေအောက်က နေ့တုတစ်ခုနှင့် မြို့ပြရဲ့အသံတွေ ဘဝန်ပျောက်ထနေတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကတော့ နေနှင့်ညရဲ့ တိုက်ပွဲကို သတိမပျံ့သေး . . .

မြို့တော်ရဲ့ အသည်းနှလုံး၊ ချစ်သူကျွန်းမြေတွေမှာလည်း
စားသောက်ဆိုင် ကာရာအိုကေယဉ်ကျေးမှုတွေ အရှိန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေ
ကြတယ်။

ဟော... မြူးမြူးကြွကြွ ဆူဆူညံညံနှင့် အနောက်တိုင်း ဂီတသံစဉ်
တစ်ခု နတ်မောက်လမ်းမကြီးပေါ်တက်လာတယ်...။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ထဲမှလည်း အလှ
ဆင်မီးရောင်စုံတွေက စည်းချက်ကျကျ ကခုန် တပျတ်ပျတ်လင်းပြက်
လှပလို့...

ကားကလေးတွေက အိမ်ပြုဆွယ်ဂီတသံထဲကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး
ပြေးဝင်နေကြလေရဲ့...

နန္ဒက သူ့ကားကို ပန်းခြံထဲကွေ့ဝင်လိုက်တယ်...။ ကားရပ်ပို့
နေရာက တော်တော်နဲ့ရှာမရ။ ခက်ခက်ခဲခဲ တစ်နေရာရှာပြီးမှ ကားကို
ရပ် နိုင်တယ်...။

ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ ရှောင်သံစဉ်တွေရဲ့ ဝါးချိုမှုကို သူတို့
ခံလိုက်ရတယ်...။

တေးသံအလိုက် တွန့်လိမ်ရင်း ကွန်ကရစ်ခင်းလမ်းကလေးတစ်
လျှောက် သူတို့ပျောပါသွားကြ...။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ နောက်ဆုံးက စားပွဲတစ်ပိုင်း
ပဲ ကျန်တော့တာကို သူတို့တွေ့လိုက်တယ်။

အဲဒီစားပွဲမှာပဲ သူတို့ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

စုန္ဒက ယမကာနဲ့ စားဖွယ်တွေမှာတယ်။

ခန်းမတစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်ဂီတသံတွေနဲ့ လူသံတွေရောထွေးပြီး

မြည်ဟိန်းဆူညံနေရဲ့ . . . ။

စတိတ်ပေါ်မှာတော့ ပင်တိုင်အဆိုတော်မလေးတစ်ယောက် ဖျော်
ပြေနေတယ် . . . ။

အင်္ကျီလက်ပြတ်နဲ့ စကတ်တို ဝတ်ထားတဲ့သူမက ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ခပ်ရမ်းရမ်းရန်ပေါက်သီဆိုရင်း မာယာတွေနဲ့ ပျားနေတယ်။

သူမရဲ့ ပဉ္စလက်အတတ်က အန်ကယ်ကြီးတွေရဲ့ ရင်ဘတ်ကို
ဒုတ်ဒုတ်ထိစေတယ်ထင်ရဲ့။ ပန်းကုံးတွေ တော်တော်ရသွားတယ်။

ပင်တိုင်အဆိုတော်တွေရဲ့ ရောင်ပြေမှုအပြီးမှာ စတိတ်မီးတွေ မှိတ်
သွားတယ် . . . ။ ရုတ်တရက်ထိုးလိုက်တဲ့ စပေါ့လိုက်အလင်းတန်းထဲမှာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက် စတိတ်ပေါ်ပြေးတက်လာတယ် . . . ။

အစီအစဉ်ကြေညာသူက “သီရိဇွယ်စွယ်” လို ခပ်ပြတ်ပြတ်အော်
လိုက်တယ်။

“တေး . . .”

“သီရိ . . .”

“သီရိ . . .”

ယမကာနဲ့ ရမ္မက်ကိုရောသောက်ထားတဲ့ ပုရိသတွေရဲ့ ဟစ်အော်
သံတွေက ဆူညံသွားတယ် . . . ။

ဂီတသံကလည်း အစွမ်းကုန်ပေါက်တဲ့ . . . ။

သိရိန္ဒယန္တယ်ရဲ့ သွက်လက်တဲ့ အနောက်တိုင်းကဟန် . . . ချိုရွ
မြူးကြွတဲ့အသံ . . . ပြီးတော့ တမင်ပန်တီးထားတဲ့ နောက်ခံမီးရောင်ကြောင့်
အထင်းသားပေါ်လွင်နေတဲ့ လှပတဲ့ကိုယ်လုံးကလေး . . . ။

သိရိန္ဒယန္တယ်က တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုလို့ကလို့ . . . ။ သဲကြကဲကြ
သူတွေရဲ့ အသံကလည်း ပို၍ပို၍ ဆူလို့သံလို့ . . . ။

သိရိန္ဒယန္တယ်ရဲ့ သီးသိမ်သိမ်လေးကို ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အန်ကယ်ကြီး
တစ်ယောက်က ငွေစက္ကူပန်းကိုးကြီး ရုပ်ပတ်ပေးနေတယ် . . . ။

သူမက နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ဖဝါးနုလေးကိုကပ်ပြီး အနမ်းနဲ့ တုံ့ပြန်
တယ်။

စတိတ်ရှေ့မှာတော့ ပန်းကုံးစွပ်သူ ကခုန်သူတွေနဲ့ ရှုပ်နေတယ်
. . . ။

အရှိန်ရနေတဲ့ ယဉ်ဇော်နှင့် ဆွေဝင်းလည်း စတိတ်ရှေ့သွားပြီး
ကခုန်နေကြတယ် . . .

ပြဿနာရဲ့အစက ပန်းကုံးလာစွပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ယဉ်ဇော်
ဝင်တိုက်မိရာက စတယ်လို့ပဲ နန္ဒလှမ်းမြင်လိုက်တယ် . . . ။

လူတစ်ယောက်က ယဉ်ဇော်ရင်ဘတ်ကိုဆွဲပြီး တွန်းလိုက်တယ်။
ဆွေဝင်းကြားဝင်လာတော့ လူတစ်ယောက်က ဘီယာပုလင်းကြီးနဲ့ လှမ်း
ရိုက်လိုက်တာ မြင်လို့ သူ 'တေး' လို့အော်လိုက်မိတယ်။

ဒီနောက်မှာ အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားတယ် . . . ။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသူတွေထဲ နန္ဒနဲ့အစိုင်း

ပြေးဝင်သွားတယ်။ ယဉ်ဇော်နဲ့ ဆွေဝင်းကို လူအုပ်ထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့ . . .။
အိပေမယ့် ရုတ်တရက် 'ဖောင်း' ခနဲ အသံတစ်ချက်နဲ့ သူလည်းထွက်သွား
တယ်။ တစ်ခုခုနဲ့ အရိုက်ခံလိုက်ရတယ် ဆိုတာပဲ သူသိလိုက်နိုင်တယ်။ တအင်
အတွင်းမှာပဲ နန္ဒ နက်ရှိုင်းတဲ့ အမှောင်ဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့
တယ် . . .။

(နှစ်)

“ဒီလူတွေနဲ့ အရင်က ရန်ဖြစ်ဖူးလား”

“မဖြစ်ဖူးပါဘူး”

“လူတွေကိုရော သိလား၊ မြင်ရောမြင်ဖူးလား”

“လုံးဝမသိဘူး၊ မြင်လည်းမမြင်ဖူးပါဘူး”

“နောက်တွေ့ရင်တော့ ငါတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ ဒီလူပဲလို့ မှတ်မိမှာ

ပေါ့နော်”

“မှတ်မိမယ် မထင်ဘူးခင်ဗျ”

မေးနေတဲ့ ဂါတ်စာရေးကြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။

သူမေးသမျှ ဘာမှမသိတဲ့ အမှုတိုင်သူကို စိတ်ပဲတိုရမလား။

သနားပဲ သနားရမလား။ သူတွေ့သေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူပဲ စိတ်ညစ်သွားရလောက်တုရဲ့၊ ခေါင်းကို အခါ

ခါ ယမ်းခါနေတယ်။

(၂၇-၁၀-၉၃)နေ့၊ ည(၈)နာရီလောက်က ကန်တော်ကြီးနယ်မြေ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုတစ်ခုဖြစ်သွားတယ်။

နန္ဒ၊ ယဉ်ဇော်နှင့်ဆွေဝင်းတို့ ဆေးရုံရောက်တယ်။

နောက်နေ့ (၂၈-၁၀-၉၃)နေ့၊ ည(၈)နာရီမှာ နန္ဒဆုံးသွားတယ်။

(၂၉)ရက်နေ့ကျမှ ရဲစခန်းလာတိုင်ကြတယ်။

မြင်တော့လည်း သူ့ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ့်သူမသိ လူတွေ . . .။

“ရန်ကုန်မြို့ အမေ့ထံ ပေးပါ” ဆိုတဲ့ စာကပ္ပ ရှာပေးရလွယ်လိမ့်

ဦးမယ်။

တရားလိုဖြစ်တဲ့ ‘အစိုင်း’ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးက ဆက်ပြောတယ်။

“ယဉ်ဇော်နဲ့ဆွေဝင်းကို ဆွဲထုတ်ဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ နန္ဒလူအုပ်ထဲ
ဝင်သွားတယ်။ လူအုပ်က ကျွန်တော်တို့ပါ ဝိုင်းရိုက်တာနဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့ရ
တယ်။

အခြေအနေ ငြိမ်သွားလို့ ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်တော့ ယဉ်ဇော်နဲ့
ဆွေဝင်းက ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ထိုင်နေတယ်။ နန္ဒကတော့ လဲကျနေတယ်။
သတိမရသေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပါလာတဲ့ကားနဲ့ပဲ ဆေးရုံကြီးကို
သွားခဲ့ကြပါတယ်။

အရေးပေါ်ကနေပြီး နန္ဒနဲ့ဆွေဝင်းကို ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောပျို့ပြီး
ယဉ်ဇော်က ဆေးရုံကြီးအခန်း (၅)မှာ တက်ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကို အသိပေးခဲ့ပါတဲ့။

နောက်နေ့ ည(၈)နာရီ၊ နန္ဒဆုံးသွားမှ အသိပေးပြီး ရဲစခန်းကို

လာရောက်တိုင်ကြားတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ရဲအုပ်စောသိန်းက တစ်ကြိမ်ကြီး(စာရေး)သာလှ တင်ပြသော ပထမသတင်းပေး တိုင်တန်းချက်ကို ဖတ်တယ်။

အမှုကြီးဖြစ်ပွားမှုတွေ လျော့ချဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ စခန်းမှူးတစ်ယောက် မလုပ်ချင်တဲ့ အမှုကြီးအမှတ်စဉ်ကို တစ်ခုထပ်တိုးလိုက်ရတယ်။

ရှေ့မှာက အမှုကြီး(၂)ခုဖြစ်ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီအမှုက အမှုကြီးအမှတ်- ၃/၉၃။

အမှုစစ်ဆေးသူနေရာမှာတော့ ကိုယ့်နာမည်ကို ရေးထည့်လိုက်တယ်။

ခက်ခဲရှုပ်ထွေးတဲ့ အမှုကြီးဆို ကိုယ်တိုင်ဖော်ထုတ်ပြီး အမှန်တရားကို သင်္ချာတစ်ပုဒ်လို အဖြေရှာချင်တာ သူ့ငါ့သနာ . . .။

ဒီအမှုက ပြုဆွယ်ပန်းမကလေးတွေရဲ့ ကာရာအိုကေယာဉ်ကျေးမှုက ပေးတဲ့အမှု . . .။

စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ အချင်းဖြစ်ပွားမှုက နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ၊ စာန်းစခန်းပျိုး ရဲအုပ်စောသိန်းရဲ့ လက်ထဲမှာ ဒီနေ့မှ နိဒါန်းပျိုးတုန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(သုံး)

ကန်တော်ကြီးဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့တော်ရဲ့ နှလုံးသားရပ်ဝန်းဒေသကလေးပါ။

လက်ညှိုးထိုးပလွဲနိုင်တဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတွေ ချစ်ခြင်းပြိုင်ကြရာ၊ ဆွေး
နွေးတိုင်ပင်ကြရာ ချစ်သူနှယ်မြေလည်း ဖြစ်တယ်။

ဒီပေမယ့် သမုဒယရဲ့ အနုအလှဘွဲ့တွေ ဖွဲ့ဆိုရာ သည်ဒေသမှာ
ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အကျည်းတန်မှုတွေကိုတော့ ရဲအုပ်စောသိန်း မေ့ဖျောက်နိုင်
မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကန်တော်ကြီး ရေစပ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မိန်းမစီးပိနပ်ကလေးတစ်
ရံက ပြောတဲ့ အချစ်ကို ကိုးကွယ်သူ ညီမငယ်ကလေးတစ်ဦးရဲ့ ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ
ဇာတ်လမ်းဟာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ခံစားနေရဆဲပါ။

မနုဿမုဆိုးကိုမှ ယုံမှတ်ပုံအပ်မိလို့ ဘဝကို အရှုံးပေးပြီး ကန်
တော်ကြီးရေပြင်ထဲမှာ ခိုနားသွားသူကလေးတွေရဲ့ ကြေကွဲချစ်ပြဇာတ်
ကလေးတွေ . . . ။

ဟယာတစ်သိန်း အပလိန်းအနန္တ ဒုစရိုက်ကဝေမကလေးတွေရဲ့
လှည့်ကွက်ထဲ တိုးဝင်မိကြတဲ့ ပုရိသသားကောင်တွေ . . . ။

ရမ်းကာသူတစ်စုရဲ့ အမွေမှုကြောင့် ဆံမြိတ်လည်းပြေ၊ ပန်းလည်း
ကြွေခဲ့ရတဲ့ မှုခင်းဖြစ်ရပ်တွေ . . . ။

ပုံပြင်မဟုတ်တဲ့ သည်ဇာတ်လမ်းတွေက သည်ဒေသနဲ့ မလိုက်ဖက်
လွန်းစွာ အသင်္ချေ အနန္တပါ . . . ။

“ချစ်သူတို့ရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ပျား ကန်တော်ကြီးရေပြင်ဖြစ်ခဲ့သ
လားကွယ်” လို့ သူရင်တနင့်နင့်နဲ့ ခံစားရင်း ကဗျာဆန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ယခုပင်ကြည့်၊ နှလုံးသားရပ်ဝန်းနဲ့ မလိုက်ဖက်သော အကျဉ်း

တန်ပူတစ်ခု . . . ။

ပြတိုက်ထဲက ရဲအရာရှိပဲဆိုဆို၊ ဂန္ထဝင်သမားပဲဆိုဆို ယဉ်ကျေးမှုကွယ်၊ ရမ္မက်နွယ်တဲ့ သည်လိုကာရာအိုကေပွဲတွေကို သူမနှစ်သက်ခဲ့။

တတိယအရွယ်တွေက နှစ်မြိုက်ခုံမင်မက်မောနေမှုကိုတော့ မပြောလိုတော့ . . . ။

သူရိုးရိမ်မိသည်က လူငယ်တွေ၊ နန္ဒတို့၊ အစိုင်းတို့၊ ယဉ်ဇော်နဲ့ ဆွေဝင်းတို့လို လူငယ်တွေ . . . ။

တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်မျိုးဆက်တွေ သည်လို ဝုံပန်းမကျ ခေတ်ရေစီးကြောင်းမှာ ရမ္မက်နှိုးဆွသော ပြုဆွယ်မှုတွေနဲ့ မျောပါသွားမှာ သူရိုးရိမ်ခဲ့မိတယ်။

“နန္ဒတစ်ယောက် ကာရာအိုကေ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ ယစ်ပလ္လင်မှာ အသက်ဆုံးခဲ့ရပြီပေါ့ . . . ။

မင်းရဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းဟာ တိုင်းပြည်အတွက် မတုတ်ခဲ့ပါလား၊ နန္ဒရေ . . .

အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက်လည်း မတုတ်ခဲ့ပါလား။

နောက်ဆုံး မင်းရဲ့ယုံကြည်ရာ တစ်ခုခုအတွက်ပင် မတုတ်ခဲ့ပါလား။

အချည်းနှီးသော ဆုံးရှုံးခြင်း၊ အကျိုးမဲ့သော ဆုံးရှုံးခြင်းတို့အတွက်

ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး နန္ဒရေ”

လေးပင်တဲ့ ပင့်သက်မောတစ်ချက်နဲ့ ရဲအုပ်စောသိန်း ကန်တော်ကြီးရေစပ်က လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲ ရောက်တော့ ခေါ်ထားတဲ့ ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ
တော်တော်စုံနေပြီ။

ညဦးပိုင်းကနေ ညနက်ပိုင်းထိ ဖွင့်တာမို့ သူတို့ရောက်တဲ့အချိန်
က လူရှင်းနေတယ်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ဒုရဲအုပ်မိုးအောင်၊ ဒုရဲအုပ်စန်းလှိုင်တို့နဲ့အတူ
စစ်မေးခြင်းကို စတယ်။

ဆိုင်မန်နေဂျာ၊ အဆိုတော်မလေးတွေနဲ့ စားပွဲထိုးအဖွဲ့ စုစုပေါင်း
(၁၀)ယောက်တိတိ စစ်ခဲ့ပေမယ့် ထူးခြားမှုတော့မတွေ့ရဘူး။

အချင်းဖြစ်ညက ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် အလုပ်လုပ်နေကြတယ်။
လူတွေလာပြီး စားကြသောက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ အဲ
သူတို့သိတာ၊ အဲပဲ။

ရန်ဖြစ်တဲ့သူတွေကို သိသူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

“မန်နေဂျာကြီးရေ၊ သိရဲနွယ်နွယ်ကို ခေါ်ပေးပါဦး”

ရဲအုပ်စောသိန်း စကားကြောင့် ဆိုင်မန်နေဂျာ မျက်လုံးပြူးသွား
တယ်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာရယ်၊ သူလည်း ကျွန်တော်တို့ ငှားလို့လာဆို
ရတာပါ။ ဘာမှ သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

သိရဲနွယ်နွယ်လို နာမည်ကြီးအဆိုတော်ကို ရဲက စစ်မေးပြီးဆို
တာနဲ့ စာနယ်ဇင်းတွေက စိတ်ဝင်စားပြီး သတင်းကိုအနှံ့ခံကြမယ်။ စာနယ်
ဇင်းတွေမှာ ရေးကြမယ်။ သတင်းနဲ့တစ်ဆက်တည်း ရန်ဖြစ်လူသေတဲ့ သူ

စားသောက်ဆိုင်နာမည်ပျက်မယ်၊ အခန့်မသင့်ရင် ဆိုင်အပိတ်ခံရနိုင်တယ်။

နာမည်ကြီးအဆိုတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အထူးအစီအစဉ်ပါပို့အတွက် အချင်းဖြစ်ညက ဆိုင်မှာ မွေးနေ့ပွဲ၊ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ရှိရမယ်။ စားပွဲဝိုင်းနေရာ တွေ ကြိုတင်မှာကြားထားတာမျိုး ရှိရမယ်။ ဒီသဘောလောက်ကတော့ သူပေါက်ပြီသာ။

တောက်သည်တွေကို သစ္စာရှိချင်တဲ့ ဆိုင်မန်နေဂျာ ဒီကိစ္စမှာတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလို့ မရတော့ပါဘူး။

သူ့ဆီကနေ ကားပွဲစားတန်းက သူဌေးတစ်ယောက် နာမည်ရ လိုက်တယ်။ အဲဒီ သူဌေးရဲ့ မွေးနေ့ညဉ့်ပွဲ၊ လူငါးဆယ်စာ၊ ရှေ့ဆုံးစားပွဲ ဝိုင်း ဆယ်ဝိုင်း၊ သူ့အစီအစဉ်နဲ့ပဲ သိရှိစွယ်စွယ်ကို ငှားရမ်းသိဆိုစေခဲ့တာ ပါ။

ပြောလို့သာ ပြောတာ၊ ဆိုင်မန်နေဂျာက မဆိုပါဘူး။ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်လို့ရတဲ့ အကွဲအကြွဲ အကျိုးအပဲ့အားလုံးကို သီးသန့်သပ်သပ် စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီအတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်စရာပါ။ အဲဒီ အစအနတွေထဲက နောင်အမှု တည်ဆောက်ရာမှာ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်း အစကလေးနှစ်စကို ရလိုက်တယ်။

ပလတ်စတစ်အမာနဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ပစ္စည်းက ကျိုးပဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ အစ ကလေးတွေ . . . ။

တစ်ခုက ခရမ်းရောင် တစ်ခုက အနီရောင် . . . ။
ပန်းခြံဝင်ပေါက် ဝင်ကြေးကောက်ခံတဲ့ဆီကလည်း သတင်းတစ်ခု

ရလိုက်တယ်။ အခင်းပြစ်ညက စားသောက်ဆိုင်လာတဲ့အထဲမှာ လာနေကျ ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးလည်း လာတယ်တဲ့။

ဆိုင်ကယ်နံပါတ်တွေပါ ရလိုက်တယ်။

အစရွာမရနိုင်တဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်မှုရဲ့ အပြေရဖို့သိပ်မဝေးတော့ဘူးဆိုတာ ရဲအုပ်စောသိန်းသိလိုက်တယ်။

သူတို့အဖွဲ့ပြန်လာတော့ နေတောင်တော်တော်ကျနေပြီ။

မကြာခင်မှာ ဆူညံမြူးကြွတဲ့ အနောက်တိုင်းသံစဉ်တစ်ခု နတ်မောက်လမ်းမကြီးပေါ် တက်လာပါဦးမယ် . . .။

(လေး)

“ကိုယ်နဲ့ဆင်မင်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းလာခဲ့ပါ။ ကိုယ် ကူညီပုံမယ်”
တာမွေစခန်းပျားရဲ့ ဖုန်းပြန်ကြားချက်ရတာနဲ့ ရဲအုပ်စောသိန်း ဗဟန်းက ထွက်လာခဲ့တယ်။

ပြီးတော့ တာမွေစခန်းပျားနဲ့အတူ ကားပွဲစားတန်းကို လာခဲ့ကြတယ်။ မွေးနေ့ရှင် သူဌေးရဲ့ တိုက်ကို ဝင်တယ်။ နာမည်က ဦးအုန်းမြင့်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာသမားရှေ့ . . . ပျော်ချင်ပါးချင်လို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ မွေးနေ့ကလေး သွားလုပ်ပါတယ်၊ ရန်ပွဲကြုံရတာ တော်တော်စိတ်ညစ်သွားတယ်”

“ဘာလဲ၊ စားသောက်ဆိုင်က လျော်ကြေးတောင်းလို့လား”

ရန်ပွဲကြောင့် လူတစ်ယောက် သေသွားတာ သူသိပုံမရသေး။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းစရာကလေးရှိလို့ပါ။

ဖိတ်ကြားတဲ့ လူတွေရဲ့ စာရင်းကလေး ကူညီပေးစေချင်ပါတယ်”

ဦးအုန်းမြင့်ရဲ့ မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။

ဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားဟန်တူပါရဲ့။

အိပေမယ့် တာဝန်သိစွာပဲ သူဖိတ်တဲ့လူစာရင်းတွေ ပေးတယ်။

“ညှော်ခံပွဲကို လာသူရှိသလို မလာသူလည်း ရှိနိုင်ပါရဲ့ အဲဒါကိုတော့ ဆရာသမားတို့ သိပါတယ်။ အဲထက် ဘယ်လိုအကြောင်းတရားများ ထူးခြားနေလို့ပါလဲ”

“ထူးခြားတဲ့အကြောင်းကတော့ အဲဒီရန်ပွဲမှာ အက်ရာရခဲ့တဲ့ နန္ဒဆိုတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားရပါတယ် ဦးအုန်းမြင့်”

“ဗျာ . . . ၊ အဲဒါဆို လူသတ်မှုပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဗဟန်းရဲစခန်း(ပ)၁၅၇၃/၉၃၊ ပုဒ်မ ၃၀/၁၁၄ နဲ့ အမှုဖွင့်အရေးယူထားပါတယ်”

ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်လောက် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလုပ်လုပ်လိုက်ရတယ်။

မွေးနေ့ပွဲဖိတ်တဲ့ လူ (၅၀)ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် စနစ်တကျ စစ်ပေးခဲ့ရတယ်။

အဲဒီလူတွေထဲက ခင်မောင်နဲ့ ဖြူဝင်းဆိုတဲ့ ဆိုင်ကယ်သမားနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်နှစ်လုံးကိုပါ သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်လုံး

က ခရမ်းရောင်၊ တစ်လုံးက အနီရောင် . . . ။

ဦးထုပ်တွေမှာ ကွဲအက်ကျိုးပဲ့နေတာ တွေ့ရတယ်။

စားသောက်ဆိုင်က သိမ်းလာတဲ့ ပလက်စတစ်အဖာစလေး နှစ်စတာ အဲဒီဦးထုပ်တွေက ကျန်ခဲ့တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဆိုတာ ထင်ထင် ရှားရှား တင်ပြနိုင်ခဲ့တယ်။

နန္ဒရဲ့ ဦးခေါင်းနဲ့နားထင်မှာ ပိန်ချိုင့်နေတဲ့ ပြင်ပဒဏ်ရာတွေ တွေ့ရ တယ်။

သေဆုံးရခြင်းကလည်း တုံးသော လက်နက်နဲ့ အပြင်းအထန် နာကျင်စေမှုကနေ ရတဲ့ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်ထဲသွေးယိုစီးပြီး သေဆုံးရ တာ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ရဲအုပ်စောသိန်းက ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထားတွေနဲ့ လူဆယ်ယောက်တိတိကို တရားစွဲတင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဓိကတရားခံ (၅)ဦးနဲ့ ပါဝင်ပတ်သက်သူ (၅)ဦး။ ဟုတ်တယ်၊ ဗြူဝင်း၊ (၁၀) ယောက်တိတိ။

(၄၁)

ဒီနေ့ တရားရုံး စီရင်ချက်ချပယ်နေ့ . . . ။

အနောက်ပိုင်းခရိုင်၊ တရားရုံးထဲမှာ လူတွေပြည့်နေတယ်။ တရား ခံ (၁၀)ယောက်ရဲ့ မိသားစုတွေ၊ သွေဖိုးမိတ်သတ်တတွေနဲ့ စည်ကားနေတယ်။

သူတို့ကားတဲ့ ရှေ့နေတွေကလည်း ထိပ်ထိပ်ကျဲတွေ . . . ။

ဖြစ်ရပ်ကလည်း ရှမ်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ရပ်။ ဘယ်သူ့လက်ချက်
ကြောင့် သေရတာလို့လည်း မပြောနိုင်။ ပြီးတော့ သေစေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ သတ်
လိုက်တာမဟုတ်ဘူး။

သူတို့ အောင်ပွဲခံရမယ်လို့ ရှေ့နေတွေကပြောတယ်။ တကယ်
ပြောတာလား။ ဟာသပြောတာလားတော့ မသိဘူး။ ညကျရင် စားသောက်
ဆိုင် ကာရာအိုဂေမှာ ဧည့်ခံပွဲတောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုပဲ . . . ။

ဒီပေမယ့် သူတို့အထင်တာ တစ်ဝက်ပဲ မှန်ခဲ့တယ်။

ဖြူဝင်း၊ ခင်မောင်၊ နိုင်စိုး၊ စိန်ပန်းနဲ့ သိန်းမြင့်တို့ (၅)ဦးကို ပုဒ်မ
၃၂၅ အရ ထောင် (၂)နှစ်၊ ပုဒ်မ ၃၂၃ အရ ထောင် (၆) လစီ တစ်ပေါင်း
တည်းကျခံစေပြီး ကျန်တရားခံ(၅)ဦးကိုတော့ အပြီးအမြတ် လွှတ်လိုက်
တယ်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက စီရင်ချက်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ နားထောင်
ခဲ့တယ်။

မှန်ကန်သင့်မြတ်တဲ့ စီရင်ချက်ကြောင့် တရားစီရင်ရေးရဲ့ ကြီးမြင့်
တဲ့ ဂုဏ်အသရေကို ပိုမိုထွန်းလင်း တင့်တယ်စေတယ်လို့ သူယူဆမိတယ်။

ဒီပေမယ့် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလိုပဲ။

ရှုပ်ထွေးခက်ခဲတဲ့ အမှုတွေဟော်ထုတ်ပြီးတိုင်း ခံစားရတဲ့ စိတ်လက်
ပေါ့ပါးသွားခြင်းမျိုး ဒီအမှုမှာ သူမခံစားရဘူး။

အဓိကအကျဆုံး တရားခံကျန်နေတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်
ဒါကြောင့်လည်း စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်နေတာ။

သူ တရားစွဲမတင်နိုင်ခဲ့တဲ့ အဓိကတရားခံက 'တာရာအိုကေ
ယဉ်ကျေးမှု' ပါပဲ။

မြန်မာ့လူ့ဘောင်နဲ့မကိုက်ညီတဲ့ ဒီသရုပ်ပျက်ယဉ်ကျေးမှု တစ်နေ့
နေ့မှာတော့ ကွယ်ပျောက်သွားမယ်ဆိုတာ သူ နားလည်တယ်။

အိပေမယ့်ပေါ့လေ...။ ကွယ်ပျောက်မသွားမီ အချိန်တွေမှာ
တာရာအိုကေ မီးတောက်မီးလှုံတွေက နန္ဒလို သူငယ်လေးတွေကို တစ်
ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝါးပျိုးနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့...။

သည်အတွေးတွေနဲ့ပဲ သူတရားရုံးက မြန်ထွက်ခဲ့ပါတော့တယ်။
(မြင်ရန်မှန်ဇာတ်လမ်းအား အမည်များပြောင်းလွှဲတင်ပြထားပါသည်။)

သေဒဏ်ထိုက်သောအကြံ

(တစ်)

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အမှုသည်များအပေါ် အောက်ရုံးက ချမှတ်ထားတဲ့ သေဒဏ်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုမှ တရား သေလွတ် သင့်ကြောင်း ရိုသေစွာဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထား အပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အယူခံတရားလို အကျိုးဆောင် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီးက တစ်နာရီခွဲတိတိ ကြာမြင့်သော သူ၏ လျှောက်လဲချက်အဆုံးသတ်၍ အရို အသေပြုကာ ကုလားထိုင်၌ ပြန်ထိုင်လိုက်တော့သည်။

မရေတွက်နိုင်သော စီရင်ထုံးမြောက်မြားစွာမှ သက်သေ သာဓကများ၊ ထုံးဥပဒေများ၊ နည်းဥပဒေများသာမက ရှေးဟောင်း လျှောက်ထုံးများ၊ ဓမ္မသတ်များပါမကျန် မွေနှောက်ရွာဖွေ စု ဆောင်းကာ ကျိုးကြောင်းပြဆို သွားပုံမှာ လက်ဖျားခါရမတတ် သေ သပ် ညီညွတ်လွန်းလှသဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩချီးမွမ်းလောက်ပေသည်။

တရားရုံးက သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသော သူ့အမှုသည် သုံးဦး၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ရန်အတွက် ကြီးစွာသော ပညာ လုံ့လဖြင့် အားထုတ် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြောင်း အိုင်အိုစောသိန်း သတိပြုမိ လိုက်သည်။

အိုင်အိုစောသိန်းမှာ တရားရုံးတော် (High Court) ၏ စုံညီကြားနာ စစ်ဆေးရာ ရုံးကော်ခန်းမအတွင်း လေ့လာသူအဖြစ် ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ကြားနာနေသော အမှုကြီးမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့သော ရက်ရက်စက်စက်နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ် မှုကြီး။

သေစားသေစေ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းခံနေရသူများမှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေဖမ်းဆီးခဲ့ရသော တရားခံများ။

အမှုတွဲများ အစစ လိုလေသေးမရှိအောင် ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်ကာ အမှန်တရား ထင်လင်းစေခဲ့သည်မှာလည်း သူပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ တရားစွဲတင်ခဲ့သော တရားခံများကို အင်းစိန်မြို့နယ်၊ တရားရုံးက သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်၍ နောက်ဆုံး တရားရုံးချုပ်တိုင် အယူခံဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးတော်အတွင်း၌ တဒဂ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ခေတ္တကြာမှပင် အစိုးရအကျိုးတော်ဆောင် ဥပဒေအရာရှိ ကြီးက ထရပ်၍ တရားသူကြီးများအား အရိုအသေပြုလိုက်၏။

လျှောက်လဲချက်ပေးရန်အတွက် အမှုတွဲကြီးကို ကြို

တင်ဖတ်ရွလေ့လာပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ဉာဏ်ပညာအဟုန်ဖြင့် ခမ်း
ခမ်းနားနားထိထိ မိမိလျှောက်လဲရန် စဉ်းစားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ဖက်အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကြီး၏ လျှောက်
လဲချက်ကို ကြားနေရစဉ်အတွင်း သူ၏ပညာမာန်မာနတို့ကို ခဝါချ
ပစ်လိုက်၏။

သူက အယူခံတရားလိုအကျိုးဆောင် ရှေ့နေကြီးကိုပါ ဦး
ညွတ်လိုက်ပြီးမှ အေးငြိမ်းတည်ကြည်သော အသံဖြင့် . . .

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ စောစောက လျှောက်လဲချက်ပေး
တင်ပြသွားတဲ့ ရှေ့နေကြီးရဲ့ တညီးညီးတောက်လောင်လျက်
ရှိတဲ့ ပညာစွမ်းကတော့ လွန်စွာမှ အံ့ဩချီးမွမ်းလောက်ပါ
ပေတယ် ခင်ဗျား။ သူ့အမှုသည်သုံးဦးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖို့
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့လျှောက်လဲချက်က
ထင်ရှားပြဆိုနေပါတယ်။ တစ်နာရီခွဲကြာမြင့်တဲ့ သူ့လျှောက်
လဲချက်ဟာ ကျိုးကြောင်းပြု ညီညွတ်မှုတွေနှင့် ပြည့်စုံ လှပါ
တယ်။ တစ်ဖက်က ပညာရှင် ရှေ့နေကြီးက လူသားသုံးဦးအ
သက်ကို ကယ်တင်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းနေတာကို ကျွန်
တော်လျှောက်လဲချက်တွေနဲ့ ရိုက်ချိုး ချေဖျက်ပြီး လူသုံး
ယောက်ကို သတ်ပစ်ဖို့ ကျွန်တော် စိတ်သန္တာန်မှာ မဝံ့မရဲ
ဖြစ်ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အနေနဲ့ လျှောက်လဲချက်မ
ပေးတော့ ဘဲအချက် (၂) ချက်ကိုသာ နှုံးတော်သို့ တင်ပြ
လိုက်ပါတယ်။

(တစ်) အချက်ကတော့ . . .

ဒီအမှုဟာကျွန်တော်နောက်ဆုံးလိုက်ရတဲ့ အမှုဖြစ်ပါတယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မကြာခင် အသက်(၆၀)ပြည့်ပြီး
ဥပဒေဝန်ထမ်း ဘဝက အငြိမ်းစားယူရတော့မှာ ဖြစ်လို့
ပါပဲ။

ဒီလို ရှည်ကြာတဲ့ ဝန်ထမ်းဘဝတစ်လျှောက်မှာ
လူသတ်မှုပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် တွေ့ကြုံစစ်ဆေး
ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီလူသတ်မှုကြီးလောက် ကြိုကြိုတင်
တင် စနစ်တကျ ကြံစည်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် ကျွေးလွန်ခဲ့တဲ့
အမှုကြီးမျိုး ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ လုံးဝမကြုံတွေ့
ခဲ့ဖူးကြောင်း နှုံးတော်သို့ အသိပေးလျှောက်ထားအပ်ပါတယ်
ခင်ဗျာ"

ဥပဒေအရာရှိက လေးနက်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် ပြော

ရင်း . . .

"(နှစ်) အချက်အနေနှင့်ကတော့ ယခု ပင်စင်ယူရ
တော့မယ့် အချိန်ထိ ကျွန်တော့်လုပ်သက်တစ်လျှောက်မှာ
ဟာကွက် ထောက်ကွက် မရှိ ခိုင်ခိုင်မာမာ တည်ဆောက်
ထားတဲ့ ရဲအမှုတွဲ မြောက်မြားစွာကို တွေ့ရှိ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါ
တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ အခိုင်မာဆုံး၊ အတိကျဆုံး အမှုတွဲ
တွေဟာ ဒီအမှုတွဲကြီးလောက် ပြည့်စုံ၊ ခိုင်မာမှုမရှိဘူး

ဆိုတဲ့အချက် နှစ်ချက်ကိုပဲ လေးစားစွာတင်ပြအပ်ပါတယ် ခင်ဗျား။”

အစိုးရ အကျိုးဆောင် ဥပဒေအရာရှိ လျှောက်လဲချက်ပေး ပြီးသည်နှင့် တရားသူကြီးများမှာ နောက်ဆုံး စီရင်ချက်ချမှတ်ရန် ရုံး ချိန်အနားပေးလိုက်သည်။

ဤအချိန်ကာလကား ရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူအားလုံး၏ စိတ်၌ ထွေပြားတုန်လှုပ်ခြင်းသာ ကြီးစိုးနေလျက်ရှိ၏။

မကြာမီ ထွက်ပေါ်လာမည့် နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ကိုသာ ရင်တမမ ဖြင့် ငုံ့လင့်စောင့်မျှော်ရန် ရှိပေသည်။

အိုင်အိုစောသိန်းက သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။

လူသတ်တရားခံများမှာ သူတို့ အသက်ဘေးကျရောက်ချိန်၌ သောကပူဆွေးကြောက်လန့်တကြား ရုန်းကန်လျက်ရှိနေခြင်းအား လူသား ဆန်စွာ ကိုယ်ချင်းစာမိလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံရသူ လူငယ်လေးနှစ် ဦး၏ ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်လည် မြင်ယောင်မိသောအခါ၌ ကား စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းတွေက လွမ်းမိုးလို့လာပြန်သည်။

အပြစ်ကင်းမဲ့သော လူငယ်လေးနှစ်ဦးသည် မိစ္ဆိယစိတ်မီး လျှံမီးတောက်တို့၏ မုန်းမာန်တကြီး လောင်မြိုက်ဝါးဖျိုခြင်းကို ခံခဲ့ရ ပေသည်တကား။

(၅၆)

(၁၆. ၁. ၁၉၈၄)

“မေမေ . . .

သား လူသတ်မိပြီ မေမေ၊

သား သတ်မိတဲ့သူဟာ သားရဲ့ သူငယ်ချင်း မျိုးဇော်ပါ မနေ့က သားနှင့် သူငယ်ချင်းဟာ ပွဲမှာ မုန့်စားကြပါတယ်။ မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံကို သားက ရှင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

လမ်းကျတော့ သူငယ်ချင်းက မုန့်ဝယ်ကျွေးတာ ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း၊ သူကတော့ ပြန်ကျွေးနိုင်မှာ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း သူတို့က ရိုးရိုးသားသားလုပ်ကိုင် စားသောက်တာမို့ ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်း ပြောပါတယ်။

သူပြောပုံက သားတို့က မရိုးမသားတွေလုပ်နေလို့ ချမ်းသာသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သားတို့ နှစ်ယောက် စကားများကြပြီး သားက ပါလာတဲ့စားနဲ့ ထိုးလိုက်မိပါတယ်။ သူငယ်ချင်းဟာ အဲဒီနေရာမှာပဲ လဲကျသေဆုံးသွားပါတယ်။

သား ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိတုန်းမှာပဲ ကားတစ်စီး ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီကားပေါ်က လူနှစ်ယောက်ဆင်း လာပြီး သားလူသတ်တာမြင်တဲ့အကြောင်းပြောပြီး သူငယ် ချင်းအလောင်းကိုတင်၊ သားကိုခေါ်ပြီး ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြ ပါတယ်။

လမ်းတစ်နေရာ ရေတွင်းတစ်တွင်းတည်းမှာ သူ ငယ်ချင်းရဲ့ အလောင်းကို ပစ်ချခဲ့ကြပါတယ်။

ငွေသုံးသောင်းပေးရင် သားကိုပြန်လွှတ်ပေးမယ်လို့
လည်း ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် (၁၈. ၁. ၈၄)နေ့ညနေမှာ
မေမေကိုယ်တိုင်လာပြီး နတ္ထလင်းဘူတာရုံခုံတန်းလျား
ဟစ်ခုပေါ်မှာ ငွေကိုတင်ထားပေးပါ မေမေ။

ရဲ့ကိုတော့ အကြောင်းမကြားပါနှင့် မေမေ။

ရိုသေစွာဖြင့်

သား ထွင်ထွင်

အိုင်အိုစောသိန်းက စာကို ရောင်စုံဖန်တုံးဖြင့် ဖိပြီး ရှေ့တွင်
ထိုင် နေသူ အမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ အင်းစိန်၊ ဓမ္မာရုံလမ်း၊ အမှတ်(. . .)

နေ ဒေါ်အေးကြိုင်ဖြစ်ကြောင်း သူသိပြီးဖြစ်၏။

သူမ၏သား (၈)တန်းကျောင်းသား မောင်ထွင်ထွင်နှင့် တစ်
လမ်းတည်းနေ (၇)တန်းကျောင်းသား မောင်မျိုးဇော်တို့ ည
သွားရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၍ မနေ့ကပင် ရဲစခန်းလာရောက်
တိုင်တန်းခဲ့သည်။

ယနေ့ နံနက်၌ စာတစ်စောင် ရောက်လာသဖြင့် အိုင်အို
စောသိန်းထံ လာရောက်ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမမှာ မျက်ရည်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မကြာခဏ
သုတ်နေရသဖြင့် ချစ်သားငယ်အတွက် စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ
ငွေဆွေးသောက ရောက်နေရှာမည်ကို တွေးပြီး အိုင်အိုစောသိန်းပင်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ လေသည်။

“ဒီစာကို ဘယ်သူလာပေးတာလဲ အစ်မကြီး”

“ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ပါရှင်၊ ကလေးငယ်လေးတစ်
ယောက် လာပေးခိုင်းတာလို့ပြောပြီး ပြန်သွားပါတယ်”

“ဆိုက်ကားနံပါတ် မှတ်မိလိုက်လား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ နံပါတ်(၉၈)ပါ”

အိုင်အိုစောသိန်းကား အချိန်ကုန်အောင် နှေးဖင့်တတ်သူ
မဟုတ်ပါ။ ချက်ချင်း နယ်ထိန်း ဒုတပ်ကြပ်ရန်သိန်းအားခေါ်၍
ဆိုက်ကားသမားကို ရှာဖွေခေါ်ယူခိုင်းလိုက်၏။

“မောင်ထွဋ်ထွဋ်ရဲ့ လက်ရေးလို့ ထင်ပါသလား အစ်မကြီး”

“သားလေးရဲ့ လက်ရေးအမှန်ပါရှင်။ စာရောက်လာတော့
ကျွန်မထင်တာက သားလေးဟာ ကစားပိုင်းမှာ သွားကစား
ပြီး ပါသွားတဲ့ ဆွဲကြီး၊ လက်စွပ်နှင့် နာရီတွေ ရှိ အိမ်မပြန်ရဲ
ဖြစ်နေလို့ စာရေးတာလို့ ထင်မိပါတယ်။ စာဖတ်ရတော့မှပဲ
မယုံနိုင်စရာတွေတွေ့ ရပါတော့တယ်။ သားလေး လူသတ်
တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရှင်။ သားလေးတို့တော့ ဒုက္ခ
ရောက်နေကြပြီထင်ပါတယ်ရှင်”

ဒေါ်အေးကြိုင်ခမျာ စကားလုံးအနည်းငယ်မျှကိုပင် အား
တင်းပြော နေရရှာ၏။

နှလုံးသားကြေကွဲဆို့နှစ်မှုဒဏ်ကြောင့် ကြိတ်၍ ငိုရွှိတ်နေ
လေတော့သည်။

အိုင်အိုစောသိန်းက စာကိုစခန်းမှူး ရဲအုပ်မောင်ထွေးထံ
တင်ပြသည်။

အင်းစိန်ရဲစခန်း လူပျောက်အမှတ်စဉ် ၁/၈၄ ဖြင့် အရေးယူ

စုံစမ်းလျက်ရှိရာမှ ပုဒ်မ(၃၈၉) ခြောက်လှန့်တောင်းယူမှုသို့ ပြောင်းလဲစစ်ဆေး ရမည့် အနေအထားရောက်နေပြီ။

မောင်ထွဋ်ထွဋ်၏ လက်ရေးမှာ သပ်ရပ်ညီညာမှုမရှိခြင်း၊ ဖျက်ရာခြစ်ရာများ တွေ့ရခြင်းကြောင့် စာရေးချိန်၌ စိတ်ချောက်ချား တုန်လှုပ်စရာ အန္တရာယ်တစ်မျိုးမျိုး ကြုံတွေ့နေဖွယ်ရှိကြောင်း သုံးသပ်ရမိ ၏။

စခန်းမှူးက မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရဲအုပ်ကြီး ကျော်မြင့်နှင့် အမှတ် (၁) ဒုတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုတိယရဲမှူးကြီး သိန်းဟန်ထံ ဆက်လက်တင်ပြသည်။

အထက်အဆင့်ဆင့်၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း အမှုဖော်ထုတ်ရန် အိုင်အိုစောသိန်းကိုပင် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်၏။

ပျောက်ဆုံးနေသော လူငယ်လေးနှစ်ဦးမှာ အင်းစိန် အ. ထ. က (၂)မှ ကျောင်းသားကလေးများဖြစ်၍ တစ်မြို့နယ်လုံး အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

အမျိုးမျိုးသော ကောလာဟာလသတင်းတွေ ပျံ့လွင့်နေ၏။ လူအများက အချိန်နှင့်အမျှ ထိုအကြောင်းကိုသာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။ ဤဖြစ်ရပ်ကား အားလုံး၏ စိတ်အဝင်စားဆုံး ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ် လေတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ အကြမ်းကြုတ်၊ အရပ်စက်ဆုံးဟု ဆိုအပ်သော ထိတ်လန့်ဖွယ်မှုခင်းကြီးသည် မှန်ကန်စွာ တွေးမြင်တတ်ပြီး နောက်မဆုတ်တန်း ရဲရဲဝံ့ဆောင်ရွက်တတ်သည့် အိုင်အိုစောသိန်း၏ လက်၌ စွဲစွဲမြဲမြဲဆုပ်ကိုင်မိလေတော့သည်။

(သုံး)

“ငွေပေးဖို့ နတ္ထလင်းဘူတာကို ချိန်းပုံထောက်ရင် ငွေ
တောင်းသူ ဟာ အဲဒီနယ်မှာ အကျွမ်းတဝင်ရှိသူဖြစ် ရမယ်
အစ်မကြီး”

“အဲဒီဘက်မှာ ရန်ငြိုးရန်စဖြစ်ခဲ့ဖူးသူများ ရှိခဲ့သလား”

“မရှိခဲ့ပါဘူးရှင်၊ အဲဒီဘက်ကိုလည်း မရောက်ဖူးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာရော ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားဖူးသူရှိပါ
သလား”

“ခိုက်ရန်တော့ ဘယ်သူနဲ့မှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူစိတ်
ဆိုတာ အခက်သားကလား။ တစ်ဖက်သတ်မှန်းပြီး အငြိုး
အတေးကြီးသူလည်း ရှိရင်ရှိမှာပေါ့လေ”

“ဒါဆို ခိုက်ရန်မဖြစ်ဘူးပေမယ့် မခေါ်မပြောဘဲနေတဲ့သူ
ရော ရှိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလိုလူမျိုးတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့တင်
မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ပါ မတည့်တာပါ။ အို . .
. . ကုန်ကုန် ပြောရရင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့ကို မတည့်တာပါ
ရှင်”

“သူက ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်ခြံကျော်က ဦးလှထွန်းပါ”

“သူ့အကြောင်းကို သိသလောက်ပြောပြပါလား အစ်မကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပြပါမယ်။ အဲဒီ ဦးလှထွန်းနဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်း ဦးအောင်ကြီးဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန်ခင်မင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အင်းစိန်ဈေးထဲ စက်ရုံထွက်ဖိနပ်တွေ ပုံပြီးရောင်း ကြတဲ့ ဘဝကနေ တဖြည်းဖြည်း စုမိလာတော့ ဆိုက်ကားကိုယ်စီ ဝယ်နင်းကြပါတယ်”

“ဆိုက်ကားနင်းကြတယ် ဟုတ်လား”

အိုင်အိုစောသိန်းက အံ့ဩစွာ ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ဆိုက် ကားနဲ့ စာပို့ခိုင်းသည်ကိုလည်း သတိရမိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီကနေ တော်တော်စုမိဆောင်းမိတော့ သုံးဘီးတစ်စီးစီ ဝယ်မောင်းကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးလျက်ပါပဲ။ ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်မှာ သုံးဘီး ပြေးဆွဲခွင့် ပိတ်လိုက်တော့ သူက နယ်ကိုထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ကတော့ . . . သုံးဘီးရောင်းပြီး ငွေထပ်ဖြည့် လေးဘီးတစ်စီးဝယ် လိုင်းကားပြေးပါတယ်။ ကြိုးစားမှုနဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ကျွန်မတို့ စီးပွားတက်ပြီး ကားတစ်စီး ကနေ နှစ်စီးဖြစ်ချိန်ကျမှ သူကစီးပွားပျက်ပြီး အင်းစိန်ကို ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ့လုပ်ငန်းတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ကြောင်း ကြားသိရပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူဟာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ ကျွန်မတို့နဲ့ မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့လည်း လှည့်ရန်ဖြစ်နေတော့တာပါပဲရှင်”

ဒေါ်အေးကြိုင် စကားစပြတ်ချိန်တွင် ဒုတပ်ကြပ် ရန်သိန်း

ရောက်လာ သတင်းပို့သည်။

သူ့နောက်၌ အသက် (၃၀)ကျော်ခန့်လူတစ်ယောက်နှင့် (၁၀)နှစ်ရွယ် ချာတိတ်တစ်ယောက်ပါလာသည်။

ဒုတိယကြိမ် ရန်သိန်း သတင်းပို့ချက်ကြောင့် အိုင်အိုစောသိန်း ကျေနပ်ပြုံး ပြုံးမိသည်။

ဆိုက်ကားသမားကို အရှာခိုင်းလိုက်သော်လည်း ဆိုက်ကား သမား သာမက စာလာပေးသည့် ချာတိတ်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ရှာဖွေ နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ချာတိတ်က ဆိုက်ကားခပေးပြီးသွားခိုင်း၍ စာသွားပေးရ သည်ဆိုကြောင်း” ဆိုက်ကားသမားက အစစ်ခံသည်။

ချာတိတ်ကို မေးပြန်ရာ . . .

“ယနေ့ နံနက်ကားဂိတ်၌ စီးကရက်ရောင်းနေစဉ် လူနှစ် ဦးက ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့် စာတစ်စောင်ပေးပို့ရန် ခိုင်းကြောင်း၊ သူ့အား ငွေ၂ကျပ် နှင့် ဆိုက်ကားခပေးကြောင်း၊ ထိုသူနှစ်ယောက် အားမြင်လျှင် မှတ်မိကြောင်း” နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ပြောပြသည်။

“ဒါ . . . ဒါ မောင်မြင့်တို့ညီအစ်ကိုများလား . . .”

ဒေါ်အေးကြိုင်က နားထောင်ရင်း သံသယသံဖြင့် ပြော သည်။

“မောင်မြင့်တို့ညီအစ်ကိုဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဦးလှထွန်းရဲ့သားတွေပါ”

“ဗျာ . . . ဦးလှထွန်းရဲ့သားတွေဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကလေးပြောပြတဲ့အတိုင်းဆို မောင်

မြင့်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပါပဲ”

ခေတ္တမျှမေးမြန်းပြီးဒေါ်အေးကြိုင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

အိုင်အိုစောသိန်းကား သူ့ဆရာရင်း ဒုတိယရဲမှူးကြီး သိန်းဟန်၏ ဆုံးမစကားတို့ကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိသည်။

ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရာ၌ စေတနာမှန်မှ အတွေးမှန်မည်။

အတွေးမှန်မှ အလုပ်မှန်မည်။

အလုပ်မှန်မှ အမှုမှန်ပေါ်မည်ဟူသော စကား . . .

ဆရာဆုံးမစကားကို လိုက်နာခဲ့၍လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများစွာကို တရားဥပဒေအရိပ်အောက်သို့ ပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခုဖြစ်ရပ်၌လည်း ပျောက်နေသော လူငယ်လေးနှစ်ဦးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်က သူ့အား ဖိစီးနေသည်။

သူတို့ကလေးတွေသည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ချုပ်နှောင်ဟန့်တားမှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှုခံနေရမည်မှာ မလွဲပေ။

သူတို့ဖခင် ဦးလှထွန်း၏ စိစဉ်ညွှန်ကြားမှုလား။

အိုင်အိုစောသိန်း၏ အာရုံက ဆူညံသောအသံများ လွှမ်းခြုံသည့် မြင်ကွင်းကလေးတစ်ရပ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟေး. . . .ဟေး. . . .ဟေး”

“ဝူး. . . .ဝူး. . . .ဝူး” လူအော်သံများ

‘တဒုန်းဒုန်း’၊ ‘တဝုန်းဝုန်း’ သံပုန်းတီးသံ၊ ဝါလုံးရိုက်ခေါက်သံများ။

‘တဝေါဝေါ’၊ ‘တဖြောဖြော’ဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလွှားနေသည့် သားကောင်များ။

သားကောင် ရှိ မရှိ သူတို့မသိ။ ဝိုင်းပတ်ခြောက်လှန့်ကြ၏။
အားငယ်ထိတ်လန့်တတ်သော အကောင်က အသံအဝေး

ကြီးရှိသေး ပုန်းခိုရာက လျင်စွာပြေးထွက်လာ၏။

ရဲရင့်သော သားကောင်မျိုးကျ အနီးကပ်ရောက်မှ ပုန်းခိုရာ
က ထွက်၏။ ထိုအခါမှ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ကြသည်။

သားကောင်၏ နှလုံးကို ချောက်ချားစေရန်၊ တုန်လှုပ် ထိတ်
လန့်စေရန် အသံတွေပေး၏။

ဦးလှထွန်း၏ အိမ်နီးချင်းတွေကို တစ်ဦးစီ ခေါ်စစ်၊

ဦးလှထွန်းမိသားစုအကြောင်းသာ အထူးပြုမေး၊

သူတို့သားအဖတစ်တွေကို မသင်္ကာကြောင်း ပေါ်လွင်
အောင်မေး၏။

တစ်ချို့အား ရဲက မေးမြန်းသောအကြောင်းတွေကို ဦးလှ
ထွန်းသို့ တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် သွားပြောခိုင်းစေသည်။

အိုင်အိုစောသိန်း၏ လှည့်စားချက်၊ တောခြောက်နည်း
ပရိယာယ်ကား မှန်ကန်ထိရောက်ခဲ့ပါသည်။

မိမိပြုလိုက်သော မကောင်းမှုအရိပ်မည်းကြီး၏ ခြောက်
လှန့်ခံနေရသူ ဦးလှထွန်းသည် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးဖြင့် တော
ခြောက်သံပေးလိုက် သောအခါ ကြုံကြုံမခံနိုင်တော့ဘဲ ညအချိန်၌
နေအိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သတည်း။

(လေး)

(၁၇. ၁. ၁၉၈၄)

ဦးလှထွန်းတစ်ယောက် နေအိမ်မှ ထွက်ခွာရှောင်တိမ်းသွား
သော သတင်းကို နံနက်လင်းသည်နှင့် ကြားသိလိုက်သည်။

သားကောင်သည် ပုန်းခိုရာမှ ထွက်လေပြီ။

ပိအောင်ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးသာ ကျန်တော့၏။

ဦးလှထွန်း ရှောင်တိမ်းရာအရပ်၌ သူ့သား နှစ်ယောက်လည်း
ရှိနေမှာမလွဲ။

မနက်ဖြန်(၁၈. ၁. ၈၄) နေ့သည် ငွေလာပေးရန် နတ္တလင်း
ဘူတာသို့ ချိန်းဆိုထားသောရက်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူတို့တစ်တွေ နတ္တလင်း (သို့မဟုတ်)နီးစပ်ရာ
နယ်မြေ၌ ရောက်နေကြပြီလော။

အိုင်တိုစောသိန်းက ဦးလှထွန်း၏ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကို
ရုတ်တရက် ရဲစခန်းခေါ်လိုက်သည်။

လူချင်းခွဲ၍ စစ်မေး၏။ အဖြေတွေက တစ်မျိုးစီ။

“လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ကတည်းက ကျွန်ုပ်ထိုဘက်သို့ ဦးလှ
ထွန်း သွားကြောင်း” သူ့ဇနီးက ဆို၏။

“မနေ့ညကမှ ပေါင်းတည်ဘက်သွားကြောင်း” သမီးကြီးက
ပြောသည်။

“မနက်အစောကြီးကမှ ရန်ကုန်ထဲသွားသည်” ဟု သမီးငယ်
က ဖြေပြန်၏။

“မောင်မြင့်တို့ညီအစ်ကို ဘယ်သွားလဲ” ဟုမေးရာ . . .

“လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်ကပင် ကျွန်ုပ်ထိုဘက်သွားကြောင်း”
ဆိုသူကဆို။

“လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က ပေါင်းတည်သွားကြောင်း” ပြောသူက ပြော။

“ဘယ်သွားမှန်းမသိ” ဟု ဘူးခံသူက ခံ၏။

သူတို့လေးတွေ၏ အသက်ကိုပါ ရန်ရှာနိုင်မေသည်။

အန္တရာယ်ကြီးသော ရာဇဝတ်သားကို အမြန်ဖမ်းမိပြီး ကလေးတို့ လွတ်မြောက်ရေးမှာ စက္ကန့်နှင့်အမျှ အရေးကြီးနေပေပြီ။

ချက်ချင်း နယ်ထိန်းအဖွဲ့ကို ခေါ်သည်။ ပြည်သူလူထု အကူအညီယူ၍ သတင်းရရှိရန် စေလွှတ်လိုက်၏။

နေ့လယ်ပိုင်း၌ နယ်ထိန်းတွေ ပြန်ရောက်လာသည်။ သတင်းအားလုံးကို စုစည်းလိုက်၏။ ပျောက်နေသာ လူငယ်ကလေးနှစ်ဦး အနက်မှ မောင်မျိုးဇော်မှာ ဦးလှထွန်းနှင့် မွေးစားညီအစ်ကိုတော်သူ၏ သားဖြစ်ကြောင်း။

မောင်မျိုးဇော်က သူပွဲစားအလုပ်တစ်ခုလုပ်နေကြောင်း၊ အလုပ်ပြီး၍ ငွေရက ထမိတစ်ထည်ဝယ်ပေးမည်ဟု မိခင်ကို ပြောခဲ့ကြောင်း။ ယခု ရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်မျိုးဇော်က မောင်ထွဋ်ထွဋ်ကို ကျူရှင်သွားရန်လာခေါ်ကြောင်း၊ ယခင်က ခေါ်လေ့ခေါ်ထမရှိကြောင်း။ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးရက်က မောင်ထွဋ်ထွဋ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့် မောင်မြင့်တို့ညီအစ်ကို လွှတ်ရည်လာသောက်ရင်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုခုဆွေးနွေးကြကြောင်း။

မောင်မြင့်တို့ညီအစ်ကိုအိမ်၌ မရှိတော့ဘဲ ခရီးထွက်သွားကြကြောင်း သတင်းတွေရသည်။

ရရှိသောသတင်းများအပေါ် ဆင်ခြင်ကြည့်ရာ မောင်မြင့်တို့

ညီအစ်ကိုအပေါ် မသင်္ကာစရာ တွေ့လာသည်။

စီးကရက်ရောင်းသော ချာတိတ်နှင့် ခေါ်ပြရန်ကလည်း မောင်မြင့်တို့က မရှိတော့။

ပြီးတော့ သူတို့အရွယ်၊ သူတို့ဦးနှောက်နှင့် သည်လိုပြစ်မှုမျိုး ကျူးလွန်ကြံစည်ရသည်မှာ ခက်ခဲလွန်းလှပေမည်။

အလိမ်ပေါ် အညာဆင့်နေခြင်းကား ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာချေပြီ။

ပေါင်းတည်ဘက်၌ သူတို့ဆွေမျိုးများရှိသည်ဟု သိရ၍ ဝမ်းအသာကြီးသာလိုက်မိ၏။

နတ္တလင်းနှင့်ပေါင်းတည်ဆိုတာ တကယ့်အနီးလေး။ ဘာမှ မဝေး။

ပေါင်းတည်နတ်ပုတီးရွာမှ ဦးလှထွန်း၏ ဆွေမျိုးသာချင်း စာရင်း အားလုံးကိုယူသည်။

ပြီးသည်နှင့် နတ္တလင်းဘူတာမှ လျှို့ဝှက်စောင့်ဆိုင်းရန်၊ တရားခံများ သတင်းစုံစမ်းဖမ်းဆီးရန် စီမံချက်ရေးဆွဲ၍ အထက်တင် ပြုသည်။

အမှတ်(၁) ဒုတိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ဒုတိယရဲမှူးကြီးသိန်းဟန်၏ ခွင့်ပြုလမ်းညွှန်မှုနှင့် လိုအပ်သည်များကို သူစီစဉ်၏။

အမှားအယွင်းမရှိအောင် သေချာစွာ ဆောင်ရွက်မှာ ကြား စရာရှိသည်များကို မှာကြားပြီးမှ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီး အုန်းလွင်နှင့် အတူ နတ္တလင်းမြို့သို့ ကြိုတင်ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့သည်။

(ငါး)

(၁၈. ၁. ၁၉၈၄)

ရန်ကုန်-ပြည် စာပို့ရထားကား သတ်မှတ်ချိန် အတိအကျ၌ နတ္တလင်းဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။

အိုင်အိုစောသိန်းမှာ ခရီးသည်တစ်ဦးအသွင် ရုပ်ဖျက်ဟန် ဆောင်၍ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

ရထားပေါ်မှာ ခရီးသည်များနှင့်အတူ ရောနှောဆင်းလာ သော ဒေါ်အေးကြိုင်၊ အင်းစိန်ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်ညွန့်တင်နှင့် အဖွဲ့ကို ပါ အရပ်ဝတ်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရ၏။

ဘူတာအတွင်း၌ကား ဈေးရောင်းသူများ၊ ခရီးသွားများဖြင့် ဆူညံ စည်ကားနေသည်။

ရထားမှ ခေတ္တသာရပ်နား၍ ပြည်ဘက်သို့ ဆက်လက် ထွက် ခွာသွား၏။

တစ်စတစ်စဖြင့် လူရှင်းသွားသည်။ ဒေါ်အေးကြိုင်က ငွေ ထုပ်ကို ကိုင်ရင်း ထိုင်ခုံတစ်ခု၌ ထိုင်နေ၏။

ကြိုတင်စီစဉ်ထားချက်အရ အင်းစိန်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ခရီးသွားများပမာ အသွင်ယူကာ ဘူတာရုံအတွင်း၌ စောင့်ဆိုင်း နေ သကဲ့သို့ . . .

ဘူတာရုံပြင်ပပတ်ပတ်လည်၌လည်း အိုင်အိုစောသိန်းနှင့် နတ္တလင်းမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရဲအုပ်ကြီးထွန်းကြိုင်တို့ အစီအစဉ်ဖြင့် နယ်မြေခံ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အသင့်စနစ်ရဲလျက်ရှိပေသည်။

ကြိုတင်ဆောင်ရွက်ထားချက်များဖြင့် လာရောက်ငွေယူ

သူ့အား ဘယ်နည်းနဲ့မျှ လွတ်ထွက်မသွားရန် ပိတ်ဆို့ထားသည်။ နာရီ
လက်တံများက အလင်းရောင်ကို ဖြည်းဖြည်းဖယ်ရှားနေသဖြင့် အ
မှောင်က ပါးလျားစွာ စတင်ဝင်ရောက်လာ၏။

ည (၈)နာရီတိုင် ငွေလာမယူ။ မည်သူမျှလည်း မဆက်သွယ်
၍ အားလုံးကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ နတ္ထလင်း ရဲစခန်း၌
စုစည်း၌ လုပ်ဆောင်ချက်အား သုံးသပ်သည်။

အင်းစိန်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် စီစဉ်ထားချက်အတိုင်း
ကြည့်မြင်တိုင်ဘူတာမှ သွားစီးခဲ့၏။

ဒေါ်အေးကြိုင်က အင်းစိန်ဘူတာရောက်မှ ရထားပေါ်
တက်သည်။ သူမထိုင်ခုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကြိုတင်
နေရာယူပြီး ရထားတွဲရှိ ခရီးသွားများအား လှေ့လာသည်။

ဒေါ်အေးကြိုင်ဘေး၌ သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါး၊ ရှေ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံ၌ အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးထိုင်နေပြီး ခဏအကြာ
တွင် အသက် (၇၀) ခန့် အဘိုးတို့တစ်ဦးက ရှေ့ထိုင်ခုံတစ်နေရာ၌
ဝင်ထိုင်သည်။

ရထားထောင့်နေရာခုံတွင် ထိုင်သူ လူရွယ်တစ်ယောက်အား
သင်္ကာမကင်းဖွယ်ရာတွေ့ရတော့သည်။ ထိုလူကား ဒေါ်အေးကြိုင်
ကို ကြွနွေပျက်မျှ ကြည့်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် သူ့ကိုပင်
ပစ်မှတ်ထား၍ စောင့်ကြည့်လာကြသည်။

မထင်မှတ်ဖွယ် အားနည်းချွတ်ယွင်းချက်တစ်ရပ်ဟူသာ
ဆိုရပါမည်။ ရဲက မသင်္ကာ၍ စောင့်ကြည့်ခဲ့သူလူရွယ်မှာ ဒေါ်
အေးကြိုင်က (ရဲကိုအသိ မပေးဘဲ)ခေါ်လာသော (အစီအစဉ်၌

မပါသည်) သူမ၏ သားချင်းတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့် . . .

ဂရုမစိုက်ဘဲနေမိသောအဘိုးအိုကား ငွေလာယူသူဖြစ်ပြီး ပြန်ပေးဆွဲခံရသော ကလေးများအကြောင်းကို ဒေါ်အေးကြိုင်အား အရိပ်အမြွက် ပြောခဲ့ပါသည်။ အစီအစဉ်အရ မဟုတ်၍ ဒေါ်အေးကြိုင်က ငွေမပေးခဲ့သောကြောင့် ရိပ်စားမိကာ နတ္ထလင်း၌ မဆင်းဘဲ ရထားဖြင့် ဆက်လိုက်သွားကြောင်းသိရသဖြင့် အိုင်အိုစောသိန်းမှာ မချင့်မရဲဖြစ်ရသည်။ (နောက်ပိုင်းတွင်ကား ထိုအဘိုးအိုကိုပါ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ပါသည်။)

လွန်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကို နောင်တရစိတ်ပျက်နေ၍မဖြစ်ပါ။ အချိန်မှာလည်းည (၉) နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ အိုင်အိုစောသိန်းကတော့ လုပ်စရာကို ဆက်လက်၍ တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားတော့သည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့နှင့် ဒေါ်အေးကြိုင်ကို ရန်ကုန်ပြန်စေသည်။ သူနှင့်နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့က အသင့်ပါလာသည့် ကားဖြင့်ပေါင်းတည်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ ပေါင်းတည်ရောက်တော့ ည(၁၀) နာရီကျော်ပြီ။ စခန်းမှူး ရဲအုပ်သန်းထွန်းထံ တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ အကူအညီ တောင်း၍ ဦးလှထွန်း၏ ဆွေမျိုးများရှိရာ နတ်ပုတီးရွာသို့ ဆက်ထွက်ပြန်သည်။ ဦးလှထွန်း၏အစ်မအရင်းအိမ်ကို ဝင်ဝိုင်း၏။ အရင်းဆုံး ဆွေမျိုးကိုသာ လျှို့ဝှက်အပ်ရာ တိုင်ပင်တတ်၍ အရင်းနှီးဆုံးဆွေမျိုးထံသာ လုံလုံခြုံခြုံခိုလှုံတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဦးလှထွန်း၏ အစ်မ၊ သူမ၏ သမီးနှင့် သမက် ဝင်းနိုင်တို့ကို တွေ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း “မလာကြပါ” ဟူသော အဖြေရ၏။ ပေါင်းတည်နယ်ထိန်းက အားကိုးရသည်။ ချက်ချင်းထွက်သွားပြီး ပြန်

လာတော့ ဦးလှထွန်းနှင့် သားများ ရောက်နေကြောင်း၊ လယ်ထဲ၌နေကြောင်း၊ ညဦးပိုင်းက တိမ်းရှောင်သွားကြောင်း သတင်းတွေ ရလာ၏။

မုသားဆို ဖုံးကွယ်နေကြောင်း သိရ၍ ညတွင်းချင်း ပေါင်းတည်ရဲစခန်း ခေါ်ယူခဲ့သည်။ အိုင်အိုစောသိန်းကား ဤလူပျောက်မှုတိုင်သည့်နေ့မှ ယနေ့တိုင် နာရီများစွာ တွေးဆကြံစည်ရလျှင် ရှားရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။ ယခုလည်း ညသန်းခေါင်ယံတိုင်ခဲ့ပြီ။ အိပ်စက်အနားယူဖို့တော့ သတိပင်မရသေး။ ပျောက်သောသူကို ရှာ ဖွေတွေ့ချင်စိတ်က ကြီးမားနေ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို ရဲမေအစောင့်နှင့် သီးခြားထား၍ ဝင်းနိုင်ကို စစ်သည်။ ဦးလှထွန်းတို့ သားအဖရောက်လာကြောင်းကို ဝန်ခံ၏။ သို့သော် အခြားဘာမျှ မသိကြောင်း၊ ထွက်သွားသည်မှာလည်း ဘယ်သွားမည်မသိကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲဖြေ၏။

အိုင်အိုစောသိန်းကတော့ အားမလျော့။ “ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို လက်ခံထား၍ မိသားစုတစ်ခုလုံး အရေးယူမည်ဟု ခြောက်သည်။ သိသမျှပြောလျှင် အရေးမယူဘူး” ဟု ဖျောင်းဖျပ်ပြန်၏။ သားပျောက်သော မိဘတို့ စိတ်နှလုံးပူဆွေးသောက ရောက်နေပုံတို့ကို သနားစိတ်ဝင်လာအောင် ပြောပြချော့မော့ရသည်။

ဝင်းနိုင်ကား အဖြေမပြောင်း။ အမျိုးမျိုးခြိမ်းခြောက်၊ အဖုံဖုံဖျောင်းဖျံ့ နည်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ချော့ရသည်။ အရက်ဦးရောင်နီ ပျို့ချိန်ကျတော့မှ ဝင်းနိုင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၏။

“ကျွန်တော် ပြောပါတော့မယ်ဆရာ။ ဆရာတို့လည်း ပင်

ပန်း၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ကလေးတွေကို
သူတို့ လက် လွန်သွားပြီလို့ ပြောပါတယ် ဆရာ”

“ဟာ . . .”

မိုးကြိုးပြစ်ချခံလိုက်ရသည်သို့ ကြီးစွာ တုန်လှုပ်မိသည်။

တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်နေရသော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်သောစိတ်ကြောင့် သူသည်ပင် ကြေကွဲဆို့နှစ်စွာ ခံစားလိုက်ရ
၏။ သည်အန္တရာယ်မျိုး ကြုံတွေ့နိုင်သော်လည်း အပြစ်ကင်းမဲ့ဖြူစင်
သော ကလေးတို့ကို အသက်ရှင်လျက်သာ တွေ့ရမည်ဟု သူ မျှော်
လင့်ထားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဦးလှထွန်းခြံထဲမှာပဲ မြှုပ်ထားတယ်လို့
ပြောပြပါတယ်။ ညနေကမှ ကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်သွား
ကြပါတယ်”

အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာ၏။ သို့သော်
အမှောင်က ပါးလျားစွာ ကျန်နေသေးသည်။ အိပ်တန်းနိုးထကျေး
ငှက်တို့က နေ့သစ်၏ နံနက်ခင်းတေးကို ဘာသာဘာဝ သီကုံးနေကြ
၏။ အိုင်အိုစောသိန်းက နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

(၁၉. ၁. ၈၄) နေ့၊ နံနက် (၀၅:၀၀) နာရီ။

သူတို့ကားကလေးကို ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်တော့
သည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို ကားပေါ်မှာပင် အနားယူ အိပ်စက်စေ၏။

သူကတော့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်တို့ကို စိတ်ဖြင့်ရေး
ဆွဲနေ၏။ လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ခေတ္တ ကားရပ်၊ ရဲ
ဘော်တွေကို ကျွေးမွေးပြီး ဆက်ထွက်သည်။ အင်းစိန်ပြန်ရောက်ချိန်၌

ကား နေမွန်းတည့်လေပြီ။

ဦးလှထွန်း၏ မိသားစုထဲမှ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ အားလုံး လိပ်စာတွေယူသည်။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို လက်နက်အပြည့် အစုံ တပ်ဆင်၊ အမြန်ပြန်ထွက်၊ ဖ. ဆ. ပ. လ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အား ချက်ချင်း ဝိုင်းဝန်းသည်။ မရှိ။ တိရစ္ဆာန်ရုံဝန်ထမ်းအိမ်တစ်အိမ် ကို ရုတ်တရက်ဝင်ရှာသည်။ လာရောက်ခြင်းမရှိကြောင်းသိ၍ ဆက် ထွက်။ သို့နှင့် ပုဇွန်တောင် စက်ဆန်းရှိ "အော်စကာ" လွှက်ရည်ဆိုင် နေအိမ်သို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝိုင်းလိုက်ပြန်သည်။

စေ့ထားသည့် တံခါးကို လျင်စွာ တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဦးလှထွန်းတို့သားအဖ (၃)ဦးကို တန်းထိုးသည်။ သူတို့က ခုန်ထ၊ ခုခံရန် ဟန်ပြင်၏။ သို့သော် ချိန်ရွယ်ထားပြီးသော သေနတ်တွေ ကြောင့် မာန်လျှော့လိုက်ကြတော့သည်။ သူတို့ထံမှ မောင်ထွဋ်ထွဋ်၏ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်နှင့် နာရီတို့ကို ရောင်းချ၊ ပေါင်နှံထား၍ ဖြတ် ပိုင်းနှင့် ငွေများပါ သိမ်းဆည်းရမိလိုက်သည်။

တာဝန်တစ်ရပ်ကို စေတနာနတ္ထိဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဆောင်ရွက်နေက ဤမျှအချိန်တိုအတွင်း တရားခံဖမ်း ဆီးနိုင်ခြင်း၊ အမှုမှန် ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းရှိမည်မဟုတ်။ ဒုတိယရဲဗဟို ကြီးသိန်းဟန်၏ စဉ်ဆက်မပြတ် သွန်သင်လမ်းညွှန်မှု၊ အိုင်အိုစော သိန်း၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကောင်းပီသမှုကြောင့် အောင် မြင်မှုရခြင်းဟုဆိုလျှင်ကား အမှန်တရားဟုသာ ဖြေရပါလေတော့ မည်တည်း။

(ခြောက်)

"ကျုပ် ခုချိန်ထိ မကျေနပ်ဘူး။ ကျုပ် မွေးစားအစ်ကိုရဲ့ မရိုးသားမှုတွေကြောင့် ကျွန်တို့မှာ ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဘဝတွေပျက်၊ အင်းစိန်ပြန်လာတော့ လူအားလုံးက နှိမ်တယ်။ မခန့်လေးစားလုပ်တယ်။ အဆိုးဆုံးက အောင်ကြီးတို့ မိသားစု။"

ဖိနပ်ရောင်းတဲ့ ဘဝတည်းက လည်ပင်းဖက်လာကြတဲ့ ကောင်က ကျုပ်ကို လူရာမသွင်းတော့ဘူး။ ကျုပ်အိမ်ရှေ့ လမ်းပျက်အောင် သူ့ကားတွေ နေ့စဉ်ဝင်တယ်။ ထွက်တယ်။ လမ်းပျက်လည်း မပြင်ဘူး။ ကျုပ်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့သဘော။

သူ့ကလေးတွေ ကျုပ်အိမ်ရှေ့လာကစား၊ အိမ်ကို ဘောလုံး လာမှန်လို့ပြောတော့လည်း အပြောမခံဘူး။ ကလေးကတောင်ရိုသေမှုမရှိဘူး။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ကြိတ်ခံစားနေရတယ်။ သူတို့ကို မုန်းလာတယ်။ အမုန်းကြီးလာတော့ သတ်ပစ်ချင်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ကျုပ် စိတ်ဆင်းရဲရသလို သူတို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲစေရမယ်လို့ ကြုံးဝါးပြီး ဒီဖြစ်ရပ်ကို ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ကျုပ်သားနှစ်ယောက်ကို အကွက်ချပေးခဲ့တယ်။ အောင်ကြီးရဲ့သားထွဋ်ထွဋ်ကို ကားပစ္စည်းတွေ အချောင်စွေးနဲ့ရမယ်လို့ ပွဲစားကနေ တစ်ဆင့်မြှူဆွယ်ခိုင်းတယ်။ ပွဲစားကတော့ မောင်ပျိုးဇော်။ သူ့ကို ပွဲခကောင်းကောင်းပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မျိုးဇော်က ထွဋ်ထွဋ်ကို စည်းရုံး၊ မောင်မြင့်တို့နှင့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတိုင်ပင်ကြပေါ့။

(၁၄. ၁. ၈၄) ညနေကျ ပစ္စည်းကြည့်ဖို့ အိမ်ခေါ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ကြိုးတုပ် ချုပ်နှောင်ပြီး အသင့်ပြင်ထားတဲ့ စာကို ရေးခိုင်းတယ်။

စာရေးပြီး ရုန်းကန်၊ အော်ဟစ်ဖို့ကြိုးစားတာနဲ့ ကလေးကစားတဲ့ ကျင်သီးနဲ့ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပိတ်၊ နိုင်လွန်စွပ်ကျယ်နဲ့ လည်ပင်းညှစ်သတ်ခဲ့တယ်။ မောင်မျိုးဇော်ကိုပါ သတ်ရတာကတော့ ကျုပ်စီးပွားပျက်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်မွေးစားအစ်ကိုဟာ သူဦးကြီးအရင်းပါ။ သူတို့၊ သူတို့အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲကြရအောင်လို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ။

သည်ဖြစ်ရပ်စတင်ကတည်းက သတ်ပြီးရင် အလောင်းဖျောက်ဖို့အတွက်ပါ စီစဉ်ထားခဲ့ပါတယ်။ အိမ်သာကျင်းတစ်ကျင်းတူး၊ အနက်ပေ (၁၀) ပေအရောက်မှာ လူတစ်ထိုင်စာလွတ်အောင် (၅) ပေရှည်တဲ့ ဥမင်လိုက်ခေါင်းတူးသွားတယ်။ ဥမင်ဆုံးတော့ အောက်ဘက်ကို ကျင်းဆက်တူးပြီး အဲဒီကျင်းထဲမှာ အလောင်းတွေထည့်၊ ဥမင်တစ်လျှောက်လုံး ဓနိရွက်နဲ့ မြေကြီးတွေ ပိတ်ဆို့၊ ဥမင်အဆုံး အိမ်သာကျင်းနှင့် အတွေ့မှာ သံစည်ပြားနဲ့ကာပြီးမှ ဝါးခွေချလိုက်ပါတယ်။ ငွေတောင်းစာပေးပြီး မောင်မြင့်တို့ညီအစ်ကိုကို မှတ်မိနိုင်တာမို့ နတ်ပုတီးကို ရှောင်ထွက်စေပါတယ်။ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲတွေ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာလဲ နားစွင့်နေပါတယ်။ မသင်္ကာလို့ ခေါ်စစ်လည်း ဖြေဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကျုပ်ကိုကျ ခေါ်မမေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်စစ်၊ ကျုပ်အကြောင်းတွေမေး လုပ်နေတယ်။

စောစောပိုင်းမှာ မတုန်လှုပ်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်း ဂနာ မငြိမ်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီကနေ နေမရ ထိုင်မရဖြစ်၊ နောက်ဆုံး စိတ် ဓာတ်ပျက်ပြားပြီး ထွက်ပြေးမိတဲ့အထိ ချောက်ချားရတော့တာပါပဲ။

ဦးလေးတော်တဲ့ အဘိုးသားဒင်ကို ဒေါ်အေးကြိုင်ကို ကြံပြု ထားတယ်။ ရထားပေါ်မှာ ငွေယူဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ သူရောက်လာလာချင်း အဆင်မပြေဘူးဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း ရန်ကုန် ပြန်လာကြတာပါ။

ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သော မစ္ဆေရ လူသတ်သမားတို့ လက်ချက်ဖြင့် ကြမ္မာငင်ရရှာသော မောင်ထွဋ်ထွဋ်နှင့် မောင်မျိုးဇော် တို့၏ ရုပ်အလောင်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲဖော်ယူခဲ့ကြရသည်။

မြို့နယ် တရားသူကြီးတို့နဲ့အတူ အလောင်းဖော်နေသည့် အချိန်က အိမ်အနီး စုဝေးရောက်ရှိနေသည့် လူအုပ်ကြီး၏ မချီတင်ကဲ “တောက်” ခေါက်သံများ၊ သူငယ်ချင်း ကျောင်းသူကျောင်းသားတို့၏ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသံများက စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ပွက်ပွက်ညံနေခဲ့ သည်။

ဤအမှုကြီးတွင် ဦးလှထွန်းတို့ သားအဖ(၃)ဦးသာမက အမှုနဲ့ ပတ်သက်သူ စုစုပေါင်း (၁၂)ဦးကို ဖမ်းဆီးပြီး ဥပဒေပုဒ်မ (၈)ခု (၃၈၉- ခြောက်လှန့် တောင်းယူမှု)၊ (၃၀၂-လူသတ်မှု)၊ (၃၄- အကြံတူ တစ်ခုကို အထမြောက်စေရန်တစ်ဦးထက်ပိုသူများက ပြုခြင်း)၊ (၁၁၄- ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အားပေးသူ ကိုယ်တိုင်ရှိခြင်း)၊ (၁၂၀(ခ)-ရာဇဝတ် မကင်းသော ပူးပေါင်း ကြံစည်မှု)၊ (၃၆၅- လူ ကို လျှို့ဝှက်စွာမတရားချုပ်နှောင်မှု)၊ (၃၉၄-လူသတ်မှု)၊ (၂၀၁-သက်

သခံပစ္စည်း ဖျောက်ဖျက်မှုဖြင့် အမှုတည်ဆောက်တရားစွဲခဲ့သည်။
အောက်ရုံးက အခြားသူများကို ပြစ်ဒဏ် အသီးသီးချမှတ်
ခဲ့ပြီး သူတို့ သားအဖ(၃)ယောက်ကိုကား သေစားသေစေ အမိန့်ချ
မှတ်ခဲ့သည်။

(ခုနစ်)

အောက်ရုံးအသီးသီးတွင် အရေးနိမ့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် တရားခံ
များက တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်နေ့
နောက်ဆုံး စီရင်ချက်ချမည့် နေ့ပါတည်း။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ကို ရှည်လျားစွာ
ဖတ်ပြပြီးမှ

“ထို့ကြောင့် အယူခံခြင်းအား ပယ်ချ၍ အောက်ရုံး အမိန့်ကို
အတည်ပြုလိုက်သည်”

အယူခံတရားလို ရှေ့နေကြီး၏ ကြီးစွာသော ပညာဉာဏ်
သည်လည်း လူသတ်တရားခံများအား မကယ်တင်နိုင်တော့ချေ
တကား။

တရားရုံးချုပ်က သေဒဏ်ကိုပင် အတည်ပြုလိုက်ပြန်လေပြီ။
စီရင်ချက် ချပြီးသည်နှင့် အိုင်အိုစောသိန်း ရုံးတော်ပေါ်မှ
ဆင်းလာခဲ့သည်။

အပြန်လမ်း၌ကား . . .

ကြမ္မာဆိုး ကြုံရရှာသော ကျောင်းသားလေးနှစ်ဦး သောက
ပုဆွေး ငိုကြွေးကြရသူများ၊ အတိတ်ဘဝ၏ ရန်တုံ့ကြောင့် ယခုဘဝ၌
လူသတ်သမားဖြစ်ရလေသော ဦးလှထွန်းတို့သားအဖသုံးယောက်။

သူတို့၊ သူတို့အားလုံး၌ ရန်ငြိုးရန်ဘေး။ ဝဋ်တုံကြွေးတွေမို့
ပါက သည်ဘဝသည်မျှနှင့်သာ အဆုံးသတ်ကြပါစေဟု ရင်မှ အခါခါ
ဆုတောင်းနေ မိပါတော့သတည်း။

စွယ်တော်တိုက်ဟောက်ထွင်းမှု

(တစ်)

ဂန္ဓာရီခရီးသည်များ

'အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ညွှန်ကြားစေခိုင်းနေလို့ မနက်ဖြန် အရက်မတိုင်မီ အချိန်မှာ တပည့်တော်ကို ဂန္ဓာရီခရီးဆက်ခွင့်ပြုပါ ဘုရား'

ကျွန်ုပ်ရဲ့ လျှောက်ထားချက်အဆုံးမှာ ဆရာတော်က-
'ခွင့်ပြုပါတယ်' ဒကာလေး။

ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန်းသံဃာတွေက သာသနာ့ လင်းရောင် ခြည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ထွန်းထိန်တောက်ပအောင် ကြိုးပမ်းနေကြ သလို ဒကာလေးတို့ကလည်း ဂန္ဓာရီ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် သူတော် ကောင်းတရားတွေ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း သတ္တဝါများရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်တင်ကြ။ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဘုရားတွေ တည်ဆောက်ပြုပြင်ကြ နှင့်မို့ သာသနာတော်မြတ်ကြီးအတွက် အလွန်တရာ အားရမိပါတယ်။

သာသနာ့အာဇာနည် သားကောင်းသားမြတ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဘုန်းကြီး ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ဒကာလေး'

'ကဲ ခရီးမဆက်ခင် စွယ်တော်ကို ဦးခိုက်လိုက်ချေဦး'

ဆရာတော်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆန္ဒကို ထိုးဖောက်သိမြင်လေ သလား(သို့တည်းမဟုတ်) ဒီကျောင်းရောက်တိုင်း စွယ်တော်ကို မကြာ ခဏ ဖူးမြင်လေ့ရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အလေ့အထကို မှတ်မိနေလို့ပဲလာမသိ။

စွယ်တော်တိုက်ခန်းသော့ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်ုပ်ဟာ ဆရာတော်ရဲ့ အခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိတဲ့ စွယ်တော်တိုက်ခန်းဘက် လှမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။

သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ-

တဖိတ်ဖိတ် တပြောင်ပြောင် တောက်နေတဲ့ မှန်ခရောင်၊ဖန်ခရောင် ခန်းမဆောင်ထဲကို ရောက်သွားပါတယ်။

မတ်တပ်ရပ်လျက်ကပဲ လက်အုပ်ချီပြီး စွယ်တော်မြတ်ကို ပူဇော်ကန်တော့လိုက်တယ်။

ဒီစွယ်တော်ဟာ သီဟိုဠ်နိုင်ငံက ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်စစ်နှင့် အတူ ကိန်းဝပ်စံပယ်ခဲ့တဲ့ စွယ်တော်ပွားတစ်ဆူ ဖြစ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်အပေါင်းရဲ့ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကြုံးယူပိုက်၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပီ တီသဒ္ဓါကစေသည်ပဲ ထင်ရဲ့-

ကြည်ညိုသဒ္ဓါဆပွား လှူဒါန်းကြတာက အံ့ဘွယ်သရဲ စွယ်တော်ပလ္လင်ကိုပဲကြည့်-

ဝင်းဝင်းအိတ်တဲ့ ဇမ္ဗူရစ်ရွှေစင်နှင့် သွန်းလုပ်ထားတယ်။

ပန်းညွန့်၊ ပန်းသွယ်၊ ပန်းနွယ်၊ ပန်းခက်၊ လိမ်ယက်တင့်စွ၊

ကြားကြားကြွနှင့် အနုပညာလက်ရာမြောက်လှတဲ့ မြန်မာရွှေပန်းတိမ်
လက်ရာ၊

ပတ္တမြားနှင့် စိန် အလုံးပေါင်း ၂၀၀ ကျော်လောက်ကို ရှုချင်
စဖွယ် စီခြယ်ထားပြီး ပတ္တမြားလက်စွပ်၊ စိန်လက်စွပ်၊ ပုလဲလက်စွပ်
တို့ကိုလည်း နေရာတကျ တပ်ဆင်ထားလိုက်သေး။

စွယ်တော်စံပယ်တဲ့ မဏ္ဍိုင်မှာလည်း တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတဲ့
စိန်လုံးလေးတွေ အတန်းလိုက် မြှုပ်ထားရဲ့။

ဒါတင် မကသေးဘူး။

ပလ္လင်မှာ တပ်ဆင်ထားတဲ့ တံကဲကလည်း ရွှေစင်ရွှေသား
ကနုတ်ခက် အညွန့်အတက်တွေ အောက်ခံမှာ- ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့
ကို သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ နှစ်ထပ်ရုပ်ကြွများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားတယ်။

အနုပညာလက်ရာကို တန်ဖိုးဖြတ်မလား-

ရွှေ ငွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို တန်ဖိုးဖြတ်မလား-

အနှစ်တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက်ပေါ်မယ့် ရာဖြတ်ပါရမီ
ရှင်တောင် ရဲဝံ့နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်ထင်မိပါရဲ့။

ကြီးမားလှတဲ့ ငွေဖလားကြီးတွေနှင့် မှန်ဘီရိယံမှာ စိထား
တဲ့ ငွေစက္ကူအုပ်တွေကလည်း ရှိနေတာမို့ လောဘဇောတိုက်လူမိုက်
တစ်ယောက်သာဆိုရင်တော့ ရတနာပစ္စည်းတွေအပေါ် ပြစ်မှားမိမှာ
မလွဲကေန်ပဲ။

မတ်ရပ် လက်အုပ်ချီလျက်ကပဲ ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်ခန်းလုံးကို
စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိတယ်။

အတန်ကြာမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး ဆရာတော်ထံ သော့အပ်၊

အပေါ်ထပ် ဘုရားရှိခိုးဆောင်ကို တက်လာခဲ့တယ်။

တရားထိုင်ခြင်းအမှုကို တိုင်ကပ်နာရီကြီးရဲ့ ည ၉ နာရီ အချက်ပေးသံကြားမှ ရပ်နားလိုက်တယ်။

ဘုရားရှိခိုးဆောင်ရဲ့ အပြင်ဘက် ဝံရန်တာမှာ ခဏအနားယူ သေးတယ်။

အပေါ်ထပ် တံခါးတွေ လိုက်ပိတ်ပြီးမှ အောက်ထပ် ပြန် ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ဆရာတော်ကို အပေါ်ထပ်တံခါးတွေ ပိတ်ခဲ့ပြီးတဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေတဲ့ ကျောင်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့မှာ လူနှစ်ဆယ်လောက်ရှိတယ်။ အားလုံးဟာ ဂန္ဓာရီ ခရီးသည်တွေချည်းပဲ။

သံယောဇဉ်မှန်သမျှကို အားလုံးပစ်ထားပြီး သာသနာပြု လုပ်ငန်း စရုဏအကျင့်စခန်းတွေအတွက် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မြှုပ်နှံ ထားသူတွေ။

တစ်ခါတလေ အဖွဲ့လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ သုံးလေးဦးတွဲ၊ ရံဖန်ရံခါ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာလေ့ရှိတယ်။

ဓာတ်ကျရင် ကျသလိုပေါ့လေ။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်ကစပြီး အဖွဲ့ကနေ ခွဲထွက်ရတော့မယ်။

အထက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဓာတ်စီးစေခိုင်းသမျှ လုပ်ဆောင် ဖြည့်ဆည်းကြရတယ်ဆိုတာ အားလုံး နားလည်ကြပါတယ်။

အိပ်ရာရောက်တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တပည့်က စာအုပ်လှလှလေး သုံးအုတ်လှမ်းပေးတယ်။

လီလီလွင်၊ သီသီလွင်နှင့် သူဇာသန်တို့ရဲ့ စာအုပ်လေးတွေ
ကျွန်ုပ် ဂန္ဓာရီခရီး ဆက်မယ်ဆိုတာသိသွားလို့ အမှတ်တရ
အောက်တိုရေးခိုင်းကြတာလေ

သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေမှာ ဒီကိစ္စတွေဟာ အနှောင့်
အယှက်တွေလား၊ လိုအပ်ချက်တစ်ရပ်လား စဉ်းစားမနေအားတော့
ဘူး။

ကျွန်ုပ်ဟာ လှပပိုင်းစက်တဲ့ လက်ရေးလေးတွေနှင့် စာပိုဒ်
လေးတွေ ရေးလိုက်ပါတော့တယ်။

လီလီလွင်

သာသနာကို အထောက်အပံ့ ပြုနိုင်တဲ့ မိန်းမမြတ်တစ်ဦး
ဖြစ်ပါစေ။

သီသီလွင်

အမိအဖကို လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်သော သမီးမြတ်ရတနာ
တစ်ဦး ဖြစ်ပါစေ။

သူဇာသန်

မေတ္တာလောက်ကောင်းတဲ့အဆောင် တခြားဘာမှမရှိဘူး
မေတ္တာစိတ်သာ ပွားနိုင်မယ်ဆိုရင် သံသရာလည်းရမှာ
တောင် မကြောက်နှင့်။

စာပိုဒ်လေးတွေအောက်က လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်တယ်။

ဣန္ဒာသယ မောင်မောင်နိုင်

ရက်စွဲ ၂၀၊ ၁၀၊ ၉၁

(၅၆)

စွယ်တော်ဖောက်ထွင်းခံရခြင်း

၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၂၃ ရက်၊ နံနက် (၁၀:၁၅) နာရီ။

ဆေးဝင်သာ ကျောင်းတော်ရာ၏ စွယ်တော်တိုက် ဖောက်ထွင်းခံရခြင်း သတင်းက ရဲဘုပ်စောသိန်းအား စိတ်မချမ်းမြေ့မှုကို ခံစားရစေသည်။

သူက တစ်ကြိမ်ကြီးစာရေး သာဆင့် လာပေးသော အမှုဖြစ်စဉ် မှတ်တမ်းအား လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

တရားလို ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးဓမ္မသီရိ သက်တော် ၆၈ နှစ်၊ ဝါတော် ၄၈ ဝါ၊ ခမည်းတော် ဦးထွန်းဖေ၊ သာသနာဝင် မှတ်တမ်း အမှတ် ၁၂ ဗဟန (သ) ၀၀၀၇၂၅ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး။

(၂၂၊ ၁၀၊ ၉၁)နေ့က ဆရာတော် သွားကိုက်နေသဖြင့် ရေတာရှည်ရပ်ကွက် မဟာဗောဓိလမ်းရှိ သွားဆရာဝန်ထံ ကြွရောက်ကာ ညနေ (၃) နာရီမှ (၅) နာရီခွဲတိုင် ဆေးကုသမှုခံယူနေစဉ် ကျောင်းအတွင်း စွယ်တော်တိုက်မှ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးကြောင်း တိုင်တန်းထားသည်။

သူက ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းတန်ဖိုးစာရင်းကို ဆန်းစစ်လိုက်၏။

ရွှေစင် ၁၅ ကျပ်သားဖြင့် သွန်းလုပ်ထားသော စိန်များ စီခြယ်ထားသည့် ပလ္လင်တော်နှင့် မဏ္ဍိုင်တော်၊

ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ရုပ်ပုံပါ ရွှေတံကဲ၊
ပတ္တမြားလက်စွပ် နှစ်ကွင်း၊ စိန်လက်စွပ် တစ်ကွင်း၊ ပုလဲ
လက်စွပ် နှစ်ကွင်း။

တစ်ပိဿာခန့် ငွေဖလားကြီး တစ်လုံး။

ငွေစက္ကမိုင်းစုံ (၃၆၀၀၀/-)။

သူယုတ်မာတို့ကား စွယ်တော် စံပယ်ရာ ပလ္လင်တော်နှင့်
အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်သွားလေပြီ။

သို့သော်ငြားလည်း ထိုရတနာပစ္စည်းတို့ထက် အဖိုးအနုဂ္ဂ
ထုတ်သည့် မြတ်စွယ်တော်ကိုမူ ယူဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာခဲ့ပါချေ
တကား။

(သုံး)

ပျောက်ဆုံးနေသူနှစ်ဦး

ဆရာတော်အား ကန်တော့ပြီးသည်နှင့် ရဲအုပ်စောသိန်းအဖွဲ့
က စွယ်တော်တိုက်တွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ရတနာပလ္လင်တော် မရှိတော့၍ ရွှေရေးယွန်းကလပ်ပေါ်၌
စံပယ်နေရရှာသော မြတ်စွယ်တော်အား ဖူးတွေ့ရသဖြင့် စိတ်နှလုံး
ညှိုးငယ်ရ၏။

စွယ်တော်အား ရှိသေမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်လိုက်
သည်။

ပူဇော်ရင်းမှပင် ဘုရားကျောင်းပိုင် ပစ္စည်းကို ဖောက်ထွင်း
ယူဝင်သော သာသနာ့ရန်သူအား လျှပ်မြန်စောစွာ ဖော်ထုတ်ရှင်း

လင်းနိုင်သောသူ ဖြစ်ရပါလို့ကြောင်း တောင်းဆိုလိုက်၏။

ပြီးမှ ကျောင်းတိုက်အနေအထားကို လေ့လာသည်။

စွယ်တော်တိုက်ခန်းသည် နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်ကြီး၏ အောက်ထပ်တွင်ရှိပြီး ဆရာတော် သီတင်းသုံးရာ ခန်းဆောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်နေကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

သူက အပေါ်ထပ် ဘုရားရှိခိုးဆောင်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားခန်းမှ အပ အခြား ဘာမှမရှိ။

ဝရန်တာသို့ ထွက်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြန်၏။ စေ့စပ်သော မျက်လုံးတို့က ထူးခြားမှု အချို့ကိုမြင်သည်။

ဝရန်တာကြမ်းပြင်မှ အမှုန့်အစငယ်လေးများ။

သင်္ဘောဆေးသုတ်ထားသော ဝရန်တာလက်ရန်းမှ ကွာကျနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာလေ့လာပြီးမှ တံခါးပြတင်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ တံခါးအားလုံးပင် ခိုင်ခံ့ကောင်းမွန်ပြီး အတွင်းချက်ချထားပါက ဘုရားရှိခိုးဆောင်တွင်းသို့ ဝရန်တာမှတစ်ဆင့်ဝင်ရောက်၍ မရနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

ကျောင်းပရဝုဏ်အတွင်း ကြည့်ရှုပြန်ရာ နှစ်ထပ်ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင် အောက်ထပ်၌ တည်းခိုနေသူ ဧည့်သည်များအား တွေ့ရှိ၍ ဆရာတော်ထံ မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ-

“သူတို့အားလုံး သာသနာပြုတွေပါ”

“လာတုန်းက ၂၀ ရှိတယ်။ ခုတော့ ၁၈ ယောက်ပဲကျန်ခဲ့တော့တယ်။ နှစ်ယောက်ကတော့ ဝန္တာရီလှည့်ထွက်သွားပြီ”

“ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားတာပါလဲ ဘုရား”

“တစ်နေ့ကဆိုတော့ ၂၂ ရက်နေ့ပေါ့။ အရုဏ်မတိုင်မီ ထွက်သွားမယ့်အကြောင်း ဘုန်းကြီးကို ညကတည်းက လျှောက်ထားတယ်တဲ့”

“ဘုန်းကြီး အရုဏ်ဆွမ်းစားသွားတော့ သူတို့မရှိတော့ဘူး”

“သူတို့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ဘုရား”

“ဣစ္ဆာသယ မောင်မောင်နိုင်နှင့် သူ့တပည့်မောင်ဇော်တို့ပါ”

“ကျောင်းအပေါ်ထပ်က တံခါးပြတင်းတွေကို ညအချိန်မှာ ပိတ်လေ့ရှိပါသလား ဘုရား”

“ညတိုင်း ပိတ်ပါတယ် ဒကာကြီး”

“ပစ္စည်းမပျောက်မီ ည။ ၂၀ ရက်နေ့ ညကရော ဘယ်သူ ပိတ်တာပါလဲ ဘုရား”

“အဲဒီ ညက မောင်မောင်နိုင် ကိုယ်တိုင်ပိတ်ပေးသွားတာပါ။ ဟုတ်တယ်။ အပြန်မှာ တံခါးပိတ်ခဲ့ကြောင်း ဘုန်းကြီးကို လျှောက်သွားသေးတယ်”

“ဣစ္ဆာသယမောင်မောင်နိုင် ဒီကျောင်းကို လာတာ ဘယ်နှ့်ခေါက်လောက်ရှိပြီလဲ ဘုရား”

“မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး ဒကာကြီးရေ လွန်ခဲ့တဲ့ ၈ နှစ်လောက်ကတည်းက ဝင်ထွက် တည်းခိုလာတာပါ”

“တစ်ခါတစ်ခါ တစ်နှစ်ထဲ ၃/၄ ခေါက် ရောက်လာပြီး စွယ်တော်လာဖူးလေ့ရှိပါတယ်”

ရဲဘုပ်စောသိန်းနှင့် ဆရာတော်တို့ အမေးအဖြေပြုလုပ်နေ

စဉ်မှာပင် အမှတ် ၂ ဒုတိယတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုတိယ ရဲမှူးကြီး ခင်မောင်နှင့်
ဗဟန်းမြို့နယ်မှူး ဒုရဲမှူးဆန်းတင့်တို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူက အရိုအသေပြုကြိုဆိုကာ တွေ့ရှိချက်များကို သုံးသပ်
တင်ပြ၏။

ဣစ္ဆာသယမောင်မောင်နိုင်

“ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်အရဆိုရင် တရားခံကို ဖော်ထုတ်
လို့ ရပါပြီ။ မကြာခင် ဖမ်းဆီးရမိနိုင်မယ်လို့ ယူဆပါတယ် ရဲမင်းကြီး
ခင်ဗျား”

“သူတို့ကတော့ ဣစ္ဆာသယ မောင်မောင်နိုင်နှင့်သူတပည့်
မောင်ဇော်ဆိုသူတို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဆရာတော်၏ ဦးခေါင်းက ဖြည်းလေးစွာ ယမ်းခါနေ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒကာကြီး”

“သူတို့ဟာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး သာသနာပြုနေတဲ့ သူတော်စင်
တွေပါ။ ကြုံကြိုက်တဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်ကြတယ်။ ဘုရား
ကျောင်းကန်တွေ တည်ဆောက်ပြုပြင်ကြတယ်”

“ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေအတွက် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် မြူတစ်မှုန့်စာ
မျှကိုပင် ကျွန်လွန်ရန် ရဲဝံ့နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး”

“တပည့်တော်ကတော့ သူတို့နှစ်ဦးကိုသာပဲ စိတ်စွဲအောင်
သံသယထင်လျက်ပါ ဘုရား”

“တလွဲ သံသယ မထင်လေနှင့် ဒကာကြီး”

“သူတို့က နံနက်မလင်းခင်ကတည်းက ထွက်သွားကြပြီ”

ပစ္စည်းက ညနေပိုင်းမှ ပျောက်တာဆိုတော့ သူတို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒကာကြီး။ အခြားသူပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“သူတို့ဟာ ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသကပါလဲ ဘုရား”

“မကွေးဘက်ကလို့တော့ ပြောတာပဲ။ အတိအကျတော့ ဘုန်းကြီးလည်း မသိဘူး ဒကာကြီးရဲ့”

ရဲအုပ်စောသိန်းက သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်သည်။ သူ ကြောင်းကျိုး ဆက်စပ်တွေးခေါ်မှုတွေက ကုက္ကုတ္တသယမောင်မောင်နိုင် အပေါ် မြားဦးလှည့်နေသော်လည်း ရေကြည်ကိုနှောက် ခြေရာ ဖျောက်ကိန်း ကြုံလေပြီ။

ကျန်ရစ်သော ဂန္ဓာရီခရီးသည်များကို မေးကြည့်လျှင်လည်း ခရီးသွားချင်းပေမို့ အကြောင်းထူးဖွယ်မမြင်။

နေရပ်ဒေသ သိပေဦးတော့ သူတော်စင် အစစ်အမှန်တွေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုကို သူမလိုလား။

မကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း မောင်မောင်နိုင်ပြန်ရောက်လာဦး မည်ကို သူမှန်းဆပြီးပြီ။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် ၎င်း၏စိတ် မလုံခြုံ မှုကို သက်သာရာ ရစေသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်သူ၏ ထင်မြင်ယူဆလုပ်ဆောင်မှုတို့ ကို သိရှိ အကဲခတ်လို၍လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေရာသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာတတ်ကြောင်း သူ့အတွေ့အကြုံက သင်ကြားခဲ့ပြီးသော ကြောင့်ပင်။

သူက ဆရာတော်အား-

မကြာမီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကုက္ကုတ္တသယ မောင်မောင်

နိုင်နှင့် မောင်လော်တို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါက ချက်ချင်းအကြောင်းကြားပေပါရန် လျှောက်ထားလိုက်၏။

ဒုတိုင်းမျှနှင့် မြို့နယ်များကား မည်သည့် စကားမှ ဝင်မဆို ခပ်မဆိတ်သာ ရှိနေ၏။

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ ပင်ကိုယ်စွမ်းရည် ထက်မြတ်မှုကို အထက်အရာရှိများ သိပြီးသား။

တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်ရုံသာမက ထူးခြားသော အောင်မြင်မှုသို့တိုင် ကြိမ်ဖန်များစွာ စွမ်းစွမ်းတမ်း ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းများက သူ့အားဖိအား တစ်စုံတစ်ရာပေးရန် မလိုကြောင်း သဘောပေါက်ထား၍လည်း ခပ်မဆိတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုရက်လွန်မြောက်ပြီး ၂၀ ရက်ခန့်အကြာ နိုဝင်ဘာ ဒုတိယပတ် ရက်တစ်ရက်တွင်တော့ ဆရာတော် ဦးဓမ္မာသီရိထံမှ ဖုန်းသတင်းကို ရဲအုပ်စောသိန်း လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

ှင်းမှာ-

ဣစ္ဆာသယမောင်မောင်နိုင်တစ်ယောက် ဆေးဝင်ဘာကျောင်းတော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း သတင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

(လေး)

သူတော်ကောင်းမျက်နှာဖုံးနှင့်လူ

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ် အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ၊ ညီညွတ်ချောမောတဲ့ ယောက်ျားပီသသူ တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံ

ဟန်က ထင်ထင်ရှားရှား။

မှန်ပါတယ်။ ထိုသူက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

ကျွန်ုပ်ဟာ သူတော်စင်တို့ရဲ့ အဆင်တန်ဆာ ဝတ်ဖြူစင်
ကြယ်ကို ပိုမိုသပ်ယပ်အောင် ပြုပြင်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ လက်ဆွဲသားရည်အိတ်ပြားကို ဆွဲကာ ဆရာတော်
ရဲ့ ခန်းဆောင်ကို ဦးတည်လှမ်းလာခဲ့တယ်။

ကျွန်ုပ်ကို မြင်တာနှင့် ဆရာတော် လဲလျောင်းနေရာကနေ
ထပြုံး နေရာထိုင်ခင်းပေးတယ်။

ကျွန်ုပ်ဟာ အိတ်ထဲမှာ အသင့်ထုပ်ထားတဲ့ ငွေငါးထောင်ကို
ထုတ်ယူပြီး ဆရာတော်ထံ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်တယ်။

ဒီကျောင်းရောက်တိုင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပြုမိဒါန၊ အလှေအထပါပဲ။

“မောင်ဇော်ပါမလာဘူးလား” မေးလို့ “မိခင်အိုကြီးကို စောင့်

ရှောက်ဖို့ ကျန်ခဲ့ကြောင်း” ဖြေလိုက်တယ်။

အချိန်အတန်ကြာမျှ မာကြောင်း၊ သာကြောင်းတွေ၊ အလ္လာပ
သလ္လာပ စကားတွေဆိုပြီး ဆရာတော်ကို ခွင့်ပန်ကာ ကျွန်ုပ်တည်း
နေကျ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ဘက် ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။

ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း-

အခြားအာဂန္တု၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

ကျွန်ုပ်ဟာ ကပ္ပိယတစ်ဦး စီစဉ်ပေးတဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာလဲ
လျောင်းလို့ တောင်တောင်အိအိ တွေးနေခိုက်မှာပဲ ကားတစ်စီးဝင်
လာသံကြားလို့ ထကြည့်မိလိုက်တယ်။

အလို ရဲကားတစ်စီးပါလား။

ယူနီဖောင်းဝတ်၊ ခြောက်လုံးပြုချိတ် ရဲအရာရှိသုံးယောက်
ဆင်းလာပြီး ဆရာတော်ရှိရာ တိုက်ခန်းဘက် ဝင်သွားကြတယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ထွက်လာတယ်။

ဟော ကျွန်ုပ်ရဲ့တဲ့ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောင်ဘက်ကို ဆရာ
တော်နှင့်အတူ လျှောက်လာကြပြီ။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်မိတယ် ဆိုရင်ပဲ သူတို့ဟာ ဗဟန်းရဲစခန်း
က ရဲအရာရှိ ဒုရဲအုပ် မြင့်ဇင်၊ မိုးအောင်၊ သန်းဝင်းတို့ဖြစ်ကြောင်း
မိတ်ဆက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အိတ်ကို ရှာဖွေလိုကြောင်း ခွင့်တောင်းတယ်။

တာဝန်အရ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ရတာပဲ။

ဘယ်သူတားလို့ ရမှာလဲလေ။

ဆရာတော်နှင့် ကပ္ပိယနှစ်ဦးရဲ့ ရှေ့မှာ ဒုရဲအုပ် မြင့်ဇင်က
အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ယူနေတယ်။

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် တစ်စုံ၊ အရပ်ဝတ် တစ်စုံ၊ တဘက်သေး
တစ်ထည်၊ စောင်ပါးတစ်ထည်။

တစ်ခုချင်း နှိုက်ယူရင်းကနေ မှောက်သွန်ချလိုက်တယ်။
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်၊ သွားတိုက်ဆေးဘူး၊ သွားတိုက်တံ၊ ဆင်စွယ်
ပုတီး ထွက်ကျလာတယ်။

ပြီးတော့-

ပြီးပြီးပြန်ပြန် တလက်လက် စိန်တုံးကလေးတွေ၊

အနီရင့်ရင့် ပတ္တမြားပွင့်တွေ၊

အရွယ်ရွယ် အစားအစား ရွှေထုံးလေးတွေ၊

စောစောက ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေက ယခု

အချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ရင်ကို တဒိန်းဒိန်း ထိုးဆောင်လို့ နေကြပြီ။
ရှက်အမ်းထူပူတဲ့ မျက်နှာနှင့် ဆရာတော်ကို မဝံ့မရဲ လှမ်း
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဆရာတော်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ယုံကြည်ခြင်း၊ မယုံကြည်ခြင်း
တွေ၊ တအံ့တဩဖြစ်မှုတွေ ရောယှက်ပေါင်းစပ်လို့။

(ငါး)

အကြားအမြင် ရသည့်အလား

သူ့ခိုးအကောင်းမှန်း မသိတဲ့။

ကနုတ်နွယ်ယုက်၊ ပန်းညွန့်ခက်တွေနှင့် ထူးခြားတဲ့ အနုပညာ
လက်ရာကို ရက်ရက်စက်စက် ရွှေရည်ကြိုပစ်ရာမှ ရတဲ့ ရွှေတုံးလေး
တွေဟာ ကျွန်ုပ်ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ စီလို့။

ပလ္လင်တော်နှင့် မဏ္ဍိုင်တော်က ဖြုတ်ထားတဲ့ စိန်နှင့် ပတ္တ
မြားတွေကလည်း တသီတတန်း-

ဒီပစ္စည်းတွေကို သွားလေရာ ယူခဲ့မိတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်တို့ အထင်ကြီးခဲ့တဲ့ မဟာအမှားပေါ့။

ပိုအံ့ဩဖို့ ကောင်းတာက ရဲအုပ်စောသိန်းဆိုတဲ့ ဗဟန်းစခန်း
မှူးက ခိုးယူသူဟာ ကျွန်ုပ်ပဲ ဆိုတာ တပ်အပ်သေချာ အမှုစတိုင်က
တည်းက ဟောကိန်းထုတ်ပြီးသားတဲ့။ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

“ဆဋ္ဌမအာရုံ ပိုင်ရှင်လား။ အကြားအမြင်လား” လို့ မေးကြည့်
တော့ သူက ရယ်ရင်းမောရင်း-

“အကြားအမြင်လည်း မပေါက်၊ ဆဋ္ဌမအာရုံလည်း မရောက်

ပါဘူး ကုဏ္ဍသယရယ်”

ရဲဆိုတာ သူ့ခိုးဝင်နိုင်မယ့် လမ်းကို အရင်ရှာရတယ်လေ။
အဲ့ဒီမှာ လမ်းနှစ်သွယ်ကို တွေ့တယ်။

ပထမ-အောက်ထပ်က သော့တုနှင့် ဖွင့်ဝင်တဲ့နည်း။

ဒုတိယ-အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကို လှေကားထောင်(သို့
မဟုတ်) ကြိုးတပ်ချိတ်ပစ်ပြီး တွယ်တက်-

ဝရန်တာကနေ ဘုရားရှိခိုးဆောင်ထဲဝင်၊

အဲ့ဒီကမှ အောက်ထပ်ဆင်း၊ စွယ်တော်တိုက်ထဲဝင်တဲ့နည်း။

အဲ့ဒီ လမ်းနှစ်သွယ်ထဲက ဘယ်နည်းနှင့် ဝင်လဲဆိုတာ
လိုက်ကြည့်တော့၊

ဝရန်တာမှာ ချိတ်ချိတ်တဲ့အရာနှင့် အမှုန်အစတွေ ကွာကျ
နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဝရန်တာကနေ ဘုရားရှိခိုးဆောင်ထဲဝင်ဖို့ တံခါးတစ်ပေါက်
ဖွင့်ရမယ်။

ပြတင်းတံခါးတွေအားလုံး လိုက်စစ်တော့ ချိုးဖျက်ဝင်ရောက်
တဲ့ လက္ခဏာလုံးဝ မတွေ့ရဘူး။

တံခါးတစ်ပေါက်ကို ကြိုတင်ဖွင့်ထားတယ်ဆိုတာပေါ်လွင်
နေတယ်။

အဲ့ဒီည တံခါးတွေ တက်ပိတ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ကုဏ္ဍသယပဲ
မဟုတ်လား။

ဒီနည်းနှင့် ကုဏ္ဍသယက အပေါ်ထပ် ရောက်နေနှင့်ပြီ။

ဆရာတော်ကလည်း အခန်းကနေပြီး အချိန်ပြည့် စွယ်တော်

တိုက်ကို စောင့်ရှောက်နေတာ။

ဆရာတော် မရှိတဲ့အချိန်က ဆွမ်းစားသွားတဲ့အချိန်၊

ဆရာတော်လည်း အာရုဏ်ဆွမ်းစားသွားရော အသင့်စီစဉ်ထားတဲ့ သော့တုနှင့် စွယ်တော်တိုက်ကို ဝင်တော့တာပဲ မဟုတ်လား” ပြေးမလွတ်လေပြီ။

ကျွန်ုပ် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားမိတယ်။

သွေးထွက်အောင် မှန်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ဒီနေရာမှာ သုံးကြ

ပါ။

အဲဒီ(၂၂၊ ၁၀၊ ၉၁) နေ့ နံနက်အာရုဏ်မတိုင်မီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဆွမ်းစားဆောင်က ထွက်လာတယ်။ ဝရန်တာပေါ် ကြိုးချိတ်ပစ်ပြီး တွယ်တက်ခဲ့ကြတယ် (အသံမထွက်အောင် ချိတ်မှာ အဝတ်စပတ်ထားရတယ်) ဝရန်တာကနေ ညက ကြိုတင်ပြီး ချက်ချမှထားခဲ့တဲ့ ပြတင်းကနေ ဘုရားရှိခိုးဆောင်ထဲ ဝင်နေတယ်။

ဆရာတော် အာရုဏ်ဆွမ်းစားကြွမှ အောက်ထပ်ဆင်း စွယ်တော်တိုက်ဖွင့် ပလ္လင်တစ်ခုလုံးမပြီး လစ်ခဲ့ကြတာ အမှန်ပါပဲ။

ခုတော့ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံနေရပြီ။

အငြင်းအပုတ်သန်လည်း နရင်းအအုပ်ခံရုံပဲ ရှိတာမို့ မဆိုင်းမတွ ဝန်ခံလိုက်ရတယ်။

မကွေးတိုင်း၊ မင်းဘူးမြို့၊ ဂိုဒေါင်ရပ်ကွက် တမာတန်း(၁) လမ်း၊ နေအိမ်မှာ သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ပြန်အပ်လိုက်ရတယ်။ မောင်ဇော်(ခ)ခင်မောင်မြင့်ရှိတဲ့ စလင်းမြို့နယ်၊ ကျီတိုက်ရွာကိုလည်း

လိုက်ပြုပြီး ခွဲဝေပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး ရွှေတစ်မူန် ငွေတစ်စ မကျန် အသိမ်းအဆည်းခံလိုက်ရတယ်။

ဘူးပေါ်သလို ပေါ်နေမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး ဖွင့်ဟဝန်ခံပါ တော့မယ်။

ကျွန်ုပ်ဟာ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့် ဆယ်စုနှစ်တစ်စု နီးပါး ဝန္တရီခရီးတွေ လိုက်ပါ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်ပြီး သူတော် စင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်ုပ်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဆိုပြီး ကိုးကွယ်ကြ၊ ဆည်း ကပ်ကြတဲ့လူတွေဟာ အဲဒီဘုရားဟောင်းဘုရားပျက်တွေထဲက ဌာပ နာပစ္စည်းတွေ၊ အဖိုးတန်ရတနာတွေကို ကျွန်ုပ်ယူခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို တော့ လုံးဝမရိပ်မိရှာကြဘူး။

ဈေးကွက်ဝင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်မျိုးကိုတော့ အတုလုပ် ပြီး လဲလှယ်ယူခဲ့ရတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကဆို ဆေးဝင်ဘာကျောင်း စွယ်တော်တိုက် ထဲက တံကဲကို ကျွမ်းကျင်သူတွေ ခေါ်ယူပြု ကြေးတို့ခဲတို့နှင့် အတုလုပ်၊ ရွှေရည်စိမ်ပြီး ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ရွှေရုပ်ထုတွေနဲ့ လဲလှယ်ယူခဲ့တယ်။

ရောင်းလို့ရတဲ့ အထဲက နည်းနည်းဖဲ့ပြီး ဆရာတော်ကို ပြန် လှူခဲ့တယ်။ ငါကြောင်းဆီနှင့် ငါကြောင်းကြော်ပြီး ယုံကြည်မှုကို ရယူခဲ့ရ တယ်လေ။

တကယ့်အစစ်အမှန် ဝန္တရီလှည့်လည် သာသနာပြုနေတဲ့ သူတော်မြတ်၊ သူတော်စင်တွေ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်လို လူစားတွေကလည်း အနမတဂ္ဂ၊ အစစ်

တစ်ခု အတုတစ်ထောင် အယောင်တစ်သိန်း မဟုတ်လား။

ကိုယ်ကျိုးရှာ အတ္တသမားဆိုတာ နေရာဒေသ ရာသီဥတု ရွေးတာမဟုတ်ဘူး။

မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်တုံတရားနှင့်သာ ယုံကြည်ဆည်းကပ် ကြပေတော့။

ဒီတစ်ခါတော့-

ကျွန်ုပ် ကုမ္ပဏီသယမောင်မောင်နိုင်ရဲ့ ဂန္ဓာရီလမ်းဟာ (မြေ ကြီးလက်ခတ်လွဲချင် လွဲမယ်) အင်းစိန်တောရဆိုတာ အတိအကျ အသေအချာပါပဲဗျာ။

ဝန်ခံချက်

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ဗဟန်းရဲစခန်းမှ ဖြစ်ရပ် မှန်မှုခင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး တရားခံမောင်မောင်နိုင်နှင့် မောင်ဇော်နှစ်ဦး အား (၂၅၊ ၅၊ ၉၂)နေ့တွင် အင်းစိန်အထူးခုံရုံးအမှတ်(--)မှ အလုပ် နှင့် ထောင်(၁၀)နှစ်စီကျစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပါသည်။

မျက်ရည်စနှင့် လူသတ်သမား

• ရန်ကုန်ဆောင်းကား အကဲပိုသော မိန်မပျိုနွယ် အသိရ
ခက်လှ၏။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်လုံးလုံး အချမ်းပေါ့ခဲ့သော်လည်း ယနေ့
အဖို့ကား အအေးပြင်းထန်လွန်းသည်။

အာရုံကဦးမတိုင်မီကပင် စတင်ကြွဆင်းနေသော နှင်းထု
ကြီးသည် နံနက် (၇) နာရီတိုင်ဖြူဖွေးပိန်းပိတ်နေဆဲ။

မော်တော်ကားများ မီးဖွင့်မောင်းနေကြရ၏။

ယာဉ်တိုက်မှုအချို့ဖြစ်ပွားနေသည်။

ဤသို့သော အချိန်ကား ရန်ကုန်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ အထူးသတိ
ထားနေရသော(သို့မဟုတ်) အထူးလှုပ်ရှားနေရသော အချိန်ဖြစ်၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။ ယာဉ်တိုက်မှု
ဖြစ်ပွားပါက ချက်ချင်းရှင်းလင်းရမည်။ နှောင့်နှေးနေပါက ထိုနေရာ
တွင် ယာဉ်တွေစုပြုံလာပြီး လမ်းပိတ်သွားမည်။

ထို့ကြောင့် ယာဉ်တိုက်မှုတွေ ထပ်၍ထပ်၍ဖြစ်လာမည်။

ထိုအခါ ရန်ကုန် နေပြည်တော်တစ်ခုလုံး လမ်းကြောတွေ ပိတ်ဆို့သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသောအခြေအနေ၌ တောကြောင်တို့ တစ်စခန်းထကာ ခိုးဆိုးလုယက်ကြနှင့် အဓမ္မမှုတွေ များလာနိုင်သေး၏။

ထူးခြားသောရာသီဥတုကြောင့် အင်းစိန်ရဲစခန်းသည် စောစီးစွာနိုးထလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ကတော့ကျနေရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အိုင်အိုစောသိန်းသည် တပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့အား ခေါင်းဆောင်၍ စက်ဘီးလှည့်ကင်းထွက်လာ၏။

လူစည်ကားသောနေရာနှင့် စက်ရုံဒေါင်များရှိသော နေရာ၌ လုံခြုံရေးဆောင်ရွက်ကြသည်။

တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်၊ တစ်ရပ်ကွက်ပြီးတစ်ရပ်ကွက်၊

နံနက် ၈ နာရီ၌ နှင်းတို့ပါးလျားစပြုလာ၏။ နေခြည်ဖျော့ဖျော့ကိုပင်တွေ့လာရ၏။ (၈)နာရီခွဲခန့်တွင်ကား နေမင်းသည် သူ၏ ရောင်ခြည်တို့အား ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်သို့ လင်းထိန်အောင်ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။

နေသည် ပုံမှန်အတိုင်းပြန်ဖြစ်သွား၏။

လူအများ ပျော်ရွှင်ရယ်မောစွာ သွားလာလှုပ်ရှားကြ။

အိုင်အိုစောသိန်းကား ထိုအခါမှ စိတ်သက်သာရာ ရတော့

၏။

အအေးလွန်ကဲ အချမ်းကဲသော ဤနံနက်မှာပင် သူတို့

အားလုံးချွေးတို့ ရွဲနစ်နေကြပြီ။

အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ စခန်းဆီသို့ပြန်လှည့်ခဲ့ကြ၏။

“ဆရာတင်ဦး... ဆရာတင်ဦး”

လူတစ်ယောက်က နောက်မှလိုက်ခေါ်၍ သူ့ကိုရပ်စောင့်သည်။

တပ်ကြပ်တင်ဦးက ထိုသူနှင့်စကားသွားပြော၏။

ချင်ချင်းပြန်လှည့်လာသည်။

“ရွာမဘူတာဝန်ထမ်းအိမ်တစ်အိမ်မှာ မိုးကုတ်ကျောက်ကုန်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေကြောင်း။ သတင်းလာပေးတာဆရာ”

တပ်ကြပ်တင်ဦးစကားကြောင့် အိုင်အိုစောသိန်း ခေတ္တစဉ်စား၏(ထိုစဉ်က ကျောက်မျက်ရတနာရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ ယခုအချိန်ကဲ့သို့ အခွင့်အလမ်းမရကြ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိကြ၊ တရားမဝင်ကျောက်မျက်ဟု ယူဆပါက ဆစတက (ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်တည်ဆောက်မှုကို ကာကွယ်သည့် ဥပဒေ) ပုဒ်မ ၁၄(၁)ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းခံကြရသည်။)

သတင်းအချက်အလက်များကို တိကျပြည့်စုံအောင် မေးမြန်းသည်။

ခိုင်မာသောသတင်းဟု ယူဆမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့အဖွဲ့အားနောက်ပြန်လှည့်သွားရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေတော့သည်။

“ဟော... အိမ်ထဲဝင်သွားပြီဆရာ...”

သတင်းရသောအိမ်အားအဝေးကပင် အကဲခတ်လာခဲ့၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထွားကျိုင်းသန်မာသော ယောက်ျားတစ်ဦး

အား အိမ်ရှေ့ကပြင်၌တွေ့နေရ၏။

ထိုသူသည်လည်း မိမိတို့အားမသိမသာကြည့်နေကြောင်း သတိပြုမိ၍လမ်းအတိုင်းခပ်မှန်မှန်သာလျှောက်လာခဲ့ကြ။ အိမ်ရှေ့ခြံဝ ရောက်မှ ရုတ်တရက် ချိုးဝင်လိုက်...။

လူစိမ်းသည် ချက်ချင်းခုန်ထ၊ အိမ်တွင်းဝင်ပြေး...။

အတွေ့အကြုံများသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များပီပီ ဝေခွဲစဉ်းစားနေ ခြင်းဖြင့် နှောင့်နှေးစရာမလို...။

နယ်ထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးအုန်းလွင်၊ တပ်ကြပ်ရန်သိန်း၊ တင်စိုး တို့ကလျှပ်ပြက်သလို အိမ်ကိုဝိုင်းလိုက်...။

အိုင်အိုစောသိန်းနှင့်တင်ဦးက လေ၏အလျင်ဖြင့် အိမ်ခန်း ထဲပြေးဝင်လိုက်...။

လူစိမ်းကားသေတ္တာကိုဖွင့်၍ တစ်စုံတစ်ခုအား လှမ်းယူနေ
...။

အိုင်အိုစောသိန်း၏ ညာလက်သီးတစ်ချက်က ထိုသူ၏ မေး ရိုးပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာကျရောက်...။

လူစိမ်းလွင့်စင်...။ လဲကျ တပ်ကြပ်တင်ဦးက လျင်စွာဖိချုပ်၊ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

အသင့်ခေါ်လာသော ရုပ်ကွက်လူကြီး ဦးခင်ဆွေနှင့်ဦးစံ ထွန်းတို့ ရှေ့၌ သေတ္တာအားဖွင့်၍စစ်ဆေး၏။

“ဟာ...။”

မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့ဖြင့် တဒဂ်မင်သက်မိ...။

လူစိမ်းသည် သေတ္တာအတွင်းမှ သက်သေခံပစ္စည်းဖြစ်မည့်

ကျောက်မျက်တို့အား လွင့်ပစ်ဖျောက်ဖျက်မည်ဟု ယေဘုယျထင်မှတ်
ခဲ့၏။

ယခုသော်ကား ဤသို့မဟုတ်ပြီ။

သေတ္တာအတွင်း၌ ကျည်အသင့်ထိုးထားသော သေနတ်တို့
တစ်လက်ရှိနေ၏။

လူစိမ်းသည် မိမိတို့အားသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ လွတ်မြောက်
အောင်တိုက်ခိုက်မည်မှာ မလွဲ...။

ထူးဆန်းသောကံတရား(သို့မဟုတ်) အိုင်အိုစောသီန်း၏ လျှင်
မြန်သွက်လက်မှုကြောင့်သာ သေခြင်းနှင့်ရင်မဆိုင်ရသည်တကား
...။

လူစိမ်းအား စစ်ကြောမေးမြန်းမှုကို ချက်ချင်းပင်ပြုလုပ်လိုက်
ကြသည်။

အစပိုင်းတွင် ကြိုးစားဖုံးကွယ်နေသေးသော်လည်း။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ကျောက်ကုန်သည်အယောင်ဆောင်
ထွန်းကျော်၏ကြေကွဲဘဝနှင့်ကျူးလွန်ခဲ့သောပြစ်မှုအားလုံးကို ဖော်
ထုတ်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

တံတားဦးမြို့နယ်မှ အမည်မဖော်လိုသောရွာတစ်ရွာအား
“ဇွန်ပန်းမြိုင်ရွာ”ဟုခေါ်ကြပါအံ့။ ထွန်းကျော်သည် ဇွန်ပန်းမြိုင်ရွာ
ဇာတိ လူလင်ပျိုတစ်ဦးသာတည်း...။

သူ၏အရပ်အမြင့်မှာ (၅)ပေ(၆)လက်မရှိပြီ။ အသားညိုကာ
သန်မာတောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိ၏။

ခွဲသောမျက်နှာရှိသော်လည်း မေးရိုးတားကားနှင့် စေ့သော

နှုတ်ခမ်းပါးတို့က စွဲလမ်းယုံကြည်ရာအတွက် အသက်ကိုပင် တွန့်တိုခြင်းကင်းသော သဘောကိုဆောင်နေသည်။

သူသည် အသက်(၂၀)အရွယ်၌ ဇွန်ပန်းမြိုင်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့ဖူး၏။

(၅)နှစ်နီးပါးကြာမှ ရွာသို့ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိုအခါမှ သူစစ်မှုထမ်းနေခြင်းအကြောင်းကို ရွာကသိရ၏။

သူပျောက်နေသည့် ကာလအတွင်းမှာပင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

မိခင်အိုကြီးနှင့် ညီငယ်၊ ညီမငယ်များအား လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးရန် သူဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ခွင့်ရက်ကုန်ဆုံးသော်လည်း ပြန်ရောက်မလာသော သူ့အား တပ်မှတပ်ပြေးကြော်ငြာသည်။

တပ်ပြေးမှုဖြင့်အဖမ်းခံရကာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဇွန်ပန်းမြိုင်မှ ပျောက်သွားရပြန်၏။

ယခု သူပြန်ရောက်လာချေပြီ။

မိသားစု၏စီးပွားရေးကား ချွတ်ခြုံကျလျက်ရှိ၏။

ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော လယ်မြေအားလုံး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ထွန်းကျော်ကားစိတ်မပျက်၊ အားမငယ်၊ ဇွဲမလျော့၊ အလုပ်မရွေး၊ ယောက်ျားမာန်ဖြင့် ကြိုးစားသည်။

အလုပ်အပေါ် ဝီရိယစိုက်ကာ နိုင်နိုင်နင်းနင်း လုပ်တတ်သော သူ့စေတနာကြောင့် သူ့လုပ်သည့်လယ်၌ သီးနှံပိုထွက်၏။

ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ ဘာသာရေးပွဲများတွင်လည်း သူပါစမြဲ

...။

လသာသောညများတွင် စစ်မှန်ထမ်းစဉ်ကအတွေ့အကြုံတို့ကို သူပြောပြတတ်သည်။

ထိုအခါတိုင်း၌ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ထိုင်ကာပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တဖုံတပြုဖြစ်နေသော လူငယ်တို့ကိုတွေ့ရ၏။

“ထွန်းကျော်” ဟူသောအမည်သည် လူလင်ပျို၊ လုံမပျိုတို့ နှုတ်၌ မပါမပြီးသောအမည်တစ်ခုဖြစ်လာသည်။

သူသည်လူငယ်အပေါင်း၏ မှီခိုရာအစ်ကိုကြီးသဖွယ်...

အားထားရာ သူ့ရဲကောင်းအလား၊ စံပြုလူလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့၏။

ထိုမောင်ထွန်းကျော်၏ နှလုံးသွေးလည်ပတ်မှုကို မြန်ဆန်စေသော မေတ္တာစိန်စမ်းကို တသွင်သွင်စီးစေသော အချစ်ကဝေမလေးတစ်ဦး ဇွန်ပန်းမြိုင်၌ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။

သူမအမည်မှာ မစံပယ်ဖြစ်ပါသည်။ . . . ။

မစံပယ်သည် လယ်ကြီးရှင်ဦးကြာညွန့်၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး...။

တစ်နည်းဆိုရသော် ထွန်းကျော်သူရင်းကိုင်၏သမီး...။

ဖူးပွင့်စချစ်စရာအရွယ် မစံပယ်ကားဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးနှင့် တစ်မျိုးလေး ယဉ်လှ၏။

သူမ၏ ကိုးညှင်းညှင်သာသော အသံနှင့် ထွန်းကျော်အပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိမှုတို့က အချစ်သစ်ပင်ကိုရှင်သန်စေခဲ့သည်လား။

မကြာမြင့်သောအချိန်မှာပင် ထွန်းကျော်နှင့်မစံပယ်တို့

ချစ်ကြီးခိုင်ခိုင်သွယ်မိလေတော့၏။

.....

“ကျွန်တော်တို့ချစ်ကြတော့ မစံပယ်က (၁၇)နှစ်ရှိပြီ၊

အသက်အရွယ်ကွာခြားမှုဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာကို ဆံခြည် တစ်မျှင်စာတောင် မယိမ်းယိုင်စေခဲ့ပါဘူး ဆရာ။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမြင်မတွေ့ပနေနိုင်အောင်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ရူးရူးမူးမူးချစ်ခဲ့ကြတာပါ...။

အဲ့ဒီပြစ်ချက်ကြီးတွေနဲ့ပဲ မစံပယ်ကို ဆင်စီးမြင်းရုံနိုင်မယ့် သူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ဆက်ပေးဖို့ စီစဉ်ကြတော့တာပါပဲ...။

အဲ့ဒီလိုစီစဉ်နေတဲ့ကြားကပဲ မစံပယ်ကလေးဟာ...။

မိဘအမွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ဆန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင်ပြီး...။

ဂုဏ်တွေပကာသနတွေကို ကျော်ခိုင်းပြီး...။

ကျွန်တော့်လိုလူမွဲတစ်ယောက်ကို” ထွန်းကျော်၏ အသံက ဆို့ဆို့နှစ်နှစ် တိမ်ဝင်သွား၏။

မျက်နှာအမူအရာက ပြိုတော့မည့် မိုးပမာ၊

အိုင်ဖိုစောသိန်းအနေဖြင့် တာဝန်နှင့်အခြေအနေအရ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်ဖမ်းဆီးခဲ့ရသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမှန်း တီးမှုမရှိပါ။

ထွန်းကျော်၏ တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိသော ဟန်ပန်ကြောင့် ပင်ခင်မင်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းကျော်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်လိုလက်ရ နားထောင်နေမိသည်...။

ဇာတ်ကအစချီခိုခါန်းပျိုးရုံရွှံသေးသော်လည်း... ထွန်းကျော်၏ မျက်နှာအမူအရာ လေယူလေသိမ်းကို ထောက်ချင့်၍ ကြေကွဲလွမ်းမောဖွယ်၊ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်ရမည်ဟု အိုင်အိုစောသိန်းတွက်ဆလိုက်ပါတော့သည်။

.....

ငွေလရောင်တို့ ဇွန်ပန်းရုံပေါ် စွန်းထင်းပေကျဲတဲ့ည...။

ကမ္ဘာမြေနှံ့ ဇွန်ပန်းနံ့တို့ပျံ့သင်းမွှေးမြ . . . .။

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် လက်ချင်းမြဲခိုင်တွဲကာ လှုပ်ကန်သင်းတို့ကို အပြေးဖြတ်ကျော်နေကြ၏။

သံသရာဟိုမှာဘက်တိုင် မခွဲမခွာတမ်း သစ္စာဆိုထားသော သူတို့အဖို့ ဤမျှခရီးကြမ်းသည် ပန်းခင်းလမ်းသာတည်း...။

ဦးကြာညွန့်ကား ကြီးစွာသောရှက်ဒေါသဖြင့် ဇွန်ပန်းရုံကြီးအား ငှက်ကြီးထောင်စာကျွေးလေသည်။

ထိုဇွန်ပန်းရုံကြီးမှာ သမီးလေးအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်တယုတယစိုက်ပျိုးပေးထားသော ပန်းရုံကြီးဖြစ်၏။

ထွန်းကျော်တို့နှစ်ယောက်ကား ဇွန်ပန်းမြိုင်နှင့်အလှမ်းဝေးရာဒေသ၌ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်ထူထောင်လိုက်ကြသည်။

ချစ်မေတ္တာတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းသောနေ့ရက်တို့ကား တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်၊ ကုန်လွန်ခဲ့ရာမှ နှစ်လခန့်တိုင်လေပြီ...။

ထိုအချိန်မှာပင် မစံပယ်၏ ဒွေးလေး(ဖခင်၏ညီမ) မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာ၏။

(ဒွေးလေးရောက်လာခြင်းကား ချစ်သူတို့၏ခိုင်မြဲသော လက်ကို ရက်စက်စွာရိုက်ခါးရုံမျှမက ကံကြမ္မာဆိုးတစ်ရပ်ကိုပင် သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က မသိကြပါဘူး)

“ပင်ပန်းလိုက်ပါဘိသမီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးသာမြင်ရင် ဘယ် လောက်စိတ်ဆင်းရဲလိုက်မလဲ၊ ရွာကိုပြန်လာကြပါလားကွယ်။ အစ်ကို ကြီးလည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး။ အတော်စိတ်လျော့နေပါပြီ”

မစံပယ်က ဒွေးလေးစိန်မြရှေ့၌ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ နား ထောင်နေရှာ၏။

ပြီးမှခင်ပွန်းဖြစ်သူအား လှမ်းကြည့်သည်။ ထွန်းကျော်ကား ငူငူကြီးထိုင်နေဆဲ။ မယုံမရဲစိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်နေဆဲ။ “ပင်ပန်းပေမယ့် အနှောင့်အယှက်မရှိဘူးလေ၊ စိတ်မချမ်းသာဘူးလား။”

ရွာမှာဆိုရင် မစံပယ်အသိုင်းအဝိုင်းက အစ်ကိုကိုနှိမ်မယ်၊ မစံပယ်လည်း မျက်နှာငယ်ရမယ်။

အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံးစိတ်ဆင်းရဲရမှာ သေချာပါတယ် ကွယ်။ ဒီမှာပဲအေးအတူပူအမျှနေကြဦးစို့နော်”

ဒွေးလေးကွယ်ရာ၌ ထွန်းကျော်က မစံပယ်ကိုရှင်းပြ၏။ သည်တော့လည်း ခင်ပွန်းသည်အလိုကျမစံပယ်ခေါင်းညိတ်ရရှာသည်။

“ငွေကြေးစုဆောင်းပါဦးမည်။ ပြည့်စုံမှရွာကိုပြန်လာပါမည်” ဟုသာမှာလိုက်၏။

သို့သော် နောက်ရက်တစ်ပတ်အကြာတွင်ကား၊ ဒွေးလေးပြန် ရောက်လာပြန်သည်။

သူချည်းမဟုတ်၊ ဦးကြာညွန့်ပါ ပါလာ၏။

“မိခင်နေမကောင်း၍ ပြုစုရန် လာခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးကိုလည်း တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေကြောင်း” ပြောပြသည်။

ဖခင်ကိုယ်တိုင် အမျက်ဒေါသကင်းစွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး လာသည်မှီ သူတို့လင်မယား ဝမ်းသာမဆုံး...။

မခွဲချင်သော်လည်း မစံပယ်ကို ထည့်လိုက်ရသည်...။

မခွဲချင်ပေမယ့် မစံပယ်လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဦးကြာညွန့်ဟာ ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းပမာ ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့တာပါ ဆရာ...။”

အကောက်ကြံတဲ့မျက်နှာ၊ ကလိမ်ကျတဲ့အမူအရာလုံးဝ မရှိ ပါဘူး။ ပကတိရိုးရိုးသားသား ဖခင်တစ်ဦးရဲ့ အနေအထား၊

ဒါကြောင့်လည်း မစံပယ်ကိုထည့်ပေးလိုက်တာပါ...။

နောက်နေ့ကျ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ် မစံပယ်ရဲ့ လက်ရေးနှင့်စာ...။

“ဖြစ်ခဲ့သမျှကို အိပ်မက်ပမာ သဘောထားပြီး မေ့လိုက်ပါတဲ့...။ သူကလည်းမုန်းလိုက်မေ့လိုက်ပါပြီတဲ့...။ မသိမလိမ္မာလို့ မိုက်

မှားမိခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ မိဘသဘောတူတဲ့ သူနဲ့ပဲ ယူတော့မယ်တဲ့။ ဆက်သွယ်ဖို့လည်း မကြိုးစားပါနဲ့လို့လည်း ရေးထားပါတယ်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းကို မိုးကြိုးတွေ စုပစ်လိုက်သလိုပဲ...။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော် အညာခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိတယ်...။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုခဲ့ရပါတယ်ဆရာ...။

ခံပြင်းဒေါသတွေ၊ မီးလျှံအမုန်းတွေကို ရင်နှင့်မဆန့်အောင် သယ်ပြီး၊ လက်သီးတင်းတင်းဆုပ်လို့ ဇွန်ပန်းမြိုင်ကို ပြန်ခဲ့တယ်...။

မစံပယ်ကိုပြန်ခိုးဖို့ ကြိုးစားတယ်...။

သူတို့ကလည်း အခိုင်အမာကာကွယ်ထားတာဆရာ...။

ခြံစည်းရိုးတွေအသစ်ကာ၊ အောက်ထပ်မှာလည်း တပည့် (၄)ယောက်
က ဓားလှံကိုင်စောင့်နေတယ်။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာမှ မစံပယ်ကို တံခါး
ပိတ်ထားတယ်။

ဒါပေမယ့်ဆရာရယ်...၊ အချစ်မှာ အင်အားအနန္တပါ။

သည်မျှအတားအဆီးဟာ စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး...။

အချိန်နှင့်အမျှကြံစည်ကြိုးစားနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ည
မှာ မစံပယ်ရဲ့ အခန်းထဲကိုရောက်အောင်ဝင်နိုင်ခဲ့တယ်။

အချိန်ဆွဲမနေဘူး၊ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်...။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ အောက်ထပ်ကပြေးတစ်လှာတဲ့ ခြေသံတွေ
ကိုကြားလိုက်တယ်။

တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုပြီး ဖွင့်ခိုင်းနေတယ်။

မစံပယ်ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ကြောက်လန့်ခြင်းကြောင့်
ပြုကျယ်ခိုင်းစက်နေတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေရဲ့...။

ပြန်ပါလို့လည်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေတယ်...။

အပြင်ကလည်းပြောင်းဆန်နေပြီ၊ တံခါးကိုစပျက်နေကြတာ

မစံပယ်ကိုလက်ဆွဲခေါ်ခဲ့တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချ
ထွက်ပြေးကြမယ်...။

မစံပယ်က မလိုက်နိုင်ဘူးလို့ငြင်းတော့ ကျွန်တော့်ဒေါသဟာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်နေပြီ. . .။

တံခါးကလည်း ပွင့်တော့မယ်။ ဆူပွက်နေတဲ့သွေးတွေဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တစ်ဟုန်ထိုးလှည့်ပတ်လို့. . .။

ကျွန်တော့်နောက်မလိုက်ရင် မစံပယ်သူများရင်ခွင်ထဲရောက်မယ်။ ဒီလိုအဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သိပ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မစံပယ်ကို အသင့်ပါလာတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ထိုးချလိုက်တယ် ဆရာ. . .”

“ဟာကွာ . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . .။ ရှင်ကွဲတော့အကွဲမခံနိုင်ဘူး။ သေကွဲပဲ အကွဲခံမယ် . . .။

အဲဒီအချိန်မှာ တံခါးက ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားတယ်. . .။

ကျွန်တော်လည်း အပေါ်ထပ်အမြင့်ကြီးကနေ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရပါတယ်။

မစံပယ်ကို သပြီဟ်တဲ့အချိန်ကဆို လူသံဆူသံတွေဟာ ကျွန်တော်ပုန်းခိုနေတဲ့နေရာအထိ ပျံ့လွင့်လာတယ်။

နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မစံပယ်ရဲ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ချင်လိုက်တာ ဆရာရယ်. . .။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ကို မိသွားမှာပေါ့. . . ယူကြားမရခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေတာပေါ့ဆရာ. . .။

ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လဲသိလား. . .။

ငိုတာပေါ့ဆရာ၊ နေ့တိုင်းအချိန်တိုင်းငိုတယ်. . .။

လူတွေလစ်ရင် မစံပယ်ရဲ့ မြေပုံမှာ တောပန်းလေးတွေသွားထားတယ်။

အချို့ညတွေဆိုရင် မြေပုံဘေးမှာပဲ ငိုရင်း မိုးလင်းခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရဲကလာဖမ်းတော့လည်း မြေပုံမှာသွားငိုနေတဲ့ အချိန်ပါဆရာ...။

အဲ့ဒီအမှုနဲ့ တံတားဦးရဲစခန်းအချုပ်မှာနေတုန်း အသည်းရောင်ရောဂါဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရပါတယ်။

မထူးဇာတ်ခင်းနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အစောင့်(၃)ယောက်အလစ်မှာ ဆေးရုံအချုပ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့ပြန်ပါတယ်...။

ထောင်ကျတုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေနှင့်ဆက်မိတယ်။ သူ့ဆီကပဲ ဒီသေနတ်ကိုရခဲ့တာပါဆရာ”

“သေနတ်ရတော့...”

“သေနတ်ရတော့၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရဲ့ချစ်ခြင်းကို၊ ကွင်းအောင်တစေ၊ နေ့တိုင်းမွေးတဲ့၊ ကုန်းနေအိုမ၊ ငွေးစိန်မြဲရဲ့အိမ်ကို ဝင်ပြီး ဓားပြတိုက်တယ်...။

နောက်တစ်ခါ...။

မစံပယ်ကို ကျွန်တော်လာခိုးမှာစိုးလို့ ဓားလှံတွေနှင့် အကာအကွယ်ပေးတဲ့ ဆွေမျိုး(၄)ယောက်အိမ်ကို တစ်ညတည်းဝင်တိုက်ခဲ့ပါတယ်...။”

“လူတွေကိုရော အန္တရာယ်ပြုခဲ့သေးလား...”

“မလုပ်ပါဘူးဆရာ၊ လူသတ်ရတဲ့အလုပ်ကို တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ လန့်သွားတာပါ...။ တစ်ခါတစ်လေလူသတ်မိတဲ့ ကိုယ့်လက်ကိုတောင်

ဖြတ်ပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်လာပါတယ်။

ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့်ကိုအန္တရာယ်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ...။

သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်၊ ပေါက်ကွဲမြည်ဟိန်းသွားတဲ့ သေနတ်သံနဲ့အတူ "ထွန်းကျော်ကွ" လို့ ကောင်းကင်ပဲ့တင်ထပ်အောင် အော်လိုက်ရတာကို ကျွန်တော်သိပ်ကျေနပ်တယ်...။"

"ဒါနဲ့ အင်းစိန်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ...။"

"ဓားပြတိုက်လို့ရတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ ကျောက်တွေကို ကိုင်ပြီး ကျောက်ကုန်သည်ဟန်ဆောင်၊ မန္တလေးကတည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာတည်းပါတယ်...။

အဲဒီမှာ အင်းစိန်ရွာမက ဖြူဖြူနှင့်တွေ့ပြီး ပါလာတာပါ ဆရာ...။"

ဖြူဖြူကား ရန်ကုန်တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့၏စီမံချက်ကြောင့် အခြားသောဒုစရိုက်သမားများနည်းတူ နယ်မြို့များသို့ သွားရောက်တိမ်းရှောင်ကာ လှုပ်ရှားနေသော အကျင့်စာရိတ္တချို့ယွင်းနေသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ကြောင့် ချစ်သူကိုသတ်ကာ လူသတ်သမားဖြစ်ခဲ့ရသော...။

အချစ်ကြောင့်ပင် ဘုရားခံပြေးဘဝရောက်ခဲ့ရသော...။

အချစ်ကြောင့် ဓားပြခေါင်းဆောင်ဘွဲ့ကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူခဲ့သော ထွန်းကျော်ကား

သူ၏ဇာတ်လမ်းကို အံ့ဆုံးသတ်လိုက်လေပြီ။

မုန်ရီငေးမောနေသောအကြည့်တို့သည် လွန်လေပြီးသော
အတိတ်၏ကြေကွဲဖွယ်ဖြစ်ရပ်တို့အတွက် မချီမဆန့်ခံစားနေရမည်မှာ
မလွဲ...။

သူ့နှလုံးသားတို့သည်လည်း အစိပ်စိပ်အမွှာအမွှာဖြစ်နေမည်
မှာ အသေအချာပါပေတကား...။

ထွန်းကျော်အား အင်းစိန်ပြည်သူတရားရုံးက လက်နက်အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(စ)အရ ထောင်ဒဏ်(၂)နှစ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှာပင် အိုင်အိုစောသိန်း၏ ဖော်ထုတ်အကြောင်းကြား
ချက်အရ ရောက်လာသော တံတားဦးရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်(စခန်းမှူး)
နှင့်အဖွဲ့က ခေါ်ဆောင်သွားပြန်သည်။

ငွန်ပန်းမြိုင်ရွာကလေး၌ သူ့ကျားလွန်ခဲ့သော အမူများ
အတွက် တရားစီရင်ခြင်းကို ခံရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ကထွန်းကျော်၏ မျက်ဝန်း၌မျက်ရည်စတို့ယီးလေးခို
လျက်ရှိသည်ကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရပြီ။

ယနေ့တိုင် သူ့သတင်းအားမကြားရပါတော့ချေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ တဒစ်တွေ့ဆုံကာရင်နှင့်ကြေကွဲဖွယ်တို့ကို
မျှဝေပေးခဲ့သူ ထွန်းကျော်တစ်ယောက်မိုက်မှားဖြစ်ဒဏ်ခံယူပြီး လူ
ကောင်းဘဝသို့ ရောက်ပါစေဟု အိုင်အိုစောသိန်းဆုတောင်းမိပါတော့
သတည်း...။

တိုင်တိုစောသိန်းနှင့် တောင်စခန်းမြို့ လူသတ်မှု

(တစ်)

တောင်စွယ်တစ်ခု၏ အစွန်းက တောင်စခန်းမြို့ကလေး။

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက်ပေ(၄၂၀၀)အမြင့်တွင်ရှိသော ထိုမြို့ကလေး၏ အပူချိန်ကအလွန်ပူသော အချိန်မှာပင် ဖာရင်ဟိုက်(၇၀) ဒီဂရီထက် မပိုခဲ့။

မိုးမျက်နှာကြက်ဆီက ကျဆင်းလာသော နှင်းဖွဲတိမ်ခိုးတိမ်ငွေ့တို့ဖြင့် မြေခိုးမြေငွေ့တို့က မြို့ကလေးကိုအစဉ်သဖြင့် ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံထားတတ်၏။

အဝေးဆီမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တိမ်ယံကြားက လှပသော မြို့ကလေးကိုရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာမြင်ရပါလိမ့်မည်။

ကော်ဖီခင်း၊ လွှက်ခင်းတို့နှင့် စိမ်းမြနေသော မြို့ကလေး။

ခိုမှေးသစ်သီးရနံ့တို့ ထုံသင်းပျံ့လှိုင်နေတဲ့မြို့ကလေး။ ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် ကြည်နူးဖွယ်မြို့ကလေး။ အမြဲစိမ်းလန်းနေသော ရေမြေတောတောင်၊ လျှိုမြောင်စိမ့်စမ်း သဘာဝအလှတရားတွေကလည်း သည်မြို့ကလေးကို တန်ဆာဆင်ထားကြသည်။

ရှေးကဆိုလျှင် သည်မြို့ကလေးသည် မြန်မာပြည်၏ ပထမဦးဆုံးသော တောင်စခန်းမြို့ဖြစ်ခဲ့သလို တစ်ခုတည်းသော တောင်စခန်းမြို့လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

တောင်ငူမြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက် (၂၂)မိုင်ခန့်ဝေးသည့် နေရာတွင်ရှိပြီး ဘားအံခရိုင် သံတောင်ခရိုင်ခွဲနှင့် သံတောင်မြို့နယ်တို့၏ နှုံးစိုက်မြို့လည်းဖြစ်သည်။

အေးမြသာယာသော ရာသီဥတုနှင့် လိုက်လျောညီစွာ စိတ်နှလုံးဖြူစင်သော ရိုးသား အေးချမ်းသော တိုင်းရင်းသားများ သည် မြို့ကလေး၌ နေထိုင်ကြ၏။

၂၀၀၁-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် ၅ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့၌ကား မြို့ကလေး၏ အလှတရားတို့ တဒင်္ဂမျှ ကွယ်ပျောက်ဆိတ်သုဉ်းရလေပြီ။

ခိုသော သစ်သီးတို့သည်လည်းကောင်း၊ မွှေးမြသော ပန်းတို့သည်လည်းကောင်း ရနံ့ မထုံနိုင်ကြရှာ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ သာသာယာယာ စီးဆင်းလာသော ပသီချောင်း၏ တေးသံပင်လျှင် ညည်းတွား ဝိုကြွေးသံအလား ထင်မှတ်မှားရလေပြီ။

အကြောင်းမူကား(၃-၈-၂၀၀၁)နေ့ ညနေက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည့်...

မခင်မြတ်သူဇာ၏ အလောင်းအား လက်ဖက်ခင်းတစ်ခု၏ တောင်စောင်းတစ်နေရာမှ ပြန်လည်တွေ့ရှိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါတော့သည်။

...

(နတ်)

‘တဝန်းဝန်း’ ဆူညံနေသောအသံကြောင့် တည်းခိုရိပ်သာ၏ ပြတင်းပေါက်မှ ရဲအုပ်စောသိန်းကြည့်လိုက်သည်။

ပသီချောင်း ရေအလျဉ်က ဝါးလုံးထိုးပြေးဆင်းလာ၊ ချောင်းအလယ်ရှိ ကျောက်စိုင်ကျောက်တုံးများအား အရှိန်ပြင်းစွာ တိုးဝင်ရိုက်ပုတ်နေ၏။

ဖြာကျသော နေခြည်တန်းထဲတွင်ကား ရောင်စုံရေစက်ရေပေါက်တွေ တဖွားဖွားလွင့်စဉ်လှပလို့။

“ဟာ”

ရဲအုပ်စောသိန်း တအံ့တဩ ရေရွတ်မိလိုက်သည်။

တောင်စခန်းမြို့ကလေးသို့ မလာမီ ပဲခူးမြို့တွင် ရှိစဉ်က သူ အိပ်မက်တစ်ခု မက်ခဲ့၏။

ငွေရောင် တောက်နေသော နဂါးကြီးနှစ်ကောင်ချောင်းက လေးထဲ၌ မြူတူးဆော့ကစားနေ၏။

ချောင်းရေပြင်၌ လှိုင်းလုံးကြီးများဖြစ်၍ တဝန်းဝန်းရိုက်ပုတ်ဆူညံနေ၏။

သည်မြင်ကွင်းကို တစ်ထပ်တိုက်လေး၏ ပြတင်းမှ သူကြည့်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်းပြားလှပသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူ့စိတ်သန္တာန်၌
ကြောက်စိတ် အလျဉ်းမရှိဘဲ ကြည်နူးဖံ့ဩလျက်ရှိသည်ကို အိပ်မက်
ထဲမှာပင် သူသတိပြုမိ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့အနီးရှိ လူတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်နေမှုကိုလည်း သူသတိထားမိ၏။

ထိုသူကို သူမသိ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်း မမြင်မတွေ့ဖူး
ခဲ့။

သို့စဉ်လျက် သူသည် ထိုသူ၏ပခုံးကို ညင်သာစွာဖက်ပြီး
ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာဖြင့် နှစ်သိမ့်အားပေးမှုပြုခဲ့၏။

အိပ်မက်မက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူ့တပ်ဆွယ်က
တပ်ကြပ်ကြီးအေးသွင်ကို သူပြောပြခဲ့သည်။

“ထူးခြားခက်ခဲသော တာဝန်တစ်ရပ် ထမ်းဆောင်ရမည်။
(သို့မဟုတ်) အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ သူ
အောင်နိုင်မည်” ဟု ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သေး၏။

တပ်မတော်သား ဘွဲ့ရ တပ်ကြပ်ကြီးဘဝမှ ရဲအရာရှိဖြစ်
လာခဲ့ရသော သူသည် ငယ်နုစဉ်ကတော့ ယုတ္တိမဆန်သော လက်တွေ့
မဟုတ်သော အရာဆိုလျှင် ဘာကိုမျှ ယုံကြည်သူမဟုတ်ခဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ထူးခြားသောအိပ်မက်များနှင့် အတိတ်နိ
မိတ်များ တွေ့ကြုံဖြစ်ပေါ်တိုင်း သူ့အမှတ်မထင်သာနေမိခဲ့၏။
သို့သော်လည်း ထိုအိပ်မက်၊ အတိတ်နိမိတ်များက သူ့ဘဝ၏ အချိုး

အက္ခေများ၊ ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်စဉ်ကြုံရသည့် အန္တရာယ်များ၊ အခက်အခဲများ၊ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခြင်းများနှင့် ထူးထူးခြားခြားတိုက်ဆိုင်ခြင်းတွေ များပြားလာသောအခါတွင်မူ သူ့လစ်လျူရှုနေ၍ မရတော့။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် အယူသီးသူတစ်ယောက်မဟုတ်သော်လည်း ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ ကောက်ချက်ချယုံကြည်တတ်သူတော့ဖြစ်လာခဲ့၏။

ယခုလည်း ကြည့် . . .

ပသီချောင်း ရေအလျဉ်သည် ကျောက်စိုင်ကျောက်တုံးတွေကို တိုက်ခိုက်ကျော်ဖြတ် စီးဆင်းနေပုံက အိပ်မက်ထဲက ငွေရောင်နဂါးကြီးနှစ်ကောင် မြူးတူးနေပုံနှင့် တူလှသည်။

တစ်ဆက်တည်း သတိပြုမိသည်က သူ့ရောက်နေသည့် တည်းခိုရိပ်သာလေးမှာလည်း အိပ်မက်ထဲမှာက တစ်ထပ်တိုက်ကလေးပါလား။

သူက အိပ်မက်၏ တိုက်ဆိုင်မှုကို ပြောပြရန် လာကြိုသည့် ဒေသခံ ရဲအရာရှိအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အံ့အားသင့်စိတ်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထသွားစေ၏။

ယခုပင် တွေ့ကြုံ သိက္ခမ်းရသော ထိုရဲအရာရှိကား အိပ်မက်ထဲက သူ့ပါတည်း။

ရဲအရာရှိမှာ တောင်စခန်းမြို့နယ် စခန်းပျံ့ဖြစ်ပြီး သူ့အမည်က ဦးမြင့်သိန်းဖြစ်သည်။

ခင်မြတ်သူ့ဖာ အသတ်ခံရသည့် အမှုအား ကိုင်တွယ်စစ်

ဆေးနေသူလည်းဖြစ်၏။

ရဲအုပ်စောသိန်းကား အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲ
ပဲခူးတိုင်းအရှေ့ခြမ်း၏မှုခင်း တပ်ဆွယ်ပျံ့ဖြစ်သည်။

ဒေသအတွင်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေသော 'တောင်စခန်းမြို့
လူသတ်မှု' အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်အောင် ဖော်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက်
ဒေသခံရဲတပ်ဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရန် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ တာဝန်
ပေးစေလွှတ်လိုက်သူဖြစ်၏။

ရဲအုပ်စောသိန်းက အိမ်မက်အကြောင်းကို ရဲအုပ်မြင့်သိန်းကို
ပြောပြသည်။

“ညီလေး စိတ်အေးအေးသာထားပါ။ ဒီအမှု အမြန်ဆုံးပေါ်
ပေါက်အောင် အစ်ကိုကြိုးပမ်းပါမယ်”

“အစ်ကိုတို့အိမ်မက်အရ အယ်လိုအခက်အခဲတွေ့ပါစေ၊ ဒီ
အမှု ပေါ်ပေါက်အောင် ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်လို့ ကြိုတင်ဟော
ကိန်း ထုတ်လိုက်ပြီညီလေး” ဟုပင် နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်ပါ
တော့သည်။

(သုံး)

လူသတ်မှုမသင်္ကာတရားခံသုံးဦး။

ပြန်ကြယ်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ စိုးရိမ်ထိတ်
လန့်ခြင်းတွေက အထင်အရှား။

ငယ်နုသော မျက်နှာပြင်အနံ့ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေက ယိုး

လေးခိုနေကြ၏။

သူတို့အားလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိဦးမည်။

ပျော်ပျော်ပါးပါး၊ သောက်သောက်စားစားကလေးတွေမို့ မျက်နှာထား အတန်ရင့်သော်လည်း နုနယ်ပျိုမျစ်ခြင်းကိုတော့ ဖုံး မထားနိုင်ပါချေ။

သူတို့အားလုံး ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးမြို့နယ်တစ်ခုမှ တောင် စခန်းမြို့ကလေးသို့ လက်ဖက်ခူးလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မြတ်သူဇာ စတင်ပျောက်ဆုံးသော (၃-၈-၂၀၀၁)နေ့ ညနေက သူတို့ အရက်မူးနေကြ၏။

စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ၌ စကာတွေကို ဆူဆူညံညံ၊ ကျယ် ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုအငြင်းအခုံလုပ်နေကြသည်ကို လူတော် တော်များများ သတိထားမိလိုက်သည်။

ဈေးရောင်းသွားသူ အချို့ကလည်း ခင်မြတ်သူဇာ၏ အ လောင်းတွေ့သောနေရာအနီး၌ လူသုံးယောက် လက်ဖက်ခူးနေသည် ကို တွေ့မြင်ကြောင်း တောင်စခန်းမြို့ရဲတပ်ဖွဲ့ထံ သတင်းပေးပို့ထား ကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တောင်စခန်းမြို့ရဲတပ်ဖွဲ့က မသင်္ကာ စာရင်းသွင်းကာ ခေါ်ယူစစ်ဆေးရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ တကယ်မသတ်ရပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်။ အဲဒီနေ့ ကလည်း ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြတော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ အရက်သောက်ပြီး အပျော်လွန်နေကြတာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ သောက်တတ်စားတတ်တာပဲရှိပါတယ်။ တစ်

ကြိမ်တစ်ခါမှ အမှုအခင်း မဖြစ်ဖူးပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ
ကိုယ်ထိလက်ရောက် အနှောင့်အယှက်မပြုခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”
ရဲအုပ်စောသိန်းက မသင်္ကာတရားခံများအား စေ့စပ်သေချာ

စွာ ပြန်လည်စစ်ဆေးမေးကြည့်၏။

ဒေသခံရဲတပ်ဖွဲ့၏ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်
ထားမှုများအား အသေးစိတ် ပြန်လည်လေ့လာ၏။

ကျေနပ်လောက်သည်ထိ လေ့လာစစ်မေးပြီးချိန်၌ အလွဲ
အမှားတစ်စုံတစ်ခုကို သူ သိလိုက်သည်။

ရှင်းအောင်ဆိုရလျှင် လူသတ်မှုကျူးလွန်သူမှာ သည်မသင်္ကာ
တရားခံတို့ မဟုတ်ကြောင်း သူ့စိတ်သန္တာန်က အလိုလိုသိလိုက်ခြင်း
ပါပေ။

ထိုအသိမျိုးကား အတွေ့အကြုံများပြားသည့် ဝါရင့်ရဲအရာ
ရှိများ၌ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အသိမျိုးဖြစ်၏။

ရဲအုပ်စောသိန်းက (Preconceive Theory) ကို ရုတ်တရက်
သတိရလိုက်သည်။

ရဲတပ်စု အစောပိုင်းကာလများဆီက အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ၌ စုံ
ထောက်သင်တန်းတက်စဉ် သင်ယူခဲ့ရသည့် သီအိုရီ။

ဒုရဲမျိုး(ဦး) လှမျိုး(ယခု ရဲမှူးကြီး၊ မန္တလေးတိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့
မှူးကြီး) ၏ ပို့ချချက်ဖြစ်ကြောင်း အမှတ်တရရှိနေဆဲ...။

“အတွေ့အကြုံများတဲ့ ဝါရင့်ရဲအရာရှိတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ အခင်း
ဖြစ်အရပ်၊ သက်ရှိသက်မဲ့ သက်သေတွေ၊ အမှုနဲ့စပ်ဆိုင်တဲ့

အချင်းအရာတွေကို ပြည့်စုံသေချာအောင် လေ့လာခြင်းမရှိဘဲ ကြိုတင်မှန်းဆဟောကိန်း ထုတ်ပြီး တစ်ယူသန်အစွဲနောက် လိုက်ပါစစ်ဆေးတတ်တဲ့ ရဲအရာရှိဟာ ဆုံးရှုံးမှု၊ လွဲမှားမှုနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရတတ်တယ်။ အောင်ပွဲခံ ရဲအရာရှိဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ရဲအုပ်စောသိန်း သဘောပေါက်ပါသည်။

ထိုအသိမှာ ‘ထင်မြင်မှန်းဆမှုအသိ’ သာဖြစ်ပြီး အမှုစစ်ရဲအရာရှိ၏တာဝန်မှာ မှန်းဆထင်မြင်ချက်ပေးရန် မဟုတ်ဘဲ သက်သေအထောက်အထား တိကျခိုင်မာစေခြင်းသည်သာ အဓိကမဟုတ်ပါလား။

...

(လေး)

ခင်မြတ်သူဇာ၏ အလောင်းတွေ့ရာ တောင်စောင်းလက်ဖက်ခင်းသို့ သူတို့အဖွဲ့ရောက်သွားချိန်၌ နှင်းမိုးလေးက တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည်။

မြေပြန့်တွင် အနေများသော သူတို့အဖွဲ့ ညှင်းညှင်းပြေပြေ တိုက်ခတ်နေသော တောင်ပေါ်လေကြောင့် အေးစိမ့်သွားရသည်။

သူက ဂျာကင်အင်္ကျီဖိတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်၏။

မှုခင်းတပ်ဆွယ်ခွဲ(တောင်ငူ)မှ မိမိခေါ်ယူလာသော ဗုရဲအုပ်စော်အေးနိုင်လည်း အအေးဒဏ်ခံနိုင်ရန်အတွက် ဂျာကင်ဖိတ်ဆွဲတင်

လိုက်သည်ကိုမြင်၍ သူပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ သဘောကျစွာဖြင့် . . .

“ဒါ ဆောင်းတွင်းမရောက်သေးဘူး ဗိုလ်ကြီး” ဟု ဒုရဲအုပ် စိုင်းမောင်ထွေးက ဆိုသည်။

စိုင်းမောင်ထွေးမှာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားဖြစ်ပြီး သူ၏ချစ်ဇနီးကား ကရင်မကလေး နော်အဲလ်ဖောတည်း။

သူသည် တောင်စခန်းမြို့ကလေး၏ ရဲကင်းမှူးလည်းဖြစ်၏။

“ဒီလွှက်ခင်းတွေကြားက သွားတဲ့လမ်းက ဖြတ်လမ်းပါ ဗိုလ်ကြီး . . .

သေသူ မခင်မြတ်သူဇာဟာ ဖြတ်လမ်းလေးအတိုင်းနေ့စဉ် အသွားအပြန်လုပ်ပါတယ်။

ဒီလို သွားလာနေတာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်ကတည်းကပါပဲ။ လွှက်ခင်းတွေကြောင့် မမြင်ကွယ်ရာ အနေအထားရှိပေမယ့် ဖြတ်လမ်းပေါ်မှာ လူသွားလူလာ သိပ်မပြတ်လှပါဘူး။

အဲ့ဒီနေ့ကလည်း အခင်းဖြစ်နေရာမရောက်မီ နှစ်ဖာလုံခန့်မှာ ခေါင်းရွက်ဈေးသည်နှစ်ယောက် သေသူနဲ့တွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်။ ဈေးသည်တွေက နာရီမေးလို့ “သုံးနာရီထိုးတော့မယ်” လို့ပြောကြောင်း သတင်းရပါတယ်။

မခင်မြတ်သူဇာဟာ ဈေးသည်တွေနဲ့ဆုံပြီး ဆက်အလာမှာ လူသတ်သမားနဲ့ ပက်ပင်းတိုးရတာပါ။ လမ်းပေါ်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့လက္ခဏာတွေ့ရတဲ့အတွက် သတ်ပြီးမှ

တောင်စောင်းလူသွားလမ်းရဲ့ ကောက်ဘက် လက်ဖက်ခြံ
ကွယ်မှာ အလောင်းပစ်ထားတာဖြစ်ပါတယ်”

ဒုရဲအုပ် စိုင်းမောင်ထွေးရှင်းပြသည်ကို နားထောင်ရင်း အမှု
တွဲမှ အခင်းဖြစ်ရပ် မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများအား ရဲအုပ်စောသိန်း
မြင်ယောင်နေသည်။

ခင်မြတ်သူဇာမှာ အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လှလှနှင့် ချော
မောလှပသူကလေးဖြစ်ဟန်ရှိသော်လည်း ယခုသော်ကား မကြည့်မရှု
ရက်စရာပါပေ။

တောင်စခန်းမြို့နယ် ရဲစခန်း(ပ) ၁၂၁/၂၀၀၀၊ ပုဒ်မ
၃၀၂/၃၉၂ လူသတ်မှု၊ လုယက်မှု။

လူသတ်သမားက မခင်မြတ်သူဇာ ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထား
သော ဇာရုံနားကပ်တစ်ရုံနှင့် စီကိုလက်ပတ်နာရီ တစ်လုံး စုစုပေါင်း
(၁၅၀၀၀/-)ဖိုးခန့်ပါ လုယက်သွားခဲ့သည်။

“လူသတ်သမားဟာ အလောင်းပစ်ထားပြီး လမ်းပေါ်ပြန်
အတက်မှာ အထက်တန်းကျောင်းက ကျောင်းဆင်းပြီးပြန်
လာတဲ့ ကျောင်းသူငယ်(၃)ယောက်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးပြန်တယ်။
ငါလူသတ်တာ လူကြီးတွေပြန်မပြောနဲ့။ ပြန်ပြောရင် နင်တို့
ကို သတ်မယ်လို့ ပြောကြောင်း သတင်းရပါတယ်”

“အဲဒီသတင်းကို လိုက်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“လိုက်ကြည့်ပြီးပါပြီဗိုလ်ကြီး။ ကလေးတွေကလည်း ဘာမှန်း
မသိသေးတော့ အသားလွတ်ကြိမ်းဝါးတာလို့ထင်ကြတယ်။
နောက်နှစ်ရက်အကြာ ခင်မြတ်သူဇာအသတ်ခံရတာသိမှ

လူကြီးတွေကနေတစ်ဆင့် သတင်းပေးကြတာပါ။ မသင်္ကာ
တရားခံသုံးယောက်ကို လူတန်းစီပြုကြည့်တော့လည်း
ကလေးတွေက တိတိကျကျ ဆွဲမပြနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

လူသတ်သမားမဟုတ်၍ မမှတ်မိခြင်းလား။ လူသတ်သမား
အစစ်တွေလျှင် မှတ်မိနိုင်မည်လား။

စဉ်းစားတွေ့တော့ရင်း အချင်းဖြစ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ
ရင်း ရဲအုပ်စောသိန်းက လွှတ်စိုက်ခင်းစောင့် တဲလေးတစ်လုံး ကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။

တဲလေးနှင့် အချင်းဖြစ်နေရာမှာ ကိုက်(၂၀၀)ခန့်သာဝေး
သော်လည်း ကြား၌ လွှတ်စိုက်ခင်းကာခြားထား၍ ဘာမှမတွေ့
မမြင်ရဟု လွှတ်ခင်းစောင့်က ဆို၏။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ဖြစ်စဉ်ကို မမြင်မတွေ့နိုင်သော်လည်း
အခင်းဖြစ်ရပ်နှင့် မဝေးကွာလှ၍ အသံကြားနိုင်ကြောင်း(သို့မဟုတ်)
ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ရာ သိမြင်တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်းကို သရုပ်မှန်ကြည့်ရှု
စစ်ဆေးခြင်း (Ocular Demonstration) လုပ်ပြလိုက်မှ...။

“အဲဒီနေ့ ညနေ(၃)နာရီခွဲလောက်မှာပါပဲ။ ကျွန်တော်ချောင်း
ဆိုးလို့ တံတွေးထွေးနေစဉ်မှာ တဲကလေးသိမ့်ခနဲ လှုပ်သွား
တယ်။ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့
ရတယ်။ တဲတံစက်မြိတ် ဝင်တိုက်မိတာတောင် ဝရံမထားနိုင်
ဘူး။ သုတ်သုတ်ပြာပြာနဲ့ ကားလမ်းမကြီးဘက် တက်သွား
တာ တွေ့ရပါတယ်”

“မင်း အဲဒီလူကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အငယ်လေးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ် အငယ်လေးမှ အငယ်လေးပါပဲ”

...

(ငါး)

“အငယ်လေးက နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မသင်္ကာတရားခံတွေ ထဲမှာလည်း အငယ်လေးဆိုတာ တစ်ယောက်ပါတယ်။ သူ မဟုတ်ဘူး။ သတင်းပေးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ အငယ် လေးကို ဖမ်းဖိထားပြီ နာမည်အရင်းက ဇော်ဝင်းသန်းတဲ့”

“အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်ရယ်၊ စိုက်ခင်းစောင့်ပြောတဲ့ အချိန် နဲ့ သူ့အနေအထားကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင်အငယ်လေးဟာ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်မှုရှိရမယ်လို့ ကောက် ချက်ချနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူသတ်သမားတွေမဖြစ်နိုင် ဘူး။ ကလေးတွေက သူတို့နဲ့တွေ့တဲ့သူဟာ အငယ်လေး မဟုတ်ဘူးလို့ သေသေချာချာပြောနိုင်ကြတယ်”

တရားလို ဦးစမိုင်းနှင့် ဒေါ်နီရာခိုင်၏ တူညီမှုဖြင့် ကျောင်း သူကလေးတွေနှင့် ဘေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရ မေးရ၏။

လူသတ်သမားနှင့် တွေ့ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်ကို တိတိကျကျ မှတ်မှတ်ရရပြောပြနိုင်ကြ၏။ ပို၍ သွက်လက်ချက်ချာပုံရသော ကျောင်းသူကလေးကမူ-

“အဲဒီလူကြီးရဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ ဘာဘရယ်။ ရွှေ့လည်းမရွှေ့ဘူး။ မျက်လုံးသေကြီးတွေ အတိုင်းပဲ။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ပွဲခြောက်တွေနဲ့။ သူ့လက်ထဲမှာ တံလင်တစ်ချောင်းကိုင်ထားတယ် ဘာ”

“သမီးလေး အဲဒီလူကြီးကိုမြင်ရင် မှတ်မိပါ့မလား”

“မှတ်မိတာပေါ့ ဘာဘရဲ့၊ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေကို သမီးမှတ်မိတယ်”

“အဲဒီလူကို မကြောက်ရဘူးနော်၊ သူက သမီးတို့ရဲ့ ဆရာမကလေးကို သတ်တဲ့သူ၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ဘာဘက ဖမ်းမှာ အပြစ်ပေးမှာ သမီးသိလား”

“သမီးသိပြီ ဘာဘ၊ အဲဒီလူကြီးကိုတွေ့ရင် သမီးကိုယ်တိုင် ဖမ်းပြီး ဘာဘဆီ ပို့ပေးမယ်”

ရဲအုပ်စောသိန်းရော၊ ဦးစမိုင်းနှင့် ဒေါ်နီရာခိုင်ရော သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီးလိုက်မိသည်။

လွှတ်ခူးသမားသုံး တံလင်ကိုင်ထားသည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာအနေအထားများကို သုံးသပ်၍လည်းကောင်း၊ လူသတ်သမားမှာ လွှတ်ခူးသမားထဲကပင် ဖြစ်ပေမည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက လက်ဖက်ခူးသမား တစ်ရာကျော်ကိုလေ့လာသုံးသပ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား သူသည် ပုန်းကွယ်နေသည့် လူသတ်သမားအား ဥပဒေအလင်းရောင်ထဲသို့ ထုတ်ပြနိုင်ခဲ့၏။

သူက သတ်သေလူကြီးများရှေ့မှောက်၌ လူသတ်သမားကို

လူတန်းစီပြခဲ့သည်။

တန်းစီပြထားသူများအား သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အဝတ်အစား လဲလှယ်ဝတ်စေခြင်းနှင့် နေရာပြောင်းလဲနေစေခြင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။

မည်သို့ပင် ပုံဖျက်ပြောင်းလဲထားစေကာမူ ကလေးမကလေး က သုံးကြိမ်စလုံး မှန်မှန်ကန်ကန်ဆွဲထုတ်ပြခဲ့သည်။

လှုပ်ရှားမှုမရှိသော မျက်လုံးသေများနှင့် သွေးအေးရက်စက် မည့်အကြည့်နှင့် လူသတ်သမား။

သူ့အား လူသတ်တရားခံတစ်ယောက်အဖြစ် အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲပြနေသည်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်အလျဉ်းမရှိ။

မျက်နှာထားက ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသူအလား။

မည်သို့ပင် ဟန်ဆောင်ကောင်းပါစေ သူ့အား အချုပ်ခန်းဆီ သို့ ခေါ်ဆောင်သွားစဉ်က တစ္ဆေတစ်ကောင်ပမာ ကောက်ကျစ်စွာ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်ကိုတော့ လျင်သော ရဲအုပ်စောသိန်းက မြင် ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါတော့သည်။

...

(ခြောက်)

“မသင်္ကာလူသတ်သမားရဲ့အမည်က ကျော်နိုင်ဦးပါ ရဲမှူး။ သူဟာ အခင်းဖြစ်ချိန်မှာ မခင်မြတ်သူ့ဇာရဲ့အလောင်းကို တောင် စောင်းအောက်ထားပြီး လမ်းပေါ်ပြန်အတက်၊ ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့ ကျောင်းသူကလေးတွေနဲ့ တွေ့ပါ

တယ်။ သူက လူသတ်တာကို လူကြီးတွေကို မပြောခဲ့၊ ပြောရင် နင်တို့ကိုပါ သတ်မယ်လို့ ကလေးတွေကိုပြောခဲ့ပါတယ်။ မိမိပြုခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်မှုကို မလုံမလဲစိတ်နဲ့ ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လက္ခဏာပေါ့ ဦးစောသိန်း။ ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကို အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေမှာ တွေ့ရတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရဲမှူး။ ဒီအချက်ကိုကြည့်ပြီး သုံးသပ်ရင်လူသတ်သမားဟာ အတွေ့အကြုံရင့် ဒုစရိုက်ကောင်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာရယ်။ ဒီအမှုဟာလည်း ကြိုတင်ကြံရွယ်ချက် မရှိတဲ့၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ရတဲ့ လူသတ်မှုတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါတယ်”

အထက် အကြီးအကဲအဆင့်ဆင့်၏ တောင်စခန်းမြို့ ကလေးအပေါ် ထားရှိသောစေတနာ။

မြို့လေးရှိ တိုင်းရင်းသား ပြည်သူအပေါင်းတို့၏ စိတ်နှလုံးကို အေးငြိမ်းအောင် နှစ်သိမ့်မှုပြုလိုသော စေတနာတို့က ထင်ရှားလှပါ၏။

အထက်အကြီးအကဲများက တောင်စခန်းမြို့မှ ခင်မြတ်သူ ဇာ အသတ်ခံရသော အမှုအပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိလှသည်။

ကောက်မြန်မာနိုင်ငံ မှခင်းတပ်ဖွဲ့ခွဲများမှ အတွေ့အကြုံရင့် ရဲအရာရှိများဖြစ်သော ဒုရဲမှူးမောင်ညိုမီးနှင့် ရဲအုပ်တင်ကြည်တို့ကို ထပ်မံအင်အားဖြည့် စေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက ရဲမှူးအား အမှု၏အခြေအနေကိုဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

“ကျော်နိုင်ဦးဟာ အတွေ့အကြုံမရှိတာ မှန်ပေမယ့် စိတ်ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ရဲမှူး။ လူတန်းစီပြရာမှာ ကလေးတွေက တိတိကျကျ ဆွဲပြပေးထားပေမယ့် သူမဟုတ်ကြောင်း ငြင်းနေတယ်။ ပြီးတော့ အချင်းဖြစ်နေက သူ လက်ဖက်ခူးမသွားတဲ့အကြောင်းနဲ့ နေ့ခင်း(၂) နာရီလောက်က ဘောလုံးကန်တဲ့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း သက်သေတွေ အများကြီး ပြထားပါတယ်။ သက်သေတွေက သူ့ဘက်က ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြပြီး အဲဒီနေ့က လက်ဖက်ခူးစာရင်း မှာလည်း သူ့နာမည် မပါတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရပါတယ်”

“အငယ်လေးခေါ် ဇော်ဝင်းသန်းရဲ့ အခြေအနေကရော ဦးစောသိန်း”

“သူလည်း ငြင်းကွယ်နေဆဲပါပဲ။ အဲဒီနေ့က နေမကောင်းလို့ ဘယ်မှမထွက်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာအဲဒီနေ့က အခင်းဖြစ်နေရာကို မသင်္ကာဖွယ်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ခိုင်မာတဲ့ သက်သေရှိပါတယ်”

“ဒီလို ခိုင်မာတဲ့သက်သေထွက်ဆိုချက်တွေကို ငြင်းကွယ်နေတာကိုက သူတို့ဟာ လူသတ်မှုရဲ့ အဓိကတရားခံတွေဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ယူဆနိုင်ပြီ ဦးစောသိန်း”

“မှန်ပါတယ် ရဲမှူး။ ဒါပေမယ့် သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံဖို့တော့ လိုမယ်၊ ဒီအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ကြိုးစားရပါမယ်”

တောင်စခန်းမြို့ကလေး၏ ရဲကင်း၌ အချုပ်ခန်းမရှိသဖြင့်

လည်းကောင်း၊ အခြားလိုခြုံရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်ကြောင့်လည်းကောင်း တရားခံတို့ကို လိုခြုံသော တစ်နေရာ၌ ချုပ်နှောင်ထားရသည်။

ထိုအခြေအနေက အမှုစစ်ဆေးရာ၌ အခက်အခဲတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့၏။ ထိုအခက်အခဲအား အထက်အဆင့်ဆင့်သို့ တင်ပြ၍ တရားခံများကို ရဲကင်း၌ ချုပ်နှောင်စစ်ဆေးခွင့်တောင်းခံသည်။

ရဲကင်းမှူး ဒုရဲအုပ် စိုင်းမောင်ထွေးကလည်း ယာယီအချုပ်ခန်းတစ်ခုနှင့် ထိပ်တုံးတစ်ခုလုပ်၏။ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် တရားခံများအား ရဲကင်း၌ ချုပ်သည်။

ရဲအုပ်စောသိန်း ပါဝင်သော မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဒေသခံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ပူးပေါင်း၍ အဖွဲ့ငယ်ကလေးများခွဲ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ ဖုံးကွယ်ထိမ်ဝှက်လျက်ရှိသော လူသတ်သမားအား ချိုးနှိမ်အောင်ပွဲခံရန်အတွက် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးကို စတင်လိုပါတော့သည်။

...

(ခုနစ်)

“အခင်းဖြစ်တဲ့ (၃. ၈. ၂၀၀၂)နေ့၊ နံနက် ဆယ်နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ကျော်နိုင်ဦးတို့ လွှတ်ခူး ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ မြေ့ရေခွံ ဆာလာအိတ်ကို သိုင်းကြိုးနဲ့ နဖူးမှာ လွယ်ထားကြပြီး တံဝင်ကိုယ်စီ ပါလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခူးတာ လက်ဖက်ခင်းအမှတ် (၆)မှာပါ။ ကျွန်တော်

က လျှို့ဝှက်မှာ ခူးနေပြီး ကျော်နိုင်ဦးကတော့ (၅) ရပ်ကွက်
သွားဖြတ်လမ်းဘေးမှာခူးနေတာဖြစ်ပါတယ်”

မလွယ်၊ မလွယ်၊ တကယ်မလွယ်ပါ။

တော်ရုံ ဒုစရိုက်သမားတွေပင် တစ်ရက်လောက်နှင့်လက်
မြောက်အရှုံးပေးသွားရသည့် စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး။

သူတို့ကို သုံးရက်တိတိ စစ်မေးခဲ့ရသည်။

လူသတ်မှုကြီးတွင် မိမိပါဝင်နေသည်ကို ဝန်ခံရန် လက်ဖျား
လေးနှင့်မျှပင် မတို့ဘဲစိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရသည်မှာ လုံးဝ မလွယ်ပါ။

စစ်မေးသူတို့၏ စေ့စပ်သေချာမှု၊ မြင်တတ်မေးတတ်မှုနှင့်
စုံစမ်းခြင်းတွေကို ပညာပါပါ လုပ်ဆောင်ရသည်။

လောကီ၊ လောကုတ္တရာကဏ္ဍတွေ၊ ဇာတ်နိပါတ်တွေနှင့်
လည်းဆုံးမရာ တရားချရာ ပညာပေးရသေး၏။ ချော့ရာ ခြောက်ရ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူသတ်မှုနှင့် ငြိစွမ်းနေ၍ အစပိုင်း၌ လုံးဝ
ဝန်မခံကြ။

ထိုစဉ်မှာပင် သတင်းတစ်ခုရလာ၏။

လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး တစ်ရက်အလွန်၌ အငယ်လေးခေါ်ဇော်
ဝင်းသန်းတစ်ယောက် တောင်ငူသို့သွားကြောင်းနှင့် နှစ်ရက်ခန့်ကြာ
ကြောင်းသတင်း။

ထိုသတင်းကို အငယ်လေးက ငြင်း၏။ မသွားပါ။ လုံးဝ
မသွားရပါတဲ့။

ရဲအုပ်စောသိန်းက သတင်းကွင်းဆက်လိုက်သည်။ တောင်ငူ
သို့ဆင်း၍ စုံစမ်း၏။ သတင်းမှန်ကြောင်း သိရ၏။

ဟာကွက်ပျော့ကွက်တွေကို ထောက်၍နှိုက်၏။ သုံးရက်လုံးလုံး မအိပ်မနေ မေးတော့မှ အငယ်လေးက စ၍ဖွင့်အံလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ညနေ သုံးနာရီခွဲလောက်မှာ (၅) ရပ်ကွက်ဘက်က မိန်းကလေးတစ်ဦး လာနေတာကို လှမ်းမြင်ရပါတယ်။ သူဟာ အင်္ကျီဖြူ ဆွယ်တာအဝါကွက်ကြားကလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ထီးဆောင်းထားပါတယ်။ လက်တစ်ဖက်ကတော့ ဆွဲခြင်းကိုင်ထားပါတယ်။ ကျော်နိုင်ဦးက သူ့နောက်ကနေ လိုက်သွားနေတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။

လွှက်ခူးရင်းကနေ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျော်နိုင်ဦးနဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေပါပြီ။ တောင်မလေးက ဆွဲခြင်းနဲ့ရိုက်၊ ထီးနဲ့ရိုက်နေပြီး ကျော်နိုင်ဦးက တံခွန်ခတ်နေတာကို မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြေးသွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်တော့ လမ်းဘေးမှာ လဲနေပါပြီ။ ရင်ဘတ်နဲ့ လည်ပင်းမှာ သွေးတွေ ပေကျဲနေတာတွေ့ရပါတယ်။ ကျော်နိုင်ဦးက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်လို့ ကျွန်တော်ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်နေပြီး အစောင့်တဲဘေးက ပြေးခဲ့တာ တဲတဲစက်မြိတ်နဲ့ တိုက်မိပါသေးတယ်။ ကားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဖြတ်လမ်းအနီး ကျောက်တုံးကြီးအကွယ်ကနေ အချင်းဖြစ်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျော်နိုင်ဦးက လမ်းအောက်ဖက် တောင်စောင်းက လွှက်ချဲ့ကွယ်မှာ သေသူ မိန်းကလေးအလောင်းကို ဆွဲချနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ခဏအကြာမှာ ကျောင်းသူ

ကျောင်းသားကလေးတွေ အဲဒီဖြတ်လမ်းအတိုင်း ဆင်းသွား
ကြတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။

နတ်ရေတွင်းကလေးရောက်တော့ လွှက်တွေကို
ရေဆေးပြီး မျက်နှာသစ်နေစဉ်မှာ ကျော်နိုင်ဦးရောက်လာ
ပါတယ်။ သူဟာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးက ရိုက်လို့ လုံးထွေးရင်း
လက်လွန်သွားမိပြီလို့ ပြောပြီး နားကပ်နဲ့ လက်ပတ်နာရီကို
ပေးပါတယ်။ မိန်းကလေးဆီက ဖြုတ်လာတာလို့လည်း ပြော
ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မယူရဲဘူးပြောတော့ သူက ယူထား
စမ်းပါလို့ ပြောတာနဲ့ ကြောက်ပြီး ယူထားရပါတယ်။ ဘယ်
သို့မှ မပြောနဲ့လို့ပြောပါတယ်။ ၅-၈-၂၀၀၂ နေ့၊ နေ့လည်
မှာ ကျွန်တော် တောင်ငူကိုသွားပြီး နားကပ်နဲ့ နာရီကို
ရောင်းပစ်လိုက်ပါတယ်။"

အငယ်လေး၏ ဝန်ခံချက်အရ အဓိကသက်သေခံပစ္စည်းများ
ဖြစ်သော နာရီကို ကေတုမတီမြို့သစ်ရှိ အပေါင်ဆိုင်တွင် ရောင်းချ
ထားရာမှလည်းကောင်း၊ ကျွန်းကုန်းရွာရှိ အပေါင်ဆိုင်တွင် ရောင်းချ
ထားသော နားကပ်တစ်ရံကိုလည်းကောင်း မူလအတိုင်း ပြန်လည်
သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့၏။

ဒုစရိုက်သမား၏ ဖုံးကွယ်ထားမှုတို့ ကွာကျသွားသလို ပိရိ
သော လှည့်စားမှုတို့ကလည်း အချည်းနှီးဖြစ်ရလေပြီ။ ဥပဒေကို ကျော
ခိုင်းပြေးရှောင်လည်း မလွတ်နိုင်ပါပြီတကား။ ကျော်နိုင်ဦးတစ်ယောက်
အမှန်တရားကို ဝန်ခံထွက်ဆိုရလေပြီတည်း။ သူ့ထံမှ လူသတ်ရာတွင်

အသုံးပြုပြီး ပြောင်စင်အောင် ဆေးကြောသုတ်သင်ထားသော တံလင် တစ်ချောင်းနှင့် လူသတ်မှုကျူးလွန်စဉ်က ဝတ်ဆင်ခဲ့သော လျှော် ဖွပ်ပြီးသည့် အဝတ်အစားများအား သိမ်းဆည်းရမိ၏။ ပကောင်းမှု၌ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါချေ။ ပြောင်စင်အောင် ဆေးကြော လျှော်ဖွပ်၍ စွန်းထင်းပေကျသွေးစွန်းသွေးစများအား ဖျောက်ဖျက်ခဲ့သော်လည်း တံလင်လက်ကိုင်ရိုးအတွင်းမှ သွေးခဲအစအနများကား အမှန်တရား အတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့သလို အဝတ်အစားများမှ သွေးစွန်းကွက်များ ကိုလည်း တွေ့ရှိသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့၏။

ထိုသွေးနမူနာများအား ဓာတုပေဒနည်းဖြင့် စစ်ဆေးလိုက် သောအခါ၌ လူသွေးဖြစ်ကြောင်းနှင့် သေသူ၏ သွေးနှင့်အမျိုးအစား တူကြောင်း ထင်ရှားစွာ သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အမှုဖော်ထုတ်ပြီး သော်လည်း ရဲအုပ်စောသိန်းတို့အဖွဲ့ တောင်စခန်းမြို့ကလေး၏ အ ကောင်းဆုံး “ချစ်သမီးကလေး”ကိုပင် မရောက်တာကြောပေပြီ။ ဟာ ကွက်ပျော့ကွက်မရှိသော ခိုင်မာသည့် အမှုတွဲဖြစ်အောင်တည်ဆောက် နေရသည်။ တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ရသည်။ တောင်စခန်းမြို့က လေးမှ ပြန်လည်မထွက်ခွာမီတစ်ရက်၌ သူတို့အဖွဲ့ ချစ်သမီးကလေး ၌ ဆိုဖြစ်ကြ၏။ နှုတ်ဆက်ဂုဏ်ပြုပွဲကလေးဆိုက မမှား။ ပွဲစီစဉ်သူ က ဒုရဲအုပ် စိုင်းမောင်ထွေးနှင့်ဦးစိုင်း။ ထိုပွဲ၌ ဦးစိုင်းက ခင်မြတ် သူဇာအသတ်ခံရမှုအား အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြားက ရအောင်ဖော် ထုတ်ခဲ့သော ဦးမောင်ညိုမီး၊ ဦးစောသိန်း၊ ဦးတင်ကြည်၊ ဒေသခံ ဦးမြင့်ထွန်းနှင့်တကွ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ကြီး တစ်ခုလုံးအား အထူး ပင် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူပါကြောင်း၊ တိုင်းရင်းသား ပြည်သူ

အားလုံးတို့အပေါ် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့ကြီး၏ စောင့်ရှောက်မှုကို နှစ်သိမ့်စေနိုင်မှုတို့ကိုလည်း အထူးပင် အံ့ဩဝမ်းသာမိပါကြောင်း ပြောကြား၍ ဘုရားသခင် ကောင်းအိုးယေးပါစေဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ များပြုခဲ့ပေသည်။

(အမှုမှ အဓိကတရားခံ ကျော်နိုင်ဦးအား ထောင်ဒဏ် တစ်သက်ကျွန်းနှင့် ကျန်တရားခံဇော်ဝင်းသန်းအား ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ဖြစ်စေကာ အထူး ခုံရုံးမှ ချမှတ်ပြီးဖြစ်ပါကြောင်း။)

အဆိပ်သင့်စုန်ရေ

(တစ်)

“ကိုဝင်းထွန်း ကိုဝင်းထွန်း ထပါဦး”

“သားလေး ဆိုင်ကယ်မှောက်လို့တဲ့”

ကျုပ်ဇနီး မဆင့်ရဲ့ အသံကြောင့် အိပ်ရာက လူးလဲထလိုက်
တယ်။

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကမူးရှူးထိုး မေးလိုက်တဲ့ ကျုပ်အသံတွေ
က ဗလုံးဗထွေး . . . ။

သိစိတ်ရဲ့ အမေးနှင့်တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဒုတိယ
ဝိညာဉ်ကတော့ “သားလေးဘာမှ မဖြစ်ပါစေနှင့်” ဆိုတဲ့ ဆန္ဒ
ဆုတောင်းက ပဲ့တင်အကြိမ်ကြိမ် ထပ်လို့ . . . ။

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိဘူးတဲ့၊ သားလေးက နည်းနည်းပဲ
ဒဏ်ရာရတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့” စိတ်သက်သာရာ ရမိတုန်း။

“ဆိုင်ကယ်နောက်က စီးလာတဲ့ မကြည်ပြာကတော့ နေရာ မှာပဲ သေသွားတယ်တဲ့”

သားဆိုင်ကယ်က ကျုပ်ရင်ဘတ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဖုန်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လိုက်သလိုပါပဲ။

မဆင့်နှင့်သမီးကြီးနှစ်ယောက်က ကျုပ်ဆီက တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေကြတယ်။

မိန်းမတို့ သဘာဝ မျက်ရည်ကလေးတွေ စမ်းတမ်းစမ်းတမ်း နှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှုတွေကလည်း သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာ လိမ်းကျံလို့။

ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်လောက်ပါတယ်။ သားလေးသန့်စင် ထွန်းဟာ ကျုပ်တို့ ပိသားစု တစ်စုလုံးရဲ့ အချစ်ဆုံးတစ်ဦးတည်းသော သားယောက်ျားလေး မဟုတ်လား။

“အခု သားလေး ဘယ်မှာလဲ”

“မတင့်အိမ်မှာ ရောက်နေတယ်တဲ့”

မတင့်ဆိုတာက မဆင့်ရဲ့ ညီမ။

“မဆင့်က မတင့်အိမ်ကိုသွား၊ သားလေးကို ဆေးကုဖို့ စီစဉ် ပေး၊ သမီးတို့က အိမ်မှာပဲ နေကြ” ပြောပြီးတာနဲ့ ကျုပ်မြို့ထဲကို ထွက် ခဲ့တယ်။ ကားလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာရင်း ကျုပ်စိတ်တွေက ဟိုသည် ပျံ့လွင့်လို့။

သားဦးအရူးတဲ့။ အိမ်ထောင်ဦးက မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ သား ယောက်ျားလေး။

ရူးမတတ်လိုချင်ပေမယ့် ကံပေးလို့ ရတာက သမီးဦး သိတာ ထွန်း။

နောက်တစ်ကြိမ် သားယောက်ျားကလေး မျှော်လင့်တော့
လည်း ဒုတိယသမီး နီလာထွန်း။

နောက်ဆုံး အထွေးဆုံးကျမှ အလိုချင် အတောင့်တဆုံး
သားကလေးကို နတ်မြတ်နတ်ကောင်းတွေက ပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

သားကလေးရဲ့ အကျိုးပေးကလည်း ကောင်းတယ်။

သူ့ကိုမွေးဖွားပြီးကတည်းက ကျုပ်ဟာ ကြံတိုင်းအောင်
ဆောင်တိုင်းမြောက်ခဲ့တယ်။

တတိုင်းရတဲ့ ငွေကြေး၊ တရိပ်ရိပ်တက်လာတဲ့ စီးပွားရေးတွေ
နှင့်။

လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးက နယ်လှည့်အထည်ရောင်း
သမား အညာသားတစ်ယောက်ဟာ အောက်ပြည်ရဲ့ မြို့ကလေးတစ်
မြို့မှာ တိုက်နှင့်ကားနှင့်၊ ဒေသထွက်ကုန်ပွဲရုံလုပ်ငန်းနှင့် မြို့မျက်နှာဖုံး
တစ်ယောက်ဖြစ်စေခဲ့တယ်။

ဒါ့ကြောင့်လည်း သားကလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ သမုဒယမျက်ရွှေ
ဖြစ်သလို၊ သူ့အမေ မဆင့်ရဲ့ ယုယုယယရွှေဥကလေး၊ ပြီးတော့ သူ့
အစ်မကြီးတွေရဲ့ အချစ်တွေစုပုံရာ အသည်းလေးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ဟော ရယကရုံး၊ ရယကရုံးကို တွေ့လိုက်မှ ဝေဝါးပြေးလွှား
နေတဲ့ စိတ်အလျဉ်က ကျုပ်ဆီပြန်ရောက်လာတယ်။

ရုံးရှေ့ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးစံငြိမ်းထွက်
လာတယ်။

“ဦးဝင်းထွန်းရေ။ ကောင်လေး ဆိုင်ကယ်မှောက်တာ သိပြီး
ပြီလား။”

“ကျွန်တော်လည်း သတင်းကြားတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ ဦးစံငြိမ်း၊ ဘာမှကို အတိအကျ မသိရသေးဘူး”
ဦးစံငြိမ်းက သူ့သိသလောက်ပြောပြတယ်။

ဖြစ်ပုံက ညောင်လေးပင်ဘက်ကလာတဲ့ ခရီးသွား ဆိုင်ကယ် တစ်စီးက ကျုပ်တို့မြို့ကလေးရဲ့အဝင် ကားလမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ် တစ်စီးမှောက်နေပြီး အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လဲကျနေတာကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း ကျုပ်တို့မြို့က ရဲစခန်းကို သတင်းပေးတယ်။ ရဲက ရယကနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာခေါ်ပြီး သွားတယ်။ အခင်းဖြစ်နေရာ ရောက်တော့ မိန်းကလေးအလောင်းပဲရှိတယ်။ ဆိုင်ကယ်ရော အမျိုးသားရော မရှိတော့ဘူး။ ဓာတ်ပုံရိုက်မှ သေသူမိန်းကလေးဟာ သူနဲ့ အိမ်နီးချင်းအိမ်က မကြည်ပြာဆိုတာ သိရတယ်။ ဓာတ်ပုံဆရာက . . .

လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က မကြည်ပြာဟာ မောင်သန့်စင် ထွန်းရဲ့ဆိုင်ကယ်နောက်က လိုက်သွားတာကို တွေ့မြင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြမှ ဆိုင်ကယ်မှောက်တာဟာ ကျုပ်သားနဲ့ မကြည်ပြာဆိုတာ သိကြရကြောင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ကားနဲ့ မကြည်ပြာအလောင်းကို သွားသယ် နေကြောင်း ဦးစံငြိမ်းက ပြောတယ်။

ကျုပ်တို့ စကားပြောနေတုန်းမှာပဲ ဦးစံငြိမ်းကား ရောက်လာ တယ်။ မကြည်ပြာရဲ့အလောင်းကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်စိတ်မကောင်းလိုက် တာ၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ ကလေးမကလေးက ပထမ နှစ်အဝေးသင်တက်နေတာ။ သူ့မိဘတွေ ရင်ကျိုးရပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်အပျက်က ဖြစ်ပြီးသွားခဲ့ပြီ၊ ဘာမှပြုပြင်လို့ မရတော့ဘူး။ ဘယ်

သူမှလည်း မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး။

ပြန်လာတာနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရော မဆင့်ကိုရောခေါ်ပြီး မကြည်ပြာတို့ အိမ်ကိုသွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ တောင်းပန်တယ်။ ကိစ္စ အဝဝအတွက် တာဝန်ယူပါမယ့်အကြောင်း ကတိပေးတယ်။

တကယ်ပါ။ ဝမ်းနည်းငိုကြွေးနေကြတဲ့ သူတို့မိသားစုကလေး လိုပဲ ကျုပ်လည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲမိပါတယ်။ သူတို့နဲ့ထပ်တူ ထပ်မျှကို ခံစားဆို့နှစ်ရတာပါ။

“အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုသာဖြစ်လိုက်ပါတော့” လို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပေမယ့် ဒါက အိပ်မက်ဆိုးမဟုတ်ဘူး။

အမှန်တကယ် ဖြစ်သွားတဲ့ ကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ထက် တစ်ခုပိုပြီး အပူမီးကြီးတစ်ခု ကျုပ်ရင်ဘတ် ပေါ် တဖျစ်ဖျစ်လောင်မြိုက်နေတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ သတိပြုမိမယ် မထင်ဘူး။

အဲ့ဒါကတော့ ကျုပ်သားကလေးအတွက်။

သားကလေးသန့်စင်ထွန်းအတွက်. . . ကျုပ်သားက လူငယ် ပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ကျွမ်းကျင်နေပြီ။ စိတ်ချ ရတယ်။ မျက်နှာလွှဲလို့ရတယ်။ ပွဲရုံလုပ်ငန်းဆိုသူ ဦးဆောင်ပြီးလုပ်နေ တယ်။

ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်က ဘဝပေးအခြေအနေအရ ဘုန်းကြီး ကျောင်း စာသင်ခဲ့ရပေမယ့် (ကိုယ့်ငါးချဉ်ပို့ ကိုယ်ချဉ်တာ မဟုတ်ဘူး) ကျုပ်သား သမီးသုံးယောက်လုံး ပညာတော်ကြတယ်။

သမီးကြီးက ဒုတိယနှစ် မြန်မာစာ။

သမီးငယ်က ဥပဒေ ဒုတိယနှစ်။

သားကလေးဆိုလည်း အတန်းစဉ်တိုင်းဆုရတဲ့သူ။ ခုဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီ။ အောင်ဖို့က သေချာတယ်။ ဒီလိုအစစအရာရာ အားကိုးရတဲ့သားကလေး။ အဘက်ဘက်က ထူးချွန်ထက်မြတ်တဲ့ သားကလေးကို မတော်တဆဖြစ်ရတဲ့ ဒီပြစ်မှုကြောင့် ထောင်ကျခံရမှာလား။ တလူလူတက်နေတဲ့ အညွန့်တွေအကျိုးခံရမှာလား။ ဒါမဖြစ်ထိုက်ဘူး။ ဖြစ်လည်း မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။

ခက်နေတာက ဆိုင်ကယ်မှောက်လို့ လူတစ်ယောက်သေရတယ်။ မှောက်တဲ့ဆိုင်ကယ်ကလည်း လိုင်စင်မဲ့ ဆိုင်ကယ်။ ဘူးလေးရာ ဖရုံဆင့်နေတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကလေးထောင်မကျစေရဘူး။ အညွန့် မကျိုးစေရဘူး။ ကျုပ် လှလှပပ လုပ်ပြမယ်။

သားကလေးရဲ့ အနာဂတ်ခရီးလမ်း သာယာချောမွေ့စေရမယ်လို့ ကျုပ်သန့်ဌာန်ချလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ (၁၉. ၄. ၂၀၀၂)နေ့။

...

(၅၆)

(၁၉. ၆. ၂၀၀၂) နေ့ . . .

“ဆရာအတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရောက်နေတယ် ဆရာ” ရုံးတာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီးအေးသွင်ရဲ့ စကားကြောင့် ရဲအုပ်စောသိန်း ပျော်သွားတယ်။

အစည်းအဝေးတွေ ရုံးလုပ်ငန်းတွေနှင့် နပန်းလုံးနေရတာ

နည်းနည်း ကြာသွားပြီ။

ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုတာ အဖြေညှိရမယ့် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ရမယ့် အမှုအခင်းတစ်ပုဒ်ဆိုတာ သူသဘောပေါက်ပြီး သား၊ သူ့အားသန်တဲ့ စုံထောက်အနုပညာလုပ်ငန်းနဲ့တော့ အံဝင်ခွင်ကျပါပဲ။

တပ်ကြပ်ကြီးအေးသွင် တင်ပြလာတဲ့ အမှုတွဲဖိုင်ကို ယူကြည့် တယ်။ ဖတ်ပြီးတော့ . . .

“အိပ်မက်တောင် မမက်ဘူးကွာ” လို့ပြောလိုက်တယ်။

ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ အမှုတွေ ရင်ဆိုင်ရမယ့်အန္တရာယ်တွေကြုံရ မယ့်အခါတိုင်း ရဲအုပ်စောသိန်းကို အိပ်မက်ဖြစ်ဖြစ် အတိတ်နိမိတ် ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ပြတတ်တယ်လေ။ တိုက်ဆိုင်မှုလား ဘာလားတော့ မသိဘူးပေါ့ . . .

အခု “အိပ်မက်တောင်မမက်ဘူး” ဆိုတာ ခက်ခက်ခဲခဲမရှိဘဲ လွယ်လွယ်လေးနှင့် ဖော်ထုတ်နိုင်မယ့်အမှုလို့ ဆိုလိုကြောင်း တပ်ကြပ် ကြီးအေးသွင် နားလည်ပါတယ်။

“ကဲ မောင်ဝင်းထိုက်ဦး။ ဒီအမှုတွဲကို လေ့လာပါဦး”

ရဲအုပ်စောသိန်းက ဒုရဲအုပ်ဝင်းထိုက်ဦး (ယခု-ရဲအုပ် ဝင်းထိုက်ဦး၊ မှုခင်တပ်ဖွဲ့)ကို ဖိုင်တွဲပေးလိုက်တယ်။ ဖိုင်ထဲမှာက တိုင်စာတစ်စောင်နှင့် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့အထက်အဆင့်ဆင့်ဆီက ညွှန်ကြား စာတွေ။ ဒုရဲအုပ်ဝင်းထိုက်ဦးက တိုင်စာကို ဖတ်ကြည့်တယ်။ ဖြစ်ရပ်က (၁၉. ၄. ၂၀၀၂)နေ့ ည(၇)နာရီခွဲခန့်က ပဲခူးတိုင်းအရှေ့ခြမ်းက မြို့ကလေးတစ်မြို့မှာဖြစ်ပွားခဲ့တာ။ မောင်သန့်စင်ထွန်းဆိုသူက

မကြည်ပြာကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် တင်ခေါ်သွားပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း။
လိုင်စင်မဲ့ဆိုင်ကယ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး လိုင်စင်ရှိသော ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးကို ရဲစခန်းသို့ အပ်နှံခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှန်တရား
ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့(အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ)ကို အားကိုး
တကြီးနှင့် တိုင်ကြားတဲ့ သေသူ မကြည်ပြာ၏ ဖခင်ရဲ့စာ။

“ဒီအမှုကို သွားစစ်တဲ့အခါ မင်းကို ခေါ်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထား
တယ် မောင်ဝင်းထိုက်ဦး”

ကား၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အပါအဝင် အခြားစက်ပစ္စည်း
တွေ အီလက်ထရောနစ်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဒုရဲအုပ်ဝင်းထိုက်
ဦးက ကျွမ်းကျင်သူ။ ဒါကြောင့် ခေါ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်
တယ်။

ဒုရဲအုပ်ဝင်းထိုက်ဦးကလည်း မဆိုင်းမတွပါပဲ။ အစ်ကိုလို
သူငယ်ချင်းလို လေးစားခင်မင်ရတဲ့ သူ့ရဲ့ အထက်အရာရှိကို အရို
အသေပေးတယ်။ ပြီးတော့မှ-

“ကောင်းပြတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် နယ်ကို
ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့အကြောင်း
ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောတတ်တဲ့ ဆရာရဲ့အမှားတွေ ခဏခဏ
မကျနူးလွန်မိဖို့ ဆရာသတိထားရပါလိမ့်မယ်”

အားလုံးရဲ့ ရယ်မောလိုက်တဲ့ အသံတွေက မှုခင်းတပ်ဆွယ်
ရုံးခန်းကလေးကို ဝီညံ့လှပသွားစေပါတယ်။

...

(သုံး)

“လူသေမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုသဘောရလဲ မောင်ဝင်း ထိုက်ဦး”

“ဆိုင်ကယ်ကို မဆင်မခြင် မောင်းနှင်လို့ လူသေဆုံးရတဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အမှုပါဆရာ”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ညောင်လေးပင် ရဲစခန်းမှာ ခေတ္တ တည်းခိုပြီး လေ့လာစုံစမ်းကြတယ်။ သက်သေတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တရစပ် စစ်မေးခဲ့ကြရတယ်။ အခင်းဖြစ်နေက မကြည် ပြာတို့အိမ်မှာ ရဟန်းခံအလှူရှိတယ်။ အလှူအဝင်နေ့၊ အိမ်နီးချင်းဖြစ် တဲ့ မောင်သန့်စင်ထွန်းက အလှူမှာ ကူညီပေးတယ်။ လူတွေ ပစ္စည်း တွေကို ကျောင်းနှင့်အိမ်၊ အိမ်နှင့်ကျောင်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ သယ်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။

“အခင်းဖြစ်စဉ်ကလည်း ဘုန်းကြီးပင့်ဖို့အသွားမှာ ဆိုင်ကယ် မှောက်ရင်း မကြည်ပြာသေဆုံးရတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါ တယ်ဆရာ”

“တစ်ဘက်က တွေးထင်သလို ဆိုင်ကယ်နဲ့ခေါ်သွားပြီး၊ သတ် ပြီး ထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တစ်ဘက်ကလည်း အဲဒီလို တွေးထင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး မောင်ဝင်းထိုက်ဦး။ ဒါ့ကြောင့်လည်း အစပိုင်းမှာ တရား သဘောနဲ့ ဖြေဆိုရာရှာပြီး အေးအေးဆေးဆေးရှာ နုသလို ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ဘဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိနေခဲ့တယ်။ တရားခံဘက်က ချမ်းသာတော့ အမှုက လွတ်

အောင် ငွေနှင့်လိုက်မယ် တို့လိုင်စင်မဲ့ဆိုင်ကယ်ကို လဲလှယ်ပြီး ရဲစခန်းအပ်တာတို့ကို သတင်းတွေကြားနေရတော့ မခံချင် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ် တိမ်းမှောက်ချိန်မှာ သန့်စင် ထွန်းက သတိမေ့သွားတယ်။ သူ့သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ မကြည်ပြာ လဲကျနေတယ်။ ခေါ်မရတော့ဘူး။ အဲဒီမှာ အကြောက်လွန်ပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ တစ်ဘက် က စဉ်းစားကြည့်တော့ မကြည်ပြာဟာ သတိမေ့တာဖြစ်နိုင် တယ်။ သေချင်မှသေဦးမယ်။ သူ့သတိရချင်း လာပြောရင်၊ အချိန်မီကုသနိုင်ခဲ့ရင် မကြည်ပြာ မသေနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီလို တွေးမြင်လာလိမ့်မယ်။ ဒါမျိုးတွေက ဖြစ်တတ်တဲ့သဘော ပါ။

“ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးစာထဲမှာ အတွင်းဒဏ်ရာ (၁) ဘယ်နား ထင်အနီး ဦးခွဲရိုးဖောက်ပြီး ဦးနှောက်ငယ်အတွင်း သွေးယို ထွက်နေတာရယ် အတွင်းဒဏ်ရာ (၄)မှာ ဦးနှောက်ကို ဖုံးအုပ်ထားသော အမြှေးအိမ်အတွင်း၌ သွေးများ ရှိနေသည် လို့ ဖော်ပြထားပြီး သေဆုံးရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ ဦး နှောက်ကြီးနှင့်ဦးနှောက်ငယ်တို့တွင် သွေးယိုထွက်ခြင်း ကြောင့် မုချသေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်လို့ ဖော်ပြထားတဲ့ အတွက် မကြည်ပြာဟာ အခင်းဖြစ်ပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ သေဆုံးခဲ့တယ်လို့ ယူဆနိုင်တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဝင်းထိုက်ဦး၊ ဆရာဝန်ရဲ့စစ်ဆေးထင်

မြင်ချက်က မလိုလားအပ်တဲ့ ယုံမှားသံသယအတွေးတွေကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဆိုင်ကယ်လဲလှယ်အပ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုရော ဘယ်လို ထပ်မြင်မိလဲ မောင်ဝင်းထိုက်ဦး”

“တရားခံ မောင်သန့်ဇင်ထွန်းနှင့် သူ့ဖခင်ဦးဝင်းထွန်းတို့က ဒီဆိုင်ကယ် (၀၁/၂++)ကို အခင်းမဖြစ်မီတစ်လခန့်က တည်းက ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ကျပ်ငွေဆယ်သိန်းတိတိပေးရ ကြောင်း အရောင်းအဝယ်စာချုပ်နှင့်တကွ အိုင်အမာ ပြခဲ့ပါတယ်။

အခင်းဖြစ်နေ့က တိမ်းမှောက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်က လည်း ဒီ (၀၁/၂++) ဆိုင်ကယ်ပါပဲဆိုပြီး အမှုစစ်ရဲအရာ ရှိထံ အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ ရဲအရာရှိကမှတစ်ဆင့် မြို့နယ် တရား ရုံးကို အပ်နှံခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိထားပါတယ်။ အခြားထူးခြား မှုတော့ မတွေ့ရသေးပါဘူး”

“လောလောဆယ် ထူးခြားမှု မတွေ့ရသေးပေမယ့် တို့က တော့ အမှုတစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်လိုက်ရမယ်ကွ၊ သူတို့ရဲ့ သတင်းပေး တိုင်တန်းမှုဟာ မှားချင်မှားမယ်၊ မှန်ရင်မှန် မယ်၊ တို့တာဝန်က သတင်းပေးတိုင်တန်းမှုဟာ မှန်ရင်လည်း ဘာကြောင့်မှန်တယ်၊ မှားရင်လည်း ဘာကြောင့်မှားတယ်ဆို တာ ထင်လင်းအောင် ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်ရလိမ့်မယ်။ မောင် ဝင်းထိုက်ဦးရေ”

အမှန်တရား မပေါ်ပေါက်မီတော့ ခက်ခဲနက်နဲသော

ပြဿနာတစ်ရပ်ပေါ့။

ရဲအုပ်စောသိန်း၏ မှန်ကန်သော အတွေးအမြင်နဲ့ ဝုရဲအုပ်
ဝင်းထိုက်ဦး၏ ထိရောက်သော စွမ်းဆောင်နိုင်မှုများကြောင့်
ဖော်ထုတ်လိုက်သောအခါ အမှုကား လွယ်လှချည်လား ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဝင်းထိုက်ဦးက လူငယ်ပီပီ ထက်မြက်၏။ ရဲရင့်၏။ ပြီး
ပဲခူးမြို့ရဲ့ ဆိုင်ကယ်ယဉ်ကျေးမှုထဲမှာ ပျော်ဝင်တတ်သူ၊ ရဲအုပ်စော
သိန်းက ဝင်းထိုက်ဦးကို ပဲခူးသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

တစ်ရက်နှစ်ရက် အချိန်ပေးလိုက်ရ၏။ အဖိုးတန်သတင်း
တွေ ပိုက်ပွေ့၍ ရဲအုပ်စောသိန်းထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဝင်းထိုက်
ဦး ပိုက်ပွေ့လာသောသတင်းများအား အခြေပြု၍ ဆရာတပည့်နှစ်
ယောက် သွက်သွက်လေး လှုပ်ရှားလိုက်၏။

တရားခံလည်းမကျ၊ သက်သေလည်းမက၊ ပါဝင်ပတ်သက်
နေသူ(၃)ဦးကို ခေါ်ယူစစ်မေး၏။ ပထမတော့ ဘူးပင်စိုက်လို့၊ ဘူးသီး
လို့၊ သို့သော် ရဲပုညာပင် မသုံးလိုက်ရ။ ဆုံးမဩဝါဒပညာပေးစကား
နှင့်ပင်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် (ပခ/၂+++)ကို
ငွေဆယ်သိန်းနှင့်ရောင်းလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့တောင်းဆို
ချက်အရ ဆိုင်ကယ်ဝယ်တဲ့နေ့စွဲ (၄)လပိုင်းအစား (၃)လပိုင်း
နှင့် စာချုပ်ချုပ်ပေးရပါတယ်။

ဆိုင်ကယ်မှောက်မှုဖြစ်လို့ လိုင်စင်မဲ့ဆိုင်ကယ်
အစား လဲလှယ်အပ်ပေးဖို့ဆိုတဲ့အကြောင်းလည်း သိရပါတယ်။

“ကျွန်တော့်ဆီလာဝယ်တာက ဦးဝင်းထွန်းတို့မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုမြဟန်တဲ့။ ဦးဝင်းထွန်းတို့မြို့ကပါ။ ပွဲရုံလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ”

ဒိုက်ဦးမြို့က (၁၁/၂+++) ဆိုင်ကယ်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟောင်းကိုမိုးအောင်ဆီက ဝန်ခံထွက်ဆိုချက်ရတာနှင့် ကိုမြဟန်ကို ဆက်စစ်တယ်။

“တစ်မြို့တည်းနေကြတာလည်းဖြစ်၊ လုပ်ငန်းချင်းကလည်း အဆက်အသံရှိတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဝင်းထွန်းက တော်တော်ပဲ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါတယ်။ သူ့သားမောင်သန်စင်ထွန်း ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး မကြည်ပြာသေဆုံးရတာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ဦးဝင်းထွန်းက ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရှာခိုင်းပါတယ်။ မှောက်တဲ့ ဆိုင်ကယ်အစား လဲထည့်ဖို့လို့လည်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဆက်အသွယ်နဲ့ရှာတော့ ဒိုက်ဦးက ကိုမိုးအောင်ဆီမှာ မှောက်တဲ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ အမိုးအစားတူ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးရှိကြောင်း သိရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ဆယ်သိန်းနှင့် ဝယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မှာ ဆိုင်ကယ်မမှောက်ခင် တစ်လလောက်က ဝယ်ခဲ့တဲ့ပုံမျိုး နေ့စွဲပြောင်းပြီး စာချုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်ဖိုးငွေ ဆယ်သိန်းကို ဦးဝင်းထွန်းက ကျွန်တော့်ကိုပေးပြီး ကျွန်တော်ကမှ တစ်ဆင့် ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်ကို ပေးချေခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

အမှန်တရားမှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိပါတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ ဘယ်လိုပဲ လျှို့ဝှက်ဖုံးအုပ်ထားပါစေ၊ အချိန်ကျရင်

ထင်လင်းပေါ်ပေါက်လာတတ်တာပါ။ အဲဒါကြောင့် “အမှန်
တရားကို ဖုံးကွယ်လို့မရ” ဆိုတဲ့ စကားဖြစ်လာတယ်။ မ
ကောင်းမှုမှာလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုရှိလေရဲ့၊ အဲဒါကတော့
မမြင်ကွယ်ရာမှာ ကျူးလွန်ပြီး ပိပိရိရိဖုံးကွယ်ထားပါစေ၊
အချိန်ကျတာနဲ့ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း
“မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ” တဲ့။

သတင်းတွေအရ ကိုကျော်စိန်ကို ထပ်စစ်ရတယ်။
ကိုကျော်စိန်က ဦးဝင်းထွန်းပိုင် ဆန်စက်က အလုပ်သမား။
“ဆိုင်ကယ်မှောက်ပြီး မကြည်ပြာသေဆုံးတဲ့အကြောင်းကို
နောက်နေ့မှာပဲ သိရပါတယ်။ အခင်းဖြစ်ပြီးနောက် (၂)
ရက်ကြာတော့ ဦးဝင်းထွန်းက ခိုင်းလို့ မှောက်တဲ့ဆိုင်ကယ်ရဲ့
ကွဲကြေပျက်စီးသွားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကို ဖြုတ်ပေးရပါ
တယ်။ ဘေးကာဘာနှစ်ခု၊ မီးခွက်ကြီး၊ ရှေ့ဘီးရွံ့ကာ၊
နောက်ခုံ လက်တန်းနဲ့ အိတ်ဇောတို့ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်
တစ်ပတ်လောက် (ပခ/၂+++) ဆိုင်ကယ်မှာ ပြောင်းလဲ
တပ်ဆင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။”

ဦးဝင်းထွန်းတစ်ယောက်ကား ပေါ့စေလို၍ ကြောင်ရှပ်ထိုး
သော်လည်း ဆေးအတွက်ကြောင့် ပိုလေးရချေပြီ။

ရဲအုပ်စောသိန်းနှင့် ဗုရဲအုပ်ဝင်းထိုက်ဦးတို့ ဖော်ထုတ်တွေ့
ရှိချက်တွေက သူ့ဖုံးကွယ်ခဲ့သော မကောင်းမှုတို့ကို ထင်ရှားစေခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

“နနယ်ငယ်ရွယ်တဲ့၊ ထက်မြက်တဲ့ ကျုပ်အားကိုးရတဲ့ ကျုပ်

အချစ်ဆုံးသားကလေး လိုင်စင်မဲ့ဆိုင်ကယ်ကြောင့် အပြစ်ပိုကြီးနိုင်တယ်။ လိုင်စင်ရှိတဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆိုရင် သက်သာခိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်ကူးနဲ့ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့မိပါတယ်။ နစ်နာဆုံးရှုံးကြေကွဲနေသူတွေရဲ့ ခံစားမှုကို သတိမမူမိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိုက်မှားမှုအတွက်တော့ ကျုပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်သားအပေါ်ထားတဲ့ ချစ်စိတ်နှင့် ပြုမိတဲ့ အရာကိုတော့ မှားယွင်းမှုလို့ ကျုပ်မယူဆနိုင်ဘူး။ အမှန်တကယ် မှားတယ်ဆိုရင်လည်း ပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံယူရုံပါပဲ။

အမှန်တကယ်လည်း ဦးဝင်းထွန်းတစ်ယောက် ဥပဒေ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံရပါလိမ့်မည်။

တရားရုံးတွင် အပ်နှံထားသည့် (၁၁/၂၀၀၀) ဆိုင်ကယ်သည် အခင်းဖြစ်စဉ်က သန့်စင်ထွန်းစီးခဲ့သော ဆိုင်ကယ်အစစ်အမှန် မဟုတ်ခြင်း၊ ဒိုက်ဦးမြို့နေ ကိုမျိုးအောင်ထံမှ (၃၀.၃.၂၀၀၂) ရက်စွဲဖြင့် (၂၂.၄.၂၀၀၂) နေ့တွင် အမှန်တကယ်ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း၊ တိမ်းမှောက်သော လိုင်စင်မဲ့ဆိုင်ကယ်မှ ပျက်စီးသည့်အစိတ်အပိုင်း များကို ဖြုတ်ယူလဲလှယ်တပ်ဆင်၍ ရဲစခန်းသို့ လိမ်လည်အပ်နှံခဲ့ခြင်း တို့က ထင်ရှားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄ (က) / ၂၀၀ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၇-ခုနှစ် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး(ယာယီ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁) အရလည်းကောင်း အရေးယူခံနေရပြီဖြစ်ပါသည်။ သားသမီး၏ အကျိုးအတွက် မိဘတိုင်းသည် ကိုယ်ကိုးစွန့်ပြု အနစ်နာခံမြဲ ဤသည်ကို "စုန်ရေ"ဟု မြန်မာမှုနယ်ပယ်၌ တင်စား

ကြပါ၏။

သို့သော်-

အပြစ်မှ လွတ်ကင်းသက်သာအောင် ဥပဒေနှင့်အညီ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုမပြုသော . . .

နစ်နာဆုံးရှုံးရသူများ၏ စိတ်နှလုံးပူပန်မှုကို စာနာထောက်ထားနှစ်သိမ့်အေးငြိမ်းစေမှုမပြုသော . . .

တရားဥပဒေကို မျက်ကွယ်ပြုလှည့်စားသောနည်းများဖြင့် သားအပေါ်ထားအပ်သော ဖခင်တစ်ဦး၏ မေတ္တာတရားများကို ပြဆိုသည့် “စုန်ရေ” မျိုးကိုတော့ ရဲအုပ်စောသိန်းလို အမှန်တရား မြတ်နိုးသူတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်မှာတော့ “အဆိပ်သင့် စုန်ရေ”။

“အဆိပ်သင့် စုန်ရေ” ဟုသာ။ ။

အဖြည့်ခံ ဦးဘလွမ်း

(တစ်)

လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက ကိုဘလွမ်း၏နှလုံးသားတွင် အလွန်
တရာအေးမြလှသည့်မေတ္တာစိမ့်စမ်းတို့က တသွင်သွင်စီးဆင်းခဲ့သည်။

ယခုဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးဖြူဖြူဖွေးဖောင်း ဇရာဖောင်းလံများ
စိုက်ထူခြင်း ခံထားရသည့် ဦးဘလွမ်း ဘဝတိုင်အောင်လည်း မေတ္တာ
စမ်းရေတို့ ရှင်သန်စွာစီးဆင်းနေမြဲ။

သူ့ဘဝသည် ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်းတို့ဖြင့်
သာ အတိပြီး၏။

ချစ်သောနှမငယ်မစောမူနှင့် သမီးငယ်တို့ရှေ့ရေးအတွက်
သူ၏ အဖြည့်ခံဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံထားခဲ့လေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရုန်းကန်ကြိုးစား ပွားများ
လာခဲ့သော နေအိမ်တိုက်ခန်းတို့ကိုလည်း သူမမက်မော။

ထိုနေအိမ်တို့မှာပင် အစောင့်ဒရဝမ်တစ်ယောက်ပမာ
နေရသည်ကိုပင် သူမငြိုငြင်မိ။

သူ၏ ပြုစုပျိုးထောင်မှုများဖြင့် ကြားဝင့်တင့်တယ်လာသော သမီးငယ်တို့ကိုမြင်ရလျှင်ပင် နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိလှိုင်းတို့သူ့ရင် ဌှိုလှုပ်ခတ်နေမြဲ။

“ဦးဘလွမ်းတစ်ယောက် ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးမှ အချုပ်အနှောင် ခံနေရပြီ”

“သူ့မေတ္တာတရားကပင် သူ့အားအကျိုးယုတ် အရှက်တစ်ကွဲ ဖြစ်စေပြီ” ဟု မိတ်ဆွေများ၏ ကရုဏာဒေါသောကြောင့်လည်း နောင် တတစ်ဖန် မပူပန်ခဲ့။

အသက်နှင့်ခန္ဓာတည်သမျှ ဤဘဝတွင်မက...

သံသရာအဆက်ဆက်၊ ဘဝဆက်ဆက်တိုင်အောင်ပင် သူ့ ဝိညာဉ်သည် မေတ္တာတရားတို့ဖြင့် ကြိုင်ပျံ့ထုံမွမ်းလျက်ရှိနေမည်မှာ မလွဲပါတည်း။

(၅၆)

မှတ်မှတ်ရရပါပေ...

ထိုနေ့က ကိုဘလွမ်းသည် ရေနန်းသူလာသင်္ဘောထက်အရင် မော်တင်ဆိပ်သို့ ရောက်နှင့်၏။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ အဆက်အသွယ်များ တင်ပေးလိုက်သည့် ကုန်တို့ကို လာရောက်စောင့်ဆိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

သတ်မှတ်ချိန်ထက် နာရီအနည်းငယ်နောက်ကျပြီးမှ သင်္ဘောဆိုက်၏။

သင်္ဘောပေါ်မှ အလှူအယင်းဆင်းနေသော ခရီးသည်များ နှင့် ...

သင်္ဘောနှင့်ကုန်းပေါ်ကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ ပြေးတက် ပြေးဆင်းလုပ်နေသော အလုပ်သမားများစွာတို့ဖြင့် ဆူညံရွှပ်ထွေးနေ သည့် ကြားမှပင် သူထံသွက်သွက်လှမ်းလာနေသော နှမငယ်စောမူကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဘလွမ်းသည် ကျိုက်လတ်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာလေးတစ် ရွာမှဖြစ်၏။

ငယ်စဉ် မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးခဲ့ချိန်မှစ၍ အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ ကျွေး မွေးစောင့်ရှောက်မှုအောက်၌ နေခဲ့ရသည်။

အဒေါ်၌ “စောမူ” ဟူသော သမီးငယ်တစ်ယောက်ရှိ၏။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမအရင်းအခြာမရှိသော သူတို့နှစ်ယောက် သည် အစ်ကိုကြီးအရင်း၊ နှမလေးအရင်းပမာ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့၊ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ကြ၏။

ဖူးငုံပွင့်စ၊ ချစ်စရာအရွယ်၊ လှသွေးကြွယ်နေဆဲမှာပင် “စောမူ” အိမ်ထောင်ကျသွားသည်။

ထိုနှစ်မှာပင် ကိုဘလွမ်းရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒေသထွက်ကုန်များ ရောင်းရင်း၊ ဝယ်ရင်း ပွဲစားလေးဘဝ ရောက်သည်။

သယ်နိုးကျွန်းရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်နောက် ဘက်တွင် အဖီလေးချနေရင်း တစ်ဝမ်းတစ်ခါး ကျောင်းရ၏။

ရွာကိုတော့မပေ၊ လူကြုံနှင့်သတင်းတွေကြားနေရသလို ရံ ဖန်ရံခါ၌လည်း သူရောက်သွားတတ်သည်။

သူသွားတိုင်း အဒေါ်နှင့်ဦးကြီးဖို့ စောမူဖို့အဝတ်အထည်အစ

လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ပါသွားစမြဲ။

စောမူ သမီးလေးနှစ်ယောက်ရပြီးနောက်ပိုင်းတွင်တော့ ရွာကို မရောက်ဖြစ်။

သေရည်ကိုခုံမင်၍ လောင်းကစားမှုကိုပျော်မွေ့သူ ခင်ပွန်းသည်၏ ပစ်ပယ်ခြင်းခံနေရသော နှမငယ်အတွက် သူ့ရင်မချမ်းမြေ့ခဲ့။

ထို့ကြောင့် မသွားချင်။ ထို့ကြောင့်ပင် မရောက်ခြင်းဖြစ်၏။

ယခုရေနန်းသူဇာသင်္ဘောပေါ်က ဆင်းလာသောစောမူကို မြင်တော့ အံ့ဩမိသည်။ ခင်ပွန်းနှင့်သမီးငယ်တို့ပါ မမြင်၍လည်း ထူးခြားသလိုလိုထင်မိသည်။

သူက နှမငယ်ကို ဆီးကြိုလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဇောတံတား၏ သံလက်တန်းကိုကိုင်ရင်း မြစ်ရေပြင်လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေကို ငေးရင်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

စောမူက "ခင်ပွန်းနှင့်ကွာရှင်းပြီးကြောင်း၊ သမီးလေးတွေကို မိခင်ထံအပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ အစ်ကိုနှင့်အတူနေကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် ထွက်လာကြောင်း" ပြောပြသည်။

ထိုညက စောမူကို သူ့အိပ်ရာ၌ အိပ်စေကာ သူကတော့ ဆံသဆိုင်အတွင်းရှိ တန်းလျားပေါ်မှာပင် ခြင်ယမ်းရင်း မိုးလင်းခဲ့ရ၏။

ကိုဘလွမ်းသည် ထိုဖုတွက် တစ်လအတန်ကြာကြာထိ ခံခဲ့ရ၏။

ပဟိုစည်ရပ်ကွက်၌ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတစ်ခန်းငှားရမ်းနိုင်သောနေ့မှပင် ကိုဘလွမ်းတစ်ယောက် ခြင်ဘေး ခြင်ဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

(သုံး)

ငွေလဝန်းအလင်းရောင်ဖြင့် ပန်းကြာပဒုမ္မာတို့ ပွင့်မြဲဖြစ်
သော်လည်း ပဒုမ္မာ၏ သီရိအဆင်း၊ ချိုသင်းဝတ်ရည်တို့ကား လမင်း
အတွက်မဟုတ်ချေ။

နွေနေ၏အပူမီးကိုခံယူ၍ သစ်ပင်သည်အရိပ်ကိုဖြစ်စေခဲ့
သော်လည်း ထိုအရိပ်သည် သစ်ပင်အတွက်မဟုတ်ပါကကား။

ကိုဘလွမ်း၏အဖြည့်ခံခရီးကား ရှည်လျားကြမ်းတမ်းခဲ့ပေ
သည်။ တစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်က ကြောင့်ကြကင်းစွာနေနိုင်သော်
လည်း နှမဖြစ်သူရောက်လာသောအခါ ပွဲစားဝင်ငွေသည် မလောက်
ခဲ့။

ထို့ကြောင့် နေ့ပွဲစား၊ ညဆိုက်ကားသမားလုပ်ခဲ့သည်။

ရွာတွင်ကျန်ရစ်သောသမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်းခေါ်ယူစေ
ကာ သမီးရင်းပမာကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပညာသင်ပေးခဲ့၏။

ဆိုက်ကားနင်းရာမှ အသက်အသွယ်ရသဖြင့် ထိုအချိန်က
ခေတ်စားနေသော မော်လမြိုင်ရထားဖြင့် မှောင်ခိုကုန်ကူးအလုပ်ကို
လုပ်ပြန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခုတ်မောင်းနေသော ရထားပေါ်မှ
အသက်စွန့်က ခုန်ချချ ပြေးလွှားရှောင်တိမ်းရသည်။ ကိုယ်စိတ်ဆင်း
ရဲခြင်း ကြီးစွာဖြင့် သယ်လာပြီး . . .

ရန်ကုန်ရောက်တော့ အချို့ကိုဆိုင်တွေလိုက်သွင်းပြီး အချို့
ကိုမူ လမ်းဘေး၌ပုံရောင်းရ၏။

ထိုအခါတွင်လည်း စိုးတထိတ်ထိတ် -

ဈေးခေါင်း၏ ဝိစိသံကြားလျှင်ပြေး -
ဂဠုန်တောင်ပံခတ်သံကြားလျှင်လည်းပြေး...
အပြေးအလွှား၊ ကျီးလန့်စာစားရောင်းခဲ့ရသည်။

ကိုဘလွမ်းတစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲပင်ပမ်းပမ်း ရှာဖွေ
ရသမျှကို မစောမူကချွေချွေတာတာနှင့် စုဆောင်း၏။ အပိုကုန်မည့်
ကိစ္စမှန်သမျှရှောင်ရှားခဲ့ကြ၏။

သည်လိုနှင့် ရက်၊ လ၊ နှစ်တွေကြာမြင့်လာခဲ့သည်။
တောင်ဥက္ကလာ(၁၀)ရပ်ကွက် ဟေမဝန်ဈေးတွင် ဆိုင်ခန်း
၁ယ်၍ အထည်ဆိုင်ကလေးဖွင့်နိုင်ခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း မြင်သာရပ်ကွက်၌ တိုက်ခန်းဝယ်နိုင်ခဲ့၏။

အခြေအနေတိုးတက်ကြီးပွားလာခဲ့သော်လည်း ကိုဘလွမ်း
ကား စွပ်ကျယ်လက်စက တစ်ထည်၊ ပုဆိုးကွက်ကျဲတစ်ထည် တာ
ယာဖိနပ်တစ်ရံနှင့်သာ ရုန်းကန်ရှာဖွေနေဆဲ။ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို
လည်း မိမိနာမည်နှင့်မထား၊ နှမဖြစ်သူနှင့် သမီးငယ်တို့ရှေ့ရေး
အတွက် "မစောမူ" နာမည်နှင့်သာ စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးအပ်ခဲ့သည်။

အတောင်အလက်စုံလာသောဘွဲ့ ရပညာတတ် သမီးကြီး
ခင်မာဆွေနှင့် သမီးငယ်ခင်မာဝေတို့ အသီးသီးအိမ်ထောင်ကျပြီး
ယောင်နောင်ဆံထုံးပါသွားချိန်၌ကား။

မြင်သာတိုက်ခန်း၌ ဦးဘလွမ်း၊ ဒေါ်စောမူနှင့် အိမ်ဖော်
မလေးခင်ညိုတို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းကျယ်၊ ကိုယ်ပိုင်တိုက်အိမ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်
လှပနေသော သမီးတို့၏ အဝလေးတွေကိုကြည့်၍ ဦးဘလွမ်းနှင့်ဒေါ်

စောမူတို့နှစ်ယောက် ဝမ်းသာရွှင်လန်းအားရလျက်ရှိပေသည်။

မိမိတို့ အဆင်းအရဲ အပင်ပန်းခံကာ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော ပန်းပင်နှစ်ပင်မှ အလှဆုံးအမွှေးဆုံးပန်းပွင့်များကိုမြင်နေရသော ဥယျာဉ်မှူး၏ဝမ်းမြောက်ခြင်းမျိုးသာတည်း။

လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ကတော့ ဒေါ်စောမူဆုံးပါးသွားရရှာလေပြီ. . . .

အတွယ်တာဆုံးသံယောဇဉ်အကြီးဆုံး နှမအတွက် ဖြေဆည်ရာကို မရနိုင်ခဲ့။

ဦးဘလွမ်းတစ်ယောက် အိုကြီးအိုမ ယောက်ျားတန်မဲ့မျက်ရည်တွေကျခဲ့ရရှာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်. . .

သမီးကြီးခင်မာဆွေကလည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကွယ်လွန်သွားပြန်၍ အိမ်ဖော်ခင်ညိုကို သူတိုက်၌ခေါ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

သမီးတို့၏အိမ်များ၌သန့်ရှင်းရေးအစ၊ လက်သမားကိစ္စလေးတွေအစ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သည်မှလွဲ၍ ဦးဘလွမ်းအပြင် မထွက်ဖြစ်တော့. . .

အားလုံးသည် သူ့ကိုစွန့်ခွာသွားကြလေပြီ. . .

မြင်သာတိုက်ခန်း၌ ခါးကိုင်း၊ နားထိုင်း၊ ဦးဘလွမ်းတစ်ယောက်တည်းသာ ချောက်ချားဖွယ်ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

(လေး)

လွန်ခဲ့သည့် (၅)ရက်က ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းရပ်ကွက်ရှိ မုဆိုးမကလေး ဒေါ်ခင်မာဆွေ၏တိုက် ဖောက်ထွင်းခံရသည်။

တဟန်းရဲစခန်းမှ အမှုစစ်ရဲတပ်ကလေးနှင့် နယ်မြေလူဆိုး
ထိန်းက အခင်းဖြစ်နေရာအား သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့၏။

ထိုအခါ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဖောက်ထွင်း ခိုးယူမှုများနှင့်မတူညီ
သော ထူးခြားမှုများကို ရဲအရာရှိတို့သတိပြုမိ၏။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ တစ်ထပ်တိုက်၏ ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ်ဖွင့်ပြီး
ပစ္စည်းများယူဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ပါဆုံးပစ္စည်းစာရင်း၌ အောက်စက်တစ်လုံးနှင့် ဗွီဒီယိုတီတံ
ခွေအချို့ပါသော်လည်း ခိုးသူသည် . . .

ဗီရိုအတွင်းရှိ ငွေလေးသောင်းမှ နှစ်သောင်းသာယူခြင်း။

ရွှေထည်ပစ္စည်းများစွာထည့်ထားသော ဘူးအတွင်းမှ သုံး
မတ်သားဆွဲကြိုးတစ်ကုံးသာယူခြင်း။

နာရီ(၃)လုံးအတူထားသည့်နေရာမှ (၁)လုံးသာယူသွားခြင်း
နှင့် အဖိုးတန်အဝတ်အထည်အမြောက်အမြားကို ချန်ခဲ့ပြီး ဒေါ်ခင်
မာဆွေ၏သား (၁၄)နှစ်သားအရွယ် မောင်သိန်းသန်းထိုက်၏ ဂျင်း
ထည်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီအချို့နှင့်ဝေါက်ရှုဖိနပ်တစ်ရံသာပျောက်ဆုံး
ခဲ့ခြင်းကို ထူးခြားစွာတွေ့ရှိရလေသည်။

ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကိုခြုံ၍ ဤကိစ္စသည် အတွင်းလူပယောဂ
ရာနှုန်းပြည့် ပတ်သက်နေမည်ကို ယူဆမိကြ၏။

တိုက်တွင်နေထိုင်သူမှာလည်း ဒေါ်ခင်မာဆွေ၊ သားမောင်
သိန်းသန်းထိုက်နှင့် အိမ်ဖော်မခင်ညိုတို့သာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မသင်္ကာတရားခံအဖြစ် မခင်ညိုကိုကောက်ချက်
ဆွဲ၏။ သို့ရာတွင် မခင်ညိုမှာတိုက်မှာပင်ရှိနေသဖြင့် ပစ္စည်းလက်လွှဲ၍

ယူနိုင်သူကို စဉ်းစားကြပြန်သည်။

ထိုအခါ အိမ်ဖော်မခင်ညိုနှင့်အနီးစပ်ဆုံးနေခဲ့သော ဦးဘလွမ်းကို တွေ့ကြလေတော့သည်။

ဦးဘလွမ်းနှင့်မခင်ညိုတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် အခန်း၏အနေအထားကိုသိနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာလည်း တစ်အိမ်တည်း အတူနေခဲ့ဖူး၍ မည်သို့သောဆက်ဆံရေးရှိသည်ကို မည်သူမှအတတ်မပြောနိုင်...။

မခင်ညိုက အိမ်အတွင်းမှယူပေးပြီး ဦးဘလွမ်းကယူဆောင်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု တရားလိုက စွပ်စွဲခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးကို ထိထိမိမိစစ်ဆေးလျှင် အမှုပေါ်မည်ဟုလမ်းကြောင်းပြ၏။

အမှုစစ်ရုံရဲအုပ်ကလေးမှာလည်း အတွေ့အကြုံနုနယ်သေးသူဖြစ်သည့်အလျောက် တရားလို၏အာဘော်ကိုပင် ယုံမှတ်ကာ မသင်္ကာ၊ တရားခံအမည်တပ်ပြီး အိမ်ဖော်မခင်ညိုနှင့်ဦးဘလွမ်းတို့အား ဖမ်းဆီးလိုက်တော့၏။

ပဟန်းစခန်းမှူး ရဲအုပ်စောသိန်း လက်ထဲရှိ အမှုတွဲအား စားပွဲပေါ်အသာတင်ပြီး သက်ပြင်းမောတစ်ချက် လေးပင်စွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

အမှုတွဲတရားလိုဒေါ်ခင်မာဆွေ၊ တရားခံ(၁)ဦးဘလွမ်း၊ (၂)မခင်ညိုတို့၏ အမှုတွဲဖြစ်သည်။

အမှုကြီး(၁၀)မျိုးစာရင်းဝင် ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်နေသဖြင့် အမှုစစ်အရာရှိဝယ်တို့ဖြင့် ပစ်ပယ်ထား၍မရ။

မိမိအုပ်ချုပ်ရသောလက်အောက်ငယ်သားကြောင့် လူ
ကောင်းတစ်ဦး နစ်နစ်နာနာခံစားရမှာကို မလိုလား...

ထို့ကြောင့် အမှုနှင့်ပတ်သက်သည့် လုပ်ဆောင်ချက်များကို
မိမိထံတင်ပြစေသည်။ မိမိကလိုအပ်သလို အကြံပြုရာ ညွှန်ကြားရ
သည်။

ယခုအမှုတွဲတွင်လည်း ဘဝင်မကျစရာအချို့ကိုတွေ့နေရ၏။
ခိုင်မာသောအထောက်အထား(သို့မဟုတ်)ခြေခြေမြစ်မြစ် ရှိသော သဲ
လွန်စတစ်စုံတစ်ရာမရှိပါဘဲ တရားခံဖမ်းဆီးထား၏။

သူက အမှုစစ်ကိုခေါ်ယူပြီး ဆွေးနွေးခဲ့သည်...

“မသင်္ကာတရားခံဦးဘလွမ်းတို့ရဲ့ အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ
ညီလေး”

“သေချာတယ်ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် ငြင်းတော့ငြင်းနေကြတုန်း
ပဲ”

“ဘာကြောင့် သေချာတာလဲ၊ ရှင်းပြပါဦးကွာ...”

“အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော်သေသေချာချာ
လေ့လာပြီးပါပြီ...။

အမှုသွားအမှုလာကိုလည်း အမှားအယွင်းမရှိအောင် စဉ်း
စားသုံးသပ်ခဲ့ပါတယ်...။

သူတို့မှမဟုတ်ရင် အခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး
ဗိုလ်ကြီး...”

“ညီလေးရဲ့ အမှုတွဲမှာပါတဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေအရဆိုရင် သူ
တို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တခြားဖြစ်နိုင်မယ့်လူကို ထည့်စဉ်းစားသင့်တယ်။

အစ်ကိုပြောရင် ၂လွဲခဲတယ်နော်ညီလေး”

“အခြားအမှုတွေမှန်ခဲ့ပေမယ့် ဒီအမှုမှာတော့ ဗိုလ်ကြီးလွဲပြီ။ ဒီစာရွက်ကလေးကိုဖတ်ကြည့်ပါဦး ဗိုလ်ကြီး...”

ရဲအုပ်စောသိန်းက အမှုစစ်သူရဲအုပ်ကလေး ကမ်းပေးသော စာရွက်ကိုဖတ်လိုက်သည်...။

ဆရာမနှင့်တွေ့ခြင်းသည် ဘဝ၏ အလင်းရောင်ကို တွေ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ အတွင်းလူ သစ္စာဖျက်၍ ခိုးယူသော အမှုဖြစ်၏။

အတွင်းလူမှာ အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး အင်္ဂါနာမ်အက္ခရာပါသော နာမည်ရှိသည်။

နဖူးကျဉ်းမည်၊ မျက်ခုံးပါးမည်၊ နှာယောင်ကောက်မည်၊ မျက်နှာချယ်၊ အရပ်ပူမည်၊ ၎င်းအမျိုးသမီးနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသူယောက်ျားတစ်ဦးထံ၌ ပစ္စည်းများရှိသည်။

ဤဟောပြောချက်များ မှန်ကန်ကြောင်း လုံးဝတာဝန်ယူသည်။

မမှန်က ငွေပြန်အမ်းမည်။

ရဲအုပ်စောသိန်းက စာရွက်ကိုဒုရဲအုပ်ကလေးအား ပြန်ပေးလိုက်၏။

“တရားလိုဒေါ်ခင်မာဆွေကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ တပ်အပ်ခွဲဆိုတယ်...။

ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာလွယ်

လင့်တကူပဲ တွက်ဆနိုင်ခဲ့တယ်. . .

အခု တကယ့်နာမည်ကြီး အကြားအမြင်ပါရမီရှင် ဆရာမဆီ သွားမေးတော့လည်း ကွက်တိအံ့ကျ။

မခင်ညိုရဲ့နာမည်မှာ အင်္ဂါနံအက္ခရာတစ်လုံးပါတယ် ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကလည်း မခင်ညိုနှင့်တစ်ထပ်တည်းပဲ. . . ။

ဘယ်လောက်အံ့ဩဖို့ကောင်းသလဲ ဝိုလ်ကြီးရယ်”

အမှုစစ်ကလေးမှာ ဖမ်းဆီးထားသည့် တရားခံများကိုသာ တကယ့်အစစ်အမှန်တရားခံဟု စွဲမှတ်နေကြောင်း ရဲအုပ်စောသိန်း သိလိုက်သည်။

သူက သဲလွန်စအထောက်အထားမှန်သမျှ ရယူဖို့

တရားလိုတရားခံအပေါ် စေတနာထားပြီး ယထာဘူတ ကျကျ တွေးခေါ်ဆင်ချင်ဖို့ ဆွေးနွေးအကြံပြုလိုက်၏။

အမှုစစ်ကလေးပြန်သွားတော့ ရဲအုပ်စောသိန်းက အချုပ် ခန်း ဆီထွက်ခဲ့သည်။

အချုပ်ခန်းတိုင်များကို အင်အားမဲ့စွာကိုင်လျက် ရပ်နေ သော ဦးဘလွမ်းကို တွေ့ရ၏။

အသက်(၆၅)နှစ်ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်ကတုံးဆံတောက်က တစ် ခါင်းလုံး ဖြူစွတ်နေ၏။ မျက်နှာထားချို့၍ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ရှိပြီး အရပ်အမြင့်က ၅'၇" ခန့်ရှိသဖြင့် ခါးအနည်းငယ် ကိုင်းနေ ပည်။

ဦးဘလွမ်း၏မျက်လုံးအစုံက တစ်စုံတစ်ရာကိုငေးစိုက်ကြည့် နဟန်ရှိသော်လည်း ရှေ့တူ၍ရှိသည့် အရာကိုမှမြင်ဟန်မတူ။

ရဲအုပ်စောသိန်းအား အနီးရောက်မှမြင်၍ ဦးဘလွမ်းက ပုံစံ
အနေအထားပြင်၍ ရပ်သည်။

သက်သက်သာသာနေရန်ခွင့်ပြုပြီး အကျိုးအကြောင်းမေး
ကြည့်၏။

“ကျုပ်သိတတ်တဲ့အရွယ်က ယခုချိန်တိုင်အောင် ငါးပါး
ပစ္စည်းကို ခါးဝတ်ပုဆိုးပမာ မြဲမြံပြီးမှ မကျိုးမပေါက်စောင့်ရှောက်ခဲ့
ကြောင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သစ္စာဆိုရဲပါတယ်ဗျာ”

လှိုက်လှဲတုန်ရီသောအသံ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်။

ပကတိရိုးသားမှုဟန်အပြည့်ရှိသော မိတကရွယ်သက်ကြီး
ရွယ်အိုတစ်ဦး၏ သစ္စာပြုသံကိုလျစ်လျူရှုခြင်းငှာ မစွမ်းသာပါ။

ဦးဘလွမ်းအား မိမိ၏ရုံးခန်းထဲတွင် ခေါ်ယူကာမေးမြန်း
မိ၏။ ကျွန်လတ်မြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာလေးတစ်ရွာမှ အစပြုခဲ့သော
ဦးဘလွမ်း၏ အပြည့်ခံဘဝ၊ ဦးဘလွမ်းရင်မှသန့်စင်ကြည်လင်သော
မေတ္တာစိမ့်စမ်းရေး ကိုယ်ကျိုးစွန့်ခြင်း အသင်္ချေဖြင့် နှမဖြစ်သူနှင့်သမီး
ငယ်တို့အတွက် အနစ်နာခံခဲ့ရပုံများကို သိခွင့်ရလိုက်သည်။

ဦးဘလွမ်း၏ဘဝကား လွင်တီးခေါင်ကန္တရအလယ်၌ ထီး
တည်းရပ်တည်နေရရာသော သစ်ခြောက်ပင်အိုနှယ်တည်း။

ဇရာဖိစီးလာမှ အားလုံး၏စွန့်ခွာခြင်းကိုခံခဲ့ရ၏။

မိမိရင်သွေးပမာပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရသော သမီးငယ်တို့၏
အထင်လွဲမှားအမျက်သိုမှုကိုလည်းခံရလေပြီ။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊ အကြင်နာစိတ်တို့ဖြင့် ဤအမှုအား အမှန်
တရားပေါ်အောင်ဖော်ထုတ်မည်ဟု ရဲအုပ်စောသိန်းဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤဖောက်ထွင်းမှု၌ အခင်းဖြစ် အိမ်နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးသူ တစ်ဦးအနည်းဆုံးပါဝင်ပတ်သက်နေမည်မှာတော့ အထင်အရှား။ သူကတရားလိုဒေါ်ခင်မာဆွေကိုခေါ်ပြီး အသေးစိတ်ထပ်မံ စစ်ဆေးသည်။

မေးမြန်းမှုပြီးဆုံးချိန်တွင်တော့ အမှုစစ်ရဲအုပ်ကလေးကား ခေါ်ပြီး စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကိုပေး၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်းသည် သင့်ဘဝ၏အလင်းရောင် ကိုတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။

တရားခံအမည် ကျော်ကျော်(ခ)ဝတုတ်၊ အသက် (၁၄)နှစ်ခန့်၊ အရပ် ၄'၈" ၊ ဖြူဖြူဝဝ၊ ယခင်သာသနာ့ရိပ်သာလမ်း၌နေသည်။ မိဘ နှစ်ပါးစလုံး ဘိန်းဖြူမှုဖြင့် ထောင် (၅)နှစ်ကျနေသည်။ တရားလို ဒေါ်ခင်မာဆွေ၏အိမ်၌ တစ်နှစ်ခန့် နေဖူးသည်။ တရားခံအစစ် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း လုံးဝ(လုံးဝ)အာမခံသည်။

စောသိန်း

ရဲအုပ်(စခန်းမှူး)

ဗဟန်း

“ကဲ ညီလေး၊ သူ့ကိုသာ မရ ရအောင်ဖမ်းပေတော့။ တကယ့် တရားခံအစစ်အမှန်က သူပဲညီလေး”

အမှုစစ်ကလေးကား သိပ်တော့မဆိုး၊ မိမိအထက်အရာရှိ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အပင်ပမ်းခံဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ကျော်ကျော်(ခ)ဝတုတ်လာရောက် အိပ်တတ်သည့် ဗဟန်း သောက်ရေလှောင်ကန်တွင် အိပ်ပျက်ခံ၍ ကင်းပုန်းသွားဝပ်သည်။

ကျော်ကျော်ကတော့ ရောက်မလာ။

သတင်းတခုပြန်၏။

အခြားမြို့နယ်မှ အမှုတစ်ခုဖြင့် “ကျော်ကျော်ငှက်အော်စမ်း
ရောက်နေပြီ” ဟူသောသတင်း။

ချက်ချင်းပင် ဗဟန်းမှ ဒလဘက်ကူးသည်။

ဒလမှကားစီး၊ ငှက်အော်စမ်းလမ်းခွဲမှာဆင်း။

လမ်းခွဲမှ ငှက်အော်စမ်းထိ လှည်းမရှိ၊ ကားမရှိ

ငွေဖြူရာဘာတောကြီးအလယ်မှ လမ်းအတိုင်း(၅)မိုင်ခန့်

ခြေကျင်ချီတက်ခဲ့ရ၏။ ရဲလုပ်သက်တစ်လျှောက် ဒီတစ်ခါအပင်ပန်း
ဆုံးဟုတွေးမိသည်။ ငှက်အော်စမ်းရောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာထံ စုံ
စမ်းကြည့်၏။ အမောဆိုချင်စရာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၂)ရက်ခန့်ကပင် ကျော်
ကျော်ထွက်ပြေးသွားပြီ။

ငှက်အော်စမ်းကပြန်လာတော့လည်း ထွန်စက်မကြုံ၊ လှည်း
မဆုံ။

လမ်းခွဲထိခြေကျင် ပြန်လျှောက်၊ ဒီလမှ တစ်ဆင့်နောက်
ကြောင်းပြန်ခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒုစရိုက်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်စုံစမ်း
သည်။

၎င်းအဖွဲ့မှတပ်ကြပ်ကြီးစိုးဝင်းထံက သတင်းရပြန်၏။

ကျော်ကျော်၏မိဘများ ထောင်ကလွတ်လာပြီး ရန်ကင်း
ဘက်ထွင်အကြော်ရောင်းနေသောသတင်း။

တပ်ကြပ်ကြီးစိုးဝင်းနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ခက်ခက်ခဲခဲမရှာလိုက်ရ။
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တည့်တည့်တိုး၏။
တပ်ကြပ်ကြီးစိုးဝင်းက အသာကပ်ပြီး ဂုတ်ဆွဲထားသည်။
အမှုစစ်က လက်ထိပ်ခတ်လိုက်၏။
ကျော်ကျော်(ခ)ဝတုတ်ကား အရမ်းသားနားနေသည်။
ဂျင်းအင်္ကျီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီအပျံ့စားနှင့် အကောင်းစားဝေါ့
ကင်းရှုနှင့်။

အဖိုးတန်လက်ပတ်နာရီနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုပစ္စည်းများမှာ ဖောက်ထွင်းခိုးယူခံရစဉ်က ပါသွားသော
အဝတ်အစားများ(တစ်နည်းဆိုရသော်) ဒေါ်ခင်မာဆွေ၏ သားမောင်
သိန်းသန်းထိုက်၏ အဝတ်အစားများသာတည်း။

(ငါး)

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ဟောစာတမ်းကသာ အမှန်တရားရဲ့ အလင်း
ရောင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပါပြီ”

“ကျော်ကျော်(ခ)ဝတုတ် ဒေါ်ခင်မာဆွေရဲ့တိုက်မှာ နေခဲ့ဖူး
ကြောင်း၊ ကျွန်တော်မစုံစမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ဒေါ်ခင်မာဆွေက
လည်း ပြောမပြခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ညီလေး။ ကျော်ကျော်(ခ)ဝတုတ်ဟာ မောင်
သိန်းသန်းထိုက်နဲ့ အတန်းတူပဲ။ သူ့မိဘတွေထောင်ကျသွားတော့ ဒေါ်
ခင်မာဆွေကသနားပြီး ကျောင်းဆက်ထားတယ်။ ကျွေးမွေးတယ်၊
တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ အပေါင်းအသင်းဖျက်ပြီး လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်
သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီအကြောင်းကို ဒေါ်ခင်မာဆွေက ညီလေးကိုပြောမပြ
ခဲ့ဘူး။

ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာလည်း လူကိုဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့ပြီး
သတိလက်လွတ်ဖြစ်စေတာပဲ မဟုတ်လား။

သူတို့ထင်မြင်စွဲမှတ်နေတာက မခင်ညိုနှင့်ဦးဘလွမ်း၊ သူတို့
ကိုစစ်လိုက်ရင် ပေါ်မယ်ပဲ ထင်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျော်ကျော်
အကြောင်းကို လုံးဝမပြောမိတာဘဲ။

အစ်ကိုတို့ရဲ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဆိုတာ သူများပေးတဲ့လမ်းကြောင်း
တစ်ခုတည်းမလိုက်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင်သုံးသပ်ချက်တွေနှင့် လမ်း
သစ်ရှာတတ်ရတယ်။ ဒါမှ သာအမှန်တရားကိုတွေ့ရှိနိုင်မယ်ညီလေး။

ညီလေးလည်းအတွေ့အကြုံများပြီး ရင့်ကျက်လာတဲ့အခါ
ဒီအမှားမျိုး ရှောင်တတ်လာမှာပါ။

ကဲ၊ အစ်ကိုတို့ရဲ့ခန်းထဲသွားရအောင်၊ အဲဒီမှာ ဦး ဘလွမ်းနှင့်
ဒေါ်ခင်မာဆွေတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိတယ်”

ရဲအုပ်စောသိန်းတို့ ရုံးခန်းထဲဝင်ချိန်၌ကား မြင်ကွင်းသည်
ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါ၏။

ဦးဘလွမ်းသည် ခုံပေါ်တွင်ထိုင်လျက်...
ဒေါ်ခင်မာဆွေတို့ ညီအစ်မက သမံတလင်းပေါ် ကျွဲကျွဲထိုင်

လျက် မေတ္တာရှင်ကြီးအား ရိုရိုသေသေ ကန်တော့နေကြသည်။
သူတို့နှစ်ဦးလုံး မျက်ရည်ရစ်ဝဲ ဝမ်းနည်းနေကြသည်။

“ကျေးဇူးရှင်အပေါ်မှာ ပြစ်မှားမိခဲ့တဲ့ သမီးတို့ကိုခွင့်လွတ်
ပါဦးရယ်။

မေမေသာရှိရင် သမီးတို့ကိုအပြစ်ဆိုလို့ ဆုံးမှမဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်”

“သမီးလေးတို့ကို အမြဲတမ်းခွင့်လွှတ်နေပါတယ်ကွယ်”

‘ခုလိုအထင်လွဲမှားစရာဖြစ်သွားရတာလည်း သမီးတို့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

ရှေးက ကုသိုလ်ကံကြေးပါလာလို့ ပေးဆပ်ရတဲ့ ဦးရဲ့ ကံ အကြောင်းတရားလို့ပဲ မှတ်ယူပါတယ် သမီးတို့ရယ်”

အသက်နှင့်ခန္ဓာတည်နေသမျှ ဤဘဝတွင်မက. . .

သံသရာအဆက်ဆက် ဘဝအဆက်ဆက်တိုင် သူ့ညီညာညီ သည် မေတ္တာတရားတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းကြိုင်ပျံ့လျက်ရှိနေမည့် ဦးဘလွမ်း ပါပေ။

သူက ရဲအုပ်စောသိန်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“စခန်းမှူးကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူးဗျာ”

ကျုပ်အပေါ်ကျရောက်နေတဲ့ အမိုက်အမှောင်သံသယကို ဖယ်ရှားပေးခဲ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ဗျာ”

“စခန်းမှူးကြီး ခွင့်ပြုရင် ဦးကို ကျွန်မတို့ကပဲ ခေါ်သွားပါရ စေ။ ကျေးဇူးရှင် ဦးအပေါ်မှာလည်း ဒီနေ့ကစပြီး ဖခင်အရင်းလို ကျွေးမွေးပြုစုပါမယ်ရှင်”

ရဲအုပ်စောသိန်းခွင့်ပြုသည်နှင့် သမီးငယ်နှစ်ဦးတစ်ဖက်တစ် ချက်စီမှ တွဲလျက် ဦးဘလွမ်းတစ်ယောက်ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ပြောပြနိုင်စွမ်းမရှိသော ခံစားမှုတစ်မျိုးက ရဲအုပ်စောသိန်း ၏ နှလုံးသားအားကြည်ကြည်နူးနူးရိုက်ခတ်လာ၏။

အမှန်တရားဖော်ထုတ်ကာပြစ်ကင်းမဲ့သူအား အနှောင်
အတည်းမှ ကယ်တင်လိုက်နိုင်ခဲ့သော ရဲအရာရှိတစ်ဦး၏ ချီးမြှင့်သော
ပီတိမျိုးကို မည်သည့်တန်ခိုးရှင်မျှ ရရှိနိုင်မည်မဟုတ်ပါတကား။

**စာဖတ်သူများအား ထာဝရချစ်ခင်လေးစားလျက်ဖြင့်
မောင်မှိုင်းညွှီ (ချောင်းဦး)**

၂၀၁၄၊ ဒီဇင်ဘာ ၁ ရက်

အဖေအမိအား အလေးအနားဖြင့် စောင့်ရှောက်
စားနပ်ရိက္ခာပေးစေရန်အတွက် အားထုတ်
အားပေးရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက်

အဖေအမိအား အလေးအနားဖြင့် စောင့်ရှောက်
စားနပ်ရိက္ခာပေးစေရန်အတွက် အားထုတ်
အားပေးရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက်

အဖေအမိအား အလေးအနားဖြင့် စောင့်ရှောက်
စားနပ်ရိက္ခာပေးစေရန်အတွက် အားထုတ်
အားပေးရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက်

အဖေအမိအား အလေးအနားဖြင့် စောင့်ရှောက်
စားနပ်ရိက္ခာပေးစေရန်အတွက် အားထုတ်
အားပေးရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက် အားထုတ်ရန်အတွက်